CĂRȚI ROMANTICE

Dorința inimii

JILL SHALVIS

Tara Daniels are o mie de motive întemeiate să nu se întoarcă în micul orășel de coastă Lucky Harbor. Dar când viața ei devine un dezastru, crede că i-ar fi mai bine alături de familia ei și departe de visurile neîmplinite și de atrăgătorul ei fost soț. În timp ce își ajută surorile să renoveze și să conducă hanul pe care l-au moștenit, are în sfârșit șansa de a deveni stăpână pe propria viață și de a-și face planuri noi pentru viitor.
Ford Walker s-a străduit din greu să ajungă să aibă viața ușoară și necomplicată pe care o duce. Deține un bar împreună cu cel mai bun prieten, concurează în competiții nautice când are chef și nu-și dorește o companie feminină constantă. Însă de când Tara revine în oraș, decisă să-l ignore, dar și să uite trecutul lor dureros, Ford simte brusc că tânjește după lucruri care până atunci i-au fost complet străine. Iar când fostul bărbat al Tarei o vrea înapoi, situația scapă total de sub control – mai ales după ce secretul cel mai mare al Tarei apare pe neașteptate în viața lor.
Acum Tara trebuie să se confrunte cu trecutul și să descopere ce vrea cu adevărat. Dacă are noroc, s-ar putea să-și dea seama că tot ce-i dorește inima se află chiar acolo, în Lucky Harbor.

Jill Shalvis este autoarea unui număr impresionant de bestselleruri, majoritatea regăsindu-se în topurile *New York Times*. De asemenea, a câștigat de mai multe ori premiul RITA al Asociației Scriitorilor de Romane de Dragoste din America și distincția National Readers Choice.

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-606-33-1237-3
9 786063 312373

Litera

The Sweetest Thing
Jill Shalvis
Copyright © 2011 Jill Shalvis
Ediție publicată prin înțelegere cu
Grand Central Publishing, New York, SUA
Toate drepturile rezervate

Lira și *Cărți romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Dorința inimii
Jill Shalvis

Copyright © 2016 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SHALVIS, JILL
Dorința inimii / Jill Shalvis;
trad.: Graal Soft - București: Litera, 2016

ISBN 978-606-33-1237-3

I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135. 1

JILL SHALVIS
Dorința inimii

Traducere din limba engleză
Manuela Bulat/Graal Soft

Lira

Unei alte surori mai mari, Kelsey, care știe întotdeauna ce să facă și cum să ne facă să ne simțim mai bine. Te voi iubi pentru totdeauna!

capitolul 1

Viaţa nu are buton de amânare.

Tara Daniels

– Brioşe? întrebă Tara trecând pe lângă şirul lung de oameni care aşteptau pe chei să intre la festivalul verii din Lucky Harbor. Nu doriţi o brioşă „Viaţa-i minunată?" Sunt gratis.

Coşul voluminos era mai greu decât anticipase, iar soarele după-amiezii târzii de iunie o bătea în creştet în acord cu valurile Pacificului care se spărgeau la ţărm.

Transpiraţia îi brobonea pielea, iritând-o la culme. Magnolia de oţel din ea era nemulţumită. Să asuzi nu doar că era nedemn, dar îi contrazicea mottoul „nu-i lăsa niciodată pe alţii să vadă că transpiri".

Spunându-şi că de fapt doar îi lucea pielea, făcând-o eventual să pară luminoasă, Tara zâmbi şi mai larg şi îşi continuă drumul. Cel puţin rochiţa era uşoară, iar materialul vaporos îi mângâia pielea. O cumpărase pentru a părea sofisticată şi elegantă. Şi pentru a-i spori încrederea în sine.

Ceea ce era o misiune dificilă pentru o rochie.

– O brioşă? o întrebă ea pe următoarea femeie aflată la coadă.

Doamna Taylor, proprietara magazinului local de artizanat, se uită cu atenţie la coşul ei.

– Sunt fără grăsime?

Înainte să vină în statul Washington, Tara îşi petrecuse cea mai mare parte a vieţii lângă Houston, la ferma bunicilor ei, unde a evita să mănânci unt şi untură era considerat un sacrilegiu. „Fără grăsime?" Se gândi în treacăt să mintă, dar nu dorea să cadă răpusă de un fulger – i-ar fi stricat ziua în care părul îi stătea bine.

– Categoric, nu, îmi pare rău.

– Ştii câte calorii au?

Tara îşi coborî privirea spre frumoasele ei brioşe, dolofane, moi şi uşor maronii, fiecare coaptă perfect şi, fără îndoială, dând pe dinafară de calorii.

– Un catralion, rosti ea. Fiecare îmbucătură.

– Mă mir de tine, spuse doamna Taylor, că promovezi astfel consumul de colesterol.

Tara citise undeva că făceai un efort mai mic dacă erai drăguţ decât dacă erai ticălos. Şi fiindcă ea era întru totul adepta conservării energiei, îşi lăsă gura să se arcuiască într-un zâmbet.

– Ceea ce promovez de fapt este renovarea hanului pe care eu şi sora mea îl deschidem peste două săptămâni...

Se întrerupse când doamna Taylor ridică politicoasă un deget, iar apoi îşi scoase telefonul care vibra.

Şi Tara avea un deget de ridicat, dar, fiindcă n-ar fi fost politicos, se abţinu. Porni mai departe încercând să se convingă că înghiţirea permanentă a mândriei de când venise în Lucky Harbor doar i se părea că avea s-o ucidă, dar, cu siguranţă, nu urma s-o facă.

Probabil.

– O brioşă? întrebă Tara în dreptul altor oameni de la coadă, apoi le oferi câte una când aceştia îşi manifestară interesul. Doriţi cu toţi o brioşă Viaţa-i minunată?

Fiecare fusese migălos învelită în celofan, iar de ea era prins cu o fundă un pliant îndoit despre Lucky Harbor Beach Inn. Era o parte din misiunea Tarei, misiune care nu diferea de cea de anul trecut. Cu un an în urmă, dorise pace pe pământ şi o manichiură care să ţină două săptămâni pline. Anul acesta, lucrurile erau mai prozaice. Voia să-şi poată plăti facturile la sfârşitul lunii fără a fi nevoită să-l jefuiască pe Peter pentru a-l plăti pe Paul şi eventual să simtă că deţinea controlul propriei vieţi.

Atâta tot.

Doar o singură lună în care să aibă mijloacele necesare atingerii scopului. 30 de zile în care să nu fie permanent stresată în aşteptarea salariului.

Sau de lipsa acestuia.

Soarele continuă s-o bată pe Tara în timp ce străbătea cheiul. În spatele ei, stâncile abrupte și ascuțite erau umbrite. În față, valurile continuau să se spargă la țărm, făcând cheiul să se cutremure sub picioarele ei. Trecu pe lângă magazinul de cosmetice, pe lângă restaurantul Eat Me, unde lucra patru seri pe săptămână, apoi pe sub arcadă, pe lângă gelaterie și pe lângă roata mare, înaltă cât o clădire cu patru etaje.

Mulțimea deveni tot mai densă în jurul ei, părând să se apropie tot mai mult de ea. Era ca și cum tot statul Washington venise la Festivalul de artă și muzică al verii, dar asta nu era o surpriză pentru Tara. Sigurul lucru care le plăcea mai mult decât bârfa oamenilor din Lucky Harbor era o adunare socială, iar în seara aceea aveau să fie din plin și una, și alta. O seară caldă, muzică bună, dans, băutură... fără îndoială, rețeta pentru distracție.

– Categoric, o să iau o brioșă, rosti Chloe apărând lângă Tara.

La 24 de ani, Chloe încă era fetița familiei și moștenise tot spiritul liber – adică sălbatic – al mamei lor, Phoebe Traeger. Chloe purta un șort lejer, mulat pe șolduri și un top galben ca soarele, de-ți trebuiau ochelari fumurii ca să te poți uita la el. Nuanța părului ei roșcat-închis era subliniată de două șuvițe roz aprins la tâmple, restul revărsându-i-se pe spate într-o perfectă dezordine de bucle care o făceau să pară că abia s-a dat jos din pat.

Arăta ca un top-model.

Ei bine, exceptând faptul că avea doar 1,60 metri încălțată cu tenișii, că era total indisciplinată și nu avea nici o înclinație să facă ce i se spunea. Chloe tocmai se întorsese dintr-o călătorie de două luni prin hotelurile de lux cu centre spa din Miami Beach, unde diploma de esteticiană îi fusese de mare folos și unde își perfecționase propria gamă de produse naturale pentru îngrijirea pielii. Și unde probabil căutase necazul cu lumânarea, după cum îi era obiceiul.

Însă Tara era bucuroasă că sora ei se întorsese în Lucky Harbor. Își făcuse griji tot timpul cât Chloe fusese plecată. Să-și facă griji pentru sora ei buclucașă dura deja de-o viață.

Bronzată, fericită şi cu un nou simbol chinezesc tatuat la interiorul încheieturii, pe care refuzase să i-l traducă, Chloe muşcă dintr-o brioşă şi gemu.

– La naiba, Tara, sunt fantastice! Îmi poţi spune ceva?

– În caz că mă întrebi dacă brioşele sunt fără grăsime, rosti Tara, află că încep să rămân fără locuri unde să ascund cadavrele.

Chloe râse.

– Nu, simt cum arterele mi se blochează tot mai tare cu fiecare înghiţitură şi nu mă deranjează. Îşi linse firimiturile de pe degete. Am vrut doar să ştiu dacă ai remarcat că Ford se îndreaptă spre tine.

Tara se răsuci pentru a urmări privirea lui Chloe şi simţi cum i se taie răsuflarea. Ford Walker chiar se îndrepta spre ea, mişcându-se lejer şi sigur, picioarele lui lungi păşind fără grabă. Ceea ce era un lucru bun, fiindcă era oprit de aproape toţi cei pe lângă care trecea. Nu părea să fie deranjat de asta, ceea ce făcea să-i fie al naibii de greu să nu-l placă – deşi Tara se străduia din răsputeri.

– Îmi vei spune vreodată care-i treaba cu voi doi?

Chloe muşcă din a doua brioşă de parcă n-ar fi mâncat de-o săptămână. Şi poate chiar nu mâncase. Veşnic leftera Chloe părea să nu-şi facă griji în legătură cu masa următoare.

– Nu e nici o treabă cu mine şi cu Ford.

Râsul jos al lui Chloe răsună în urechile Tarei, făcând-o să se simtă mincinoasa care era de fapt.

– Ştii ce-ţi trebuie?

Tara îi aruncă o privire.

– O excursie pe o insulă din sudul Pacificului unde să nu existe vreo soră pe nume Chloe?

– Hm. Poate, de Crăciun. Deocamdată, trebuie să te relaxezi. Mai multă yoga, mai puţin stres.

– Sunt foarte relaxată. Sau poate că fusese până dăduse cu ochii de Ford. El se oprise din nou şi vorbea cu cineva de la coada din spatele ei, dar, ca şi cum ar fi simţit că se uita la el, întoarse capul şi îi întâlni privirea. Ea simţi o tensiune ciudată prin vene. Şi pulsul

i se acceleră, nu atât cât să anunțe un infarct, dar pe-aproape. Sunt total și complet relaxată, murmură ea.

– Îhî, rosti Chloe părând amuzată. De asta strângi coșul atât de tare, încât turtești brioșele? Și de asta, noaptea trecută, ai făcut curățenie în toată casa ca o obsedată?

– Hei! zise Tara în apărarea ei. Se adunase mult praf, care ți-ar fi agravat astmul. Și, dacă îți amintești, au trecut doar două săptămâni de când ai ajuns la spital fiindcă nu puteai să respiri din cauza unei banale alergii de polen. Așa că ar trebui să-mi mulțumești.

Chloe își dădu ochii peste cap și se întoarse spre femeia aflată în spatele ei la coadă. Lucille avea o galerie de artă în oraș și avea între 70 și 200 de ani. Purta adidași Nike albi și treningul ei roz aprins preferat. Lucille luă o brioșă, mușcă din ea și suspină de plăcere.

– Tara dragă, pe cât de fantastică ești, pe atât de crispată.

– Nu sunt...

„Of, las-o baltă!"

Lucille o privi cu ochii ei machiați din belșug cu albastru.

– Drăguță rochie! Te îmbraci mereu atât de frumos. E de la Ross? Wal-Mart?

Tara se gândi că de fapt era de la Nordstrom, din vechea ei viață, în care avea un card de credit valid.

– O am de câțiva ani, așa că...

– Avem o întrebare, rosti Chloe întrerupând-o pe Lucille. Spune-mi, ți se pare că sora mea ar fi relaxată?

– Relaxată? Luând întrebarea foarte în serios, Lucille o studie cu atenție pe Tara. De fapt, pare puțin constipată.

Se întoarse spre persoana care venea din spatele ei, iar Tara nu trebui să se uite pentru a vedea cine era, deoarece sfârcurile i se întăriră.

La 1,90 m, era numai testosteron și vână. Conformația lui amintea de un luptător suplu, dar Ford era prea indolent pentru a fi un luptător de orice fel.

Purta blugi Levi's cu talie joasă și nasturi, iar deasupra, o cămașă albă, cu mânecile suflecate până la cot, dar cumva reușea să pară la fel de elegant ca Tara. Părul

lui castaniu era decolorat de soare, ochii săi verzi erau pătrunzători, iar zâmbetul, pe buze. Totul la el spunea „gata", de la trupul robust la aerul încrezător care se simțea precum colonia altor bărbați. Jumătate din populația orășelului Lucky Harbor era îndrăgostită de el.

Cealaltă jumătate era formată din bărbați, iar ei nu contau.

Desigur, Tara era ciudată. Nu doar că *nu* era îndrăgostită de el, dar el avea tendința de a o călca la maximum pe nervi.

Și exista un motiv foarte întemeiat pentru asta.

De fapt, mai multe. Însă își acordase cu mult timp în urmă permisiunea de a pretinde că ceea ce se întâmplase între ei *nu* se întâmplase.

– Dragă, încercăm să ne dăm seama ce-i în neregulă cu Tara, îi spuse Lucille lăsându-și mult pe spate capul cu păr albastru pentru a se putea uita în ochii lui. Eu mă gândesc că e constipată.

Chloe râse.

Părea că și lui Ford îi venea să râdă.

Tara scrâșni din dinți.

– Nu sunt...

– E-n regulă, rosti Lucille. Li se întâmplă și celor mai buni dintre noi. N-ai nevoie decât de niște prune, de un blender și o să te...

– *Nu sunt constipată!*

Minunat! Acum, toată lumea aflată pe o rază de 10 metri știa despre ce era vorba.

– În regulă, zise Lucille. Pentru că azi e seară de bingo la Centrul de recreere.

Extrem de conștientă că Ford se afla *mult* prea aproape de ea, Tara își schimbă greutatea de pe o sanda cu platformă pe cealaltă.

– Nu-mi prea place să joc bingo.

– Ei bine, nici mie, spuse Lucille. Dar acolo sunt bărbați, și chiar mulți. Un bărbat te poate relaxa foarte bine. Nu-i așa, Ford?

– Da, doamnă, rosti Ford cu chipul perfect impasibil. Foarte bine.

– Vezi? îi zise Lucille Tarei. Firește, ești puțin cam tânără pentru grupul nostru, dar probabil că ai putea găsi unul sau doi în toată puterea.

Tara îi văzuse pe cei de la bingo. „În toată puterea" erau cei care se puteau deplasa singuri, însă folosindu-se de un cadru.

– N-am nevoie de cineva în toată puterea.

Cu atât mai puțin de doi.

– O, draga mea, rosti Lucille. *Fiecare* femeie are nevoie de un bărbat. Chiar și mama voastră – Dumnezeu să-i odihnească sufletul! – zicea că-i mare păcat că nu poți cumpăra sex de pe eBay.

Alături, Ford râse ușurel. Tara avu mare grijă să nu se uite la el, la bărbatul pe care cândva îl dorise cu toată ființa ei. Dar în ultima vreme nu o mai interesa „dorința".

Chloe își strecură cu blândețe brațul pe după al lui Lucille.

– Am prieteni în locuri sus-puse și putem scăpa de coada asta, îi spuse ea femeii în vârstă. Vreau să-mi povestești totul despre tipii ăia în putere.

În timp ce o lua pe Lucille de-acolo, îi aruncă Tarei peste umăr un zâmbet care zicea „îmi rămâi datoare".

Nu că Tara s-ar mai fi putut gândi la asta după ce rămase singură cu Ford. Sau atât de singură cât putea fi într-o mulțime de sute de oameni. Nu așa își imaginase ziua când se trezise în dimineața aceea și făcuse o învoială cu Dumnezeu, ea promițând că avea să fie o persoană mai bună dacă El îi dăruia o zi întreagă în care să nu aibă de-a face cu ceva din trecut.

Însă Dumnezeu tocmai revocase înțelegerea. Ceea ce însemna că nu mai trebuia să fie o persoană mai bună...

Ford se uita la ea. Simțea greutatea privirii lui. Ea și-o menținu cu hotărâre îndreptată spre mare. Poate că ar trebui să se apuce de tricotat, la fel ca Maddie, cealaltă soră a ei. Se spune că tricotatul e foarte liniștitor, iar Tara avea nevoie de așa ceva. Soarele după-amiezii târzii coborâse spre ocean de parcă voia să-și bage degetele

de la picioare în apă pentru a se răcori. Îl privi până când niște degete lungi le mângâiară pe ale ei.

– Tara!

Asta era, numele ei pe buzele lui Ford era suficient pentru ca ea să se... înmoaie imediat. Nu avea alt cuvânt pentru a descrie ce se întâmpla cu ea ori de câte ori îi vorbea. Se înmuia și toată ființa ei vibra.

La fel ca pe vremuri.

Ford stătea lângă ea răbdător și ferm, cu o barbă de-o zi, cu dinți albi și drepți, cu ochi superbi strălucitori, declanșându-i sentimente pentru care nu era pregătită.

– Nu-mi oferi o brioșă? întrebă el.

Fiindcă o parte din ea dorea să-i ofere mult mai mult, își ținu gura și îi întinse în tăcere coșul. Ford le studie cu grijă, de parcă ar fi ales un drum în viață.

– Toate sunt la fel, spuse Tara în cele din urmă.

Când el zâmbi, Tarei începură să-i tremure genunchii. Doamne sfinte, zâmbetul acela ar fi trebuit să poarte o etichetă: „ATENȚIE! Expunerea prelungită poate cauza dor, dorință și prostie"

– N-ai un bar de condus? întrebă ea.

– Jax e acolo și se ocupă deocamdată de el.

Ford era un expert de talie mondială în navigație. Când nu concura pe mare și nu apărea în Cosmo pe lista celor mai viteji și amuzanți bărbați, locuia în Lucky Harbor. Aici, el și cel mai bun prieten al său, Jax, dețineau și conduceau The Love Shack[1], cel mai popular local din oraș. Din câte își dădea Tara seama, făcea asta în special pentru că se specializase în flecăreală, lucru pe care îl făcea din plin când stătea în spatele barului, amestecând băuturi și bucurându-se de viață.

Și ei îi plăcea viața. Sau ideea de viață.

În regulă, mai avea de lucrat la bucuratul de viață. Problema era că bucuratul se împiedica de realitate.

– Până la urmă, iei o brioșă sau nu?

Ford își înclină capul, iar privirea lui trecu peste ea ca o mângâiere.

– Iau orice firimitură îmi oferi.

[1] Coliba iubirii (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Cuvintele lui aduseră pe buzele ei un zâmbet sincer.

– De parcă te-ai mulțumi cu o firimitură!

– Cândva, m-am mulțumit.

El încă surâdea, dar ochii îi erau serioși acum, iar ea simți un freamăt în partea de jos a stomacului.

Amintiri. Nedorite.

– Ford...

– Ah, rosti el foarte încet. Deci îți amintești numele meu. E un început.

Ea îl înghionti în pieptul solid. Nu că, dacă ar fi încercat, l-ar fi putut clinti pe acel bădăran mare și sexy.

Și nu uitase nimic legat de el... *Nimic.*

– Ce dorești?

– Mă gândeam că, după atâta vreme, am putea fi prieteni, rosti el relaxat.

– Prieteni, repetă ea.

– Da. Să purtăm conversații politicoase, să ne vedem ocazional. Poate chiar să avem o întâlnire.

Ea se holbă la el.

– Asta ar însemna să fim mai mult decât prieteni.

– Întotdeauna ai fost foarte deșteaptă.

Stomacul i se strânse din nou. El își dorea să se culce cu ea. Dar nu ca să doarmă. Trupul ei reacționă plin de speranță la acest gând.

– Nu ne... Închise ochii pentru a ascunde minciuna. Nu ne mai plăcem atât de mult.

– Nu?

În următoarea fracțiune de secundă, ea simți aerul mișcându-se în timp ce el se apropie și mai mult. Deschise ochii exact când el își ridică mâna și îi dădu o șuviță de păr după ureche, făcând-o să se înfioare.

El observă – firește, el observa *totul* –, iar gura i se arcui. Însă ochii îi rămaseră serioși, foarte serioși în vreme ce se aplecă spre ea.

Pentru oricine s-ar fi uitat, ar fi părut că el îi șoptea ceva la ureche.

Dar nu era așa.

Nu, făcea ceva mult mai devastator. Buzele lui îi mângâiară gâtul, apoi maxilarul, iar în timp ce ea făcea eforturi să-și reprime un geamăt și să nu se piardă, îi șopti:

– Ba îmi placi foarte mult.

Trupul ei se cutremură, asigurând-o că răspunsese la cuvintele lui indiferent dacă îi plăcea sau nu.

– Gândeşte-te la asta, Tara!

Apoi, el plecă, iar ea rămase incapabilă să facă altceva decât să se gândească.

La el.

capitolul 2

O judecată bună se naşte dintr-o experienţă proastă. Din păcate, majoritatea experienţelor proaste se întâmplă din cauza unei judecăţi proaste.

Tara Daniels

O săptămână mai târziu, temperatura crescuse la aproape 40 de grade. Plaja sclipea, oceanul era încremenit, iar Ford se întorsese de la Baja, de la o competiţie nautică.

Nu mai participa la curse internaţionale, însă uneori nu se putea abţine. Îi plăceau fiorii întrecerilor.

Sentimentul de a fi viu.

I-ar fi plăcut să spună că muncise pe brânci mai toată viaţa pentru a fi cel mai bun dintre cei buni, dar nu fusese aşa. Deprinsese relativ uşor tainele navigaţiei, de parcă s-ar fi născut cu abilitatea de a citi apele şi de a stăpâni o ambarcaţiune, ghicind uşor toanele vântului şi folosindu-se de ele după cum avea nevoie. Trăise şi respirase cursele atâta vreme cât îl distraseră, cu ocazia lor lăsând sudoare, sânge şi frânturi din sufletul său în toate oceanele planetei.

Iar în ultimele câteva zile, nu fusese altfel. Şi la fel ca în ultima lună, în Perth, şi de această dată îşi petrecuse timpul în mod plăcut şi fusese bine recompensat. Ford se clasase printre primii zece şi primise o sumă frumuşică pentru această realizare.

Cândva, nu fusese vorba decât despre bani. Pe vremea când fusese atât de sărac, încât nu-i păsase de altceva.

Acum, era vorba despre altceva. Ceva... nedefinit.

Victoria ar fi trebuit să-l entuziasmeze și să-l facă fericit, și, da, pentru o clipă adrenalina și încântarea îi invadaseră trupul, creându-i sentimentul fals și trecător că avea totul.

Dar acesta trecuse rapid, lăsându-l... pustiit.

Nu simțea absolut nimic.

Și al naibii să fie dacă nu se săturase de asta. Se întorsese târziu noaptea trecută, ancorând în portul din Lucky Harbor. Își petrecuse dimineața curățându-și barca Finn simplă, cu o singură velă, cu care concurase. Apoi, își verificase 10R-ul Beneteau, de 9,75 metri, pe care preferase să doarmă noaptea trecută, în loc să urce cu mașina dealul până la casa lui, care se afla pe faleză.

După ce terminase cu bărcile, se ocupase de Cape Dory Cruiserul ancorat alături de Beneteau, o favoare făcută lui Maddie Moore.

Favoarea fusese ceva simplu. Maddie era una dintre cele două surori ale Tarei, ea și Chloe având grijă de portul de iahturi și de han. Iar când o doamnă atât de drăguță ca Maddie îi cerea lui Ford să-i facă barca să meargă, el se dădea peste cap să-i rezolve problema. Chiar dacă acea doamnă drăguță era iubita celui mai bun prieten al lui, Jax.

Problema Cape Dory-ului fusese relativ ușor de rezolvat. Nu fusese bine pregătit pentru iarnă și se formase condens în rezervoarele de combustibil.

Reparația, plus alte câteva lucruri duraseră câteva ore într-o căldură insuportabilă, dar lui Ford nu-i păsase. Îi ocupaseră mintea, împiedicându-l să gândească prea mult - ceea ce era întotdeauna un lucru bun.

Ca bonus, murdărirea mâinilor făcuse mai mult pentru sănătatea lui psihică decât cursa. Îi plăcea să meșterească. Era un alt lucru pe care îl făcea cu ușurință și care îi făcea plăcere.

După ce terminase, își scosese cămașa murdară și se spălase cât putuse de bine în clădirea portului. Apoi, se îndreptase spre han, dorindu-și un pahar mare cu apă rece ca gheața.

Desigur, s-ar fi putut duce direct acasă, dar mașina Tarei era în față și... la naiba! Ea obișnuia să-l sfredelească cu privirea, iar lui îi plăcea s-o înnebunească. În zilele bune, să ajungă acasă presupunea un scurt drum cu mașina și era incomparabil mai bine decât să fie ignorat de ea. Cochetă cu gândul de a o întreba direct care era problema ei, dar își dădu seama că, dacă răspunsul ei ar fi fost: „Tu, Ford, *tu* ești problema mea", el tot ar fi trebuit să dea zilnic ochii cu Tara câtă vreme ea ar fi stat în Lucky Harbor. Iar asta ar fi fost neplăcut.

Era cel puțin a o suta zi în care ajungea la această concluzie, dar tot nu era mai aproape de a-și da seama ce să facă decât fusese cu șase luni în urmă, când ea se întorsese în oraș. Așa că, în general, se ținea departe de ea. Părea cel mai simplu, iar lui îi plăceau lucrurile simple.

Însă în ziua aceea avea un cadou de livrat. Lucille îl încolțise la barul lui cu o seară în urmă, când se întorsese din călătorie, și îi dăduse o casetă din lemn pe care scria „Rețete".

- Te rog, dă-i asta Tarei din partea mea, îi ceruse ea. Să nu te uiți înăuntru.

Așa că, firește, se uitase. Înăuntru nu erau decât cartonașe albe, nescrise, de 8/13 centimetri.

- Pentru rețetele ei?

Lucille trântise capacul casetei, fiind cât pe ce să-i prindă degetele.

- Nu!

Ford recunoscuse în ochii apoși ai lui Lucille scânteia care prevestea necazuri. În oraș nu existau alte bârfe și curiozități mai mari, iar având în vedere că Lucky Harbor vuia de bârfe și curiozitate, asta spunea multe. Lucille și prietenii ei deschiseseră recent o pagină pe Facebook pentru locuitorii din Lucky Harbor, ridicând bârfele la un nou nivel.

- În regulă, dă-i drumul, rosti Ford țintuind-o cu o privire dură, care nu-i reteză avântul - era de neoprit și de nepotolit. Ce pui la cale?

Ea chicoti și-l bătu din nou pe braț.

– Nimic. Nu pun la cale nimic. Ai grijă doar ca Tara să capete caseta.

Așa că el asta făcea.

Îi ducea Tarei caseta.

Nu avea să fie încântată că-l vede, de asta era al naibii de sigur. Ochii ei aveau să devină reci, la fel și vocea. Ea avea să pretindă că erau doi străini.

Și într-un fel, chiar erau. Trecuse foarte mult timp de când fuseseră împreună, iar trecutul era trecut. El nu era genul care să piardă prea multă vreme privind în urmă. Îi plăcea să fie bine ancorat în prezent, fără îndoială. Nu avea regrete sau alte sentimente inutile. Dacă făcea o greșeală, trăgea învățămintele cuvenite și mergea mai departe. Dacă dorea ceva, se străduia să-l obțină. Sau învăța să trăiască fără acel ceva.

Și cu asta, basta!

Desigur, în privința Tarei făcuse o mulțime de greșeli și nu era foarte sigur că învățase prea multe, cu excepția modului în care să-și alunge durerea.

Ajunsese să se priceapă al naibii de bine la asta.

Dar în ultima vreme, ori de câte ori o zărea pe Tara în hainele acelea „uită-te-dar-nu-pune-mâna" și cu atitudinea aceea semeață pe care o afișa de parcă purta Gucci, simțea o nevoie nebunească de-a o mototoli. De-a o murdări. De-a o face să se zvârcolească.

Preferabil, goală și sub el.

Ford își șterse cu brațul sudoarea de pe frunte și urcă treptele hanului. Clădirea victoriană cu etaj fusese recent reconstruită și renovată după un incendiu grav, produs cu șase luni în urmă. Încă erau multe de făcut înainte de marea deschidere – de zugrăvit și amenajat încăperile, plus că aparatura și mobila pentru bucătărie încă nu fuseseră livrate. Totuși, hanul avea personalitate. Nu-i mai trebuiau decât oaspeți care să-l umple, iar Tara, Maddie și Chloe îl puteau face o afacere de succes.

Împreună, ca familie.

Din câte știa Ford, treaba cu familia era ceva nou pentru cele trei surori. Foarte nou. Și tot din câte știa el, nu se pricepeau prea bine la asta. Spera doar că vor

reuşi să facă lucrurile să meargă fără a se ajunge la o baie de sânge. Probabil că ar trebui să includă asta în planul lor de afaceri şi să semneze toate: „Crima este interzisă!" Mai ales pentru Tara.

„Muiere însetată de sânge", gândi el drăgăstos în timp ce traversă veranda care se întindea de jur împrejurul hanului. Pe jos erau răsaduri care urmau să fie plantate pe lângă balustrade. Cineva se pricepea la grădinărit. Ar fi făcut pariu că nu Chloe. Cea mai mică dintre surori nu avea răbdarea necesară.

Şi nici Maddie, care, în prezent, îşi petrecea fiecare secundă liberă în patul lui Jax - norocos ticălos!

Atunci, Tara?

Ford încercă să-şi imagineze frumoasele ei mâini pline de noroi... apoi mintea i se îndreptă spre alte locuri, imaginându-şi-o murdărită de el.

Clătinând din cap, păşi înăuntru. Înaintea devastatorului incendiu, interiorul fusese decorat în stilul celui din *Căsuţa din prerie* combinat cu cel din *Roseanne*. Lucrurile se schimbaseră după ce Tara pusese stăpânire pe han. Dispăruseră ornamentele cu pui, cocoşi şi vaci, fiind înlocuite cu un decor mai blând, mai cald, cu liniştitoare nuanţe pământii combinate cu bleu şi verde pal.

Nu se vedea nici o vacă pe nicăieri.

Când Ford păşi pe nou-nouţa duşumea de lemn, auzi râsete feminine răsunând de pe veranda din dreptul livingului. Porni pe coridor, trase uşa glisantă şi descoperi grupul.

În jurul unei mese se aflau patru femei de diferite vârste, forme şi dimensiuni. În capul mesei se afla Tara. Avea ochii de culoarea whisky-ului vechi, tiviţi cu gene lungi şi negre. Gura ei putea fi blândă şi caldă - adică atunci când se simţea blândă şi caldă. În ziua aceea, era dată cu luciu de buze şi afişa unul dintre zâmbetele ei profesionale. În ultimele trei luni, îşi lăsase părul negru şi scurt să crească, aşa că şuviţele mătăsoase îi atingeau umerii, încadrându-i chipul care îi bântuia visele lui Ford. Ca de obicei, era îmbrăcată de parcă gonea pe drumul către succes. În ziua aceea, purta o rochie

elegantă, prevăzută cu un șir de nasturi care coborau pe trupul ei minunat, înalt și mlădios.

Ford își imagină că descheia acei nasturi unul câte unul.

Cu dinții.

În fața ei era o tavă, iar pe tavă – întru totul pe gustul lui – se afla o uriașă carafă cu ceai cu gheață, alături de care era un vas cu gheață și felii de lămâie, condensul de pe carafă asigurându-l că îi va potoli setea. Probabil că făcuse zgomot, deoarece toți ochii se îndreptară spre el. Inclusiv ai Tarei. De fapt, ai ei coborâră pe trupul lui, iar apoi se ridicară repede pentru a-i întâlni pe ai lui. Faptul că se uită la el cu ochii măriți îl încântă.

Se auziră câteva icnete din partea celorlalte și câteva „o, vai!" amestecate cu un „Dumnezeule mare!" rostit din suflet, ceea ce îl făcu să-și coboare privirea spre trupul său.

Nu, nu avea iarăși un vis în care se afla gol în public. Era treaz și purta șortul de baschet favorit – cam coborât pe șolduri, dar acoperind esențialul – și adidașii, fără șosete.

Nu purta nici cămașă. Uitase să-și pună alta în locul celei pe care o dezbrăcase.

– Bună! le salută el.

– Ce mai faci? îl întrebă Tara cu vocea blândă cu accent sudic transmițându-i că nu era deloc încântată să-l vadă.

Interesant era însă că se uita la el de parcă era un festin cu douăsprezece feluri, iar ea nu mâncase de o săptămână.

Ford își spuse că era un semn bun, mai ales ținând cont de felul în care respirația i se accelerase.

– Am un cadou pentru tine din partea lui Lucille.

La vederea micii casete de lemn, Tara rămase nemișcată, apoi ocoli masa pentru a o lua.

– Arată exact ca aceea pe care am pierdut-o, murmură ea deschizând-o.

Când se uită înăuntru, un licăr de dezamăgire apăru și dispăru din ochii ei atât de repede, încât Ford aproape că nu-l observă.

– Poftim? întrebă el ignorându-le pe celelalte femei în timp ce făcu un pas spre ea. Ce-i în neregulă?

– Nimic. Tara strânse caseta la piept şi clătină din cap. Pe cea originală am pierdut-o în incendiu. Era plină cu Phoebe-isme.

– Phoebe-isme?

– Ideile mamei. Scrisese aceste mici... bănuiesc că se pot numi sfaturi, pentru mine şi surorile mele, de-a lungul anilor. Lucruri de genul: „Un pahar cu vin este întotdeauna o soluţie, chiar dacă nu ştii sigur care e problema"

Cele patru femei de la masă – fiecare o cunoscuse şi o iubise pe Phoebe – râseră domol, cu afecţiune.

Şi Ford ţinuse la Phoebe. Făcuse parte din „gaşca" lui Lucille şi fusese unul dintre cei mai buni clienţi ai barului deţinut de Ford. În vreme ce el zâmbi aducându-şi aminte, Tara se prefăcu din nou că nu se uita la pieptul lui, apoi îşi întoarse repede privirea.

Interesantă reacţie din partea cuiva care, în ultimele luni, consumase multă energie şi mult timp nebăgându-l în seamă.

– Oferă-i un scaun, scumpo, rosti una dintre femei – Rani, bibliotecara oraşului.

Tara se uită din nou la Ford, în ochii ei apărând panica la gândul de a-l avea în preajmă. Ceea ce era o altă reacţie interesantă.

– Ford nu poate rămâne, spuse ea cu privirea aţintită în ochii lui. Este... ocupat. Foarte ocupat. Sunt sigură că n-are timp de pierdut cu mica noastră şedinţă.

– Nu sunt chiar atât de ocupat, zise Ford uitându-se în jurul mesei.

Fiecare femeie avea în faţă tot felul de farfurii pline cu ceea ce păreau a fi deserturi delicioase, pe care Tara probabil că le făcuse la local, deoarece bucătăria hanului nu era încă funcţională.

Arătau bine, chiar foarte bine.

Mai erau şi sticle cu vin pe masă, în mare parte golite, iar toată lumea, cu excepţia Tarei, părea al naibii de relaxată pentru o „şedinţă".

– În plus, adăugă el, asta pare mai degrabă o petrecere.

– Este Asociația grădinilor. Tara încă stătea în fața lui, împiedicându-l să treacă mai departe pe verandă. Doamnele acestea au fost atât de amabile, încât au venit să încerce niște gustări pe care sper să le ofer oaspeților hanului, la cerere.

Burta lui chiorăi, amintindu-i că sărise peste prânz.

– Sunt un degustător excelent, rosti el cu cel mai fermecător zâmbet al lui.

– Dar ești atât de ocupat, spuse Tara cu cel mai fermecător zâmbet al ei, deși ochii ei ziceau: „Să nu îndrăznești!"

– A, dar nu sunt niciodată prea ocupat când e vorba despre tine.

Ford habar n-avea de ce o momea. Poate pentru că ea își petrecuse prea multă vreme prefăcându-se că el nu exista, iar ce se întâmpla în clipa aceea era mult mai amuzant. În plus, putea profita de faptul că manierele ei sudiste nu aveau să-i permită a spune ce dorea *cu adevărat*, în orice caz, nu în fața altora. „Doamne ferește să fim mojici în fața oaspeților!"

Tara se uita la el cu o privire care îl convinse că ea chiar își imagina că îl apucă de gât și îl sugrumă. Îi zâmbi și mai larg. Nu se putea abține. Pentru prima oară după mult prea mult timp, se simțea plin de viață. Foarte plin de viață.

Recunoscându-și înfrângerea cu grația obișnuită și continuând să zâmbească, Tara se apropie de balustrada pe care erau înșirate gustările. Luă o farfurie curată și o umplu cu bunătăți, după care o înveli cu o folie.

Ford urma să primească gustările la pachet.

– Pare și însetat, Tara, zise Rani.

Ford simți că o iubește pe Rani.

– Da, dragă, spuse o altă femeie. Toarnă-i un pahar cu ceai sărmanului om care a muncit prea mult. Nu poți lăsa un bărbat de un asemenea calibru să bea de la furtunul din grădină.

– Mulțumesc, Ethel, murmură Ford și, fiindcă privea chipul atrăgător al Tarei, văzu expresia surprinsă care apăru în treacăt. Da, și el o cunoștea pe Ethel. Conducea Centrul de recreere. Se aflase acolo cu 20 de ani

în urmă, când el trimisese o minge de baseball prin geamul biroului ei, aproape decapitând-o. Ce vremuri bune!

– Te rog, rămâi! îi zise Ethel lui Ford şi bătu cu palma scaunul gol de lângă ea.

– Dar nu este îmbrăcat potrivit pentru asta, rosti Tara privind din nou pieptul gol al lui Ford. Pupilele i se dilatară. Există nişte norme de sănătate care trebuie respectate şi...

– Noi n-o să spunem nimănui, zise Sandy, administratorul public al oraşului Lucky Harbor. În plus, ne aflăm afară. Este îmbrăcat *perfect*.

Sandy fusese colegă de şcoală cu Ford. Fusese preşedinta clasei, majoreta-şefă şi o persoană foarte amuzantă. Ford îi zâmbi.

Ea îi întoarse zâmbetul şi îi făcu veselă cu ochiul.

– Soţul surorii mele vrea să cumpere o barcă, îi spuse ea. Ceva la mâna a doua. I-am zis că o să-ţi cer părerea.

– Este o perioadă bună, îi spuse Ford. Piaţa este jos, aşa că ar putea găsi ceva bun. Dacă vrea să-l ajut, să mă sune.

– Un bărbat care ştie să mânuiască unelte şi care ştie cum merge piaţa, rosti Rani suspinând visătoare.

– Da, spuse Tara strângând din dinţi în timp ce se uita la Ford. Binecuvântată fie-ţi inima!

Desigur, nu vorbise serios, ceea ce îl făcu să zâmbească din nou. Sigur, vocea ei era blândă şi domoală, dar sentimentele ei erau evidente dacă o cunoşteai.

Şi fie că ea voia sau nu să creadă, Ford o cunoştea. Ştia că dorea să-l pocnească.

– Aş vrea să vorbim puţin, îi ceru Tara cu dulceaţă în glas.

– Desigur, rosti el cu aceeaşi dulceaţă, sprijinindu-se de balustradă şi făcându-se comod.

– *Singuri!*

Şi apoi, fără să aştepte răspunsul lui, puse farfuria cu gustări într-o pungă drăguţă, umplu un pahar cu ceai rece, trecu pe lângă el legănându-şi maiestuos şoldurile şi intră în han.

În mod clar, presupunând că el avea s-o urmeze.

El o privi îndepărtându-se, admiră priveliștea, dar nu se clinti. Nu-i plăcea să i se dea ordine, nici măcar de către o femeie incredibil de frumoasă, încăpățânată și cam obsedată de control.

Ei bine, doar dacă nu erau în pat. Într-un astfel de caz, nu-i păsa, nu atâta vreme cât venea și rândul lui.

Însă Tara avea ceva care îl atrăgea în ciuda voinței lui, care îl înșfăca de gât și îl ținea strâns. Poate că era exteriorul de fată dură, despre care el știa că abia dacă ascundea o inimă rănită și tandră. Văzuse inima aceea cândva și, sincer vorbind, nu era foarte interesat să repete experiența. Însă nu l-ar fi deranjat să vadă celelalte părți ale ei.

Nu se putea abține. Ea chiar avea niște părți grozave.

Iar el își dorea tare mult ceaiul acela rece. Aproape la fel de mult pe cât o dorea...

„Pe ea", realiză el nemulțumit. În ciuda intenției de a fi precaut și de a-și păstra sănătatea psihică, o dorea. Așa că o urmă în han.

capitolul 3

Schimbarea e bună, dar dolarii sunt și mai buni.

Tara Daniels

Cu ceea ce considera că era un calm admirabil, Tara așteptă în coridorul proaspăt zugrăvit din fața livingului mare și deschis până când, *în cele din urmă*, Ford, pe jumătate gol, intră încet.

Fără să se grăbească.

Firește. Ford nu se grăbea niciodată dacă putea să meargă alene. Niciodată în viața lui nu grăbise absolut nimic. Ticălosul mare și sexy se mișca doar când și unde dorea.

Știa că era a naibii de norocoasă că el decisese să se urnească totuși. Era imprevizibil.

Spontan.

A nu se confunda cu necontrolat. Pentru că Ford, cu tot simțul umorului și cu toată insolența lui, era unul dintre cei mai ponderați oameni pe care îi întâlnise Tara vreodată. Acesta era unul dintre cele câteva lucruri pe care le aveau în comun. Făcu tot posibilul să se uite în ochii lui, dar se părea că nu se putea abține. Desigur, îl mai văzuse fără cămașă. Dar trecuse ceva vreme.

Privind-o în timp ce ea se uita la el, Ford întinse mâna și se jucă cu dantela de pe umărul ei.

- De ce te îmbraci mereu de parcă te-ai duce la o întâlnire de afaceri?

- Sunt la o întâlnire de afaceri. Cumva. Făcu o pauză și recunoscu adevărul. În general, port rochii sau fuste pentru că fundul meu nu arată bine în blugi.

Râzând, Ford se apropie atât de mult, încât ea simți mirosul oceanului impregnat în trupul lui. Era sărat și picant, și atât de incredibil de masculin, încât Tara aproape că se lipi de el pur și simplu pentru a-l putea linge ca pe o acadea. „Să-l ling doar o dată", își spuse ea, „de pe piept până la betelia foarte joasă a șortului..."

Ochii lui se aprinseră de maliției, de parcă i-ar fi știut dorurile secrete, dar nu spuse nimic în timp ce se aplecă peste umărul ei pentru a-i privi posteriorul.

Ford Walker, inspectorul fundurilor.

- De aici, arată foarte bine, a asigură el cu o voce joasă, răgușită, care zgârie absolut toate zonele erogene ale trupului ei. Al naibii de bine! Ford făcu o pauză. Poate că ar trebui să-l testez cu mâna pentru a fi sigur.

Înainte ca ea să apuce a spune ceva, el își trecu o mână peste spinarea ei, coborând-o cu o hotărâre fermă și nerușinată.

Cu un râs șocat, ea îl împinse.

- Te cred pe cuvânt.

- Deci, rosti el revenindu-și mult mai repede decât ea. Tot constipată?

Tara simți că se sufocă.

- Poftim?

Ford ridică din umărul lui mare și încercă fără succes să-și reprime un zâmbet.

– După ce s-a întâmplat zilele trecute, tot orașul a aflat că ai probleme.

– „Tot orașul a aflat", repetă ea cu glas slab și închise ochii pentru a număra până la zece.

Pentru a-și recăpăta pacea și starea zen.

Nu reuși.

– Cred că Lucille a postat asta pe Twitter și a ajuns și pe Facebook, spuse el cu vocea plină de amuzament. A profitat de ocazie pentru a da o rețetă de remediere a problemei. Iei câteva prune, le scoți sâmburii, le pui în blender și...

– Nu sunt... Tara se întrerupse și se uită prin han către ușa glisantă înainte de a-și coborî cu grijă vocea... *constipată!*

– Ești sigură?

– Foarte!

El rânji, iar ea simți reacții contradictorii – că i se topește creierul și că îi ies aburi din urechi.

Cum de era posibil? O putea înnebuni în așa hal și, cu aceeași intensitate, o făcea să-l dorească? Nu înțelegea, chiar nu înțelegea.

– Poftim! rosti ea și îi întinse paharul cu ceai rece și punga cu gustări. Și ar trebui să știi că m-am gândit la propunerea de a fi *prieteni*, pe care mi-ai făcut-o zilele trecute, la festival. La relația noastră. De fapt, nu făcuse altceva decât să se gândească la asta. Dar ei dăduseră greș o dată. Ba mai degrabă o dăduseră în bară spectaculos, așa încât clătină din cap. Nu mai pot trece încă o dată prin asta, Ford.

Ce se întâmplase data trecută aproape că o distrusese. Numai că el părea să aibă puterea de a o convinge, iar ea nu dorea, nu *putea* permite să se întâmple din nou.

– Nu ți-am cerut să treci din nou prin asta, spuse el.

Ea se uită în ochii lui, care nu trădau nimic, și se îmbujoră pentru că el avea dreptate. Nu-i ceruse să se îndrăgostească nebunește de el, ci doar sugerase să facă sex. Era ceva *foarte* diferit.

– Este o idee la fel de proastă. Și tu știi asta, și eu o știu. Acum, te rog, pleacă!

– Tare îți place cuvântul ăsta, remarcă el. „Pleacă!"

Era o acuzaţie nu foarte subtilă şi o amintire neplăcută a trecutului lor. Iar ea detestă cumplit faptul că el îi arunca asta în faţă. Plecând aşa cum plecase, ea îi făcuse cel mai mare bine din viaţa lui. Şi nici măcar o clipă nu crezuse că el nu fusese încântat să se despartă de ea, având în vedere modul cum ea îi dăduse viaţa peste cap. Cu siguranţă, nu o oprise. O lăsase să plece. Amintirile dureroase reveniră, strângându-i inima şi făcându-i vocea să răsune crispată:

– Nu facem asta acum, Ford.

– Bine. Atunci, mai târziu.

– Niciodată.

– Niciodată înseamnă foarte mult timp, rosti el pe un ton egal, calm, iar ea se enervă fiindcă n-ar fi reuşit să fie echilibrată şi calmă nici dacă viaţa ei ar fi depins de asta.

Faptul că el putea să fie atât de relaxat în timpul acestei conversaţii o făcu să simtă că-i vine să-i azvârle ceaiul în capul al naibii de sexy. Două lucruri o opriră. În primul rând, el ar fi fost pe jumătate gol şi ud, iar să vadă ceaiul picurându-i pe pieptul bronzat, cu puţinul păr sărutat de soare şi pe abdomenul lucrat s-ar fi putut să fie prea mult pentru ea. Iar asta era doar jumătatea de sus. Dumnezeule mare, dacă şortul se uda s-ar fi lipit de toată măreţia lui!

Şi era multă măreţie!

A doua problemă, problema *reală*, era că, dacă i-ar fi azvârlit ceaiul în cap, el şi-ar fi dat seama ce simţea ea, iar ea nu-şi permitea să facă vreo greşeală cu Ford. O fi arătat şi s-o fi purtat el ca un tip dintr-o frăţie, care n-avea alte griji în afara următoarei distracţii, însă ea ştia foarte bine cum era el de fapt. În spatele zâmbetului leneş era o minte ascuţită ca briciul. Îi întinse iarăşi punga cu gustări şi paharul.

Ford le luă pe amândouă. Mâinile lor se atinseră, a lui mare şi bronzată, ai ei mult mai mică.

– Mersi, spuse el. Sunt sigură că ceaiul e perfect, la fel şi dulciurile.

– Te dai bine pe lângă mine?

– Încerc. Ford zâmbi. Funcţionează?

– Nu.

„Ba da. La naiba!"

Prin ușa culisantă, ea le auzi pe doamne flecărind și rosti cu o voce cât mai joasă posibil:

– Bea-ți ceaiul! Pari groaznic de însetat și nu vreau să leșini.

– Vai! Îți pasă.

Da. Dar nu aceasta era problema vreunuia dintre ei. Longevitatea era. A lui. Ea nu mai avea 17 ani și nu mai dorea doar să se distreze. Voia mai mult. Cu siguranță, mai mult decât era Ford dispus să ofere. Îl cunoștea sau cel puțin era aproape sigură de asta. De-a lungul anilor, citise despre el și îi urmărise cariera. În cele șase luni de când era în Lucky Harbor, fusese atentă și la viața lui actuală.

El se maturizase, nu exista nici o îndoială. Înainte, căutase necazul cu lumânarea, dar, între timp, își băgase mințile în cap. Era un om bun, care făcea exact ce-și dorea pentru a-și câștiga traiul și a-i fi bine. Dar încă era mulțumit să trăiască în stil *c'est la vie*, să lase zarurile să cadă la nimereală, deloc interesat să păstreze ceva sau pe cineva pe termen lung.

Și mai era și obstacolul pe care ea îl considera de netrecut. Ei deja avuseseră o șansă și o rataseră. Ceea ce reprezenta sfârșitul poveștii.

– Nu vreau să ajung iarăși pe pagina de Facebook a orașului, spuse ea. Nu avem nevoie de genul ăsta de publicitate.

– Îți pasă, repetă el încetișor.

Ea făcu o pauză, dar nu avea nici un motiv să nu recunoască având în vedere că el mereu fusese capabil să-i citească inima și sufletul ca pe o carte. Cândva, el o văzuse exact așa cum era și o făcuse să se simtă cea mai frumoasă, cea mai dorită femeie de pe planetă – în orice caz, în măsura în care o fetișcană de 17 ani putea simți asta.

– Da, rosti ea încet. Îmi pasă.

El o privi o clipă îndelungată, evident surprins de faptul că ea recunoscuse. Apoi își mută privirea și, din aproximativ două înghițituri uriașe, goli paharul pe care

i-l dăduse ea. Suspinând profund în semn de apreciere, îi zâmbi de la marea lui înălțime în timp ce îi dădu înapoi paharul.

Ceea ce era un alt lucru de luat în seamă. Ea nu era scundă. Avea 1,70 metri desculță, dar în ziua aceea purta tocuri de șapte centimetri și *tot* se simțea mică pe lângă Ford.

Mică și... feminină.

– Bine, zise ea. Tara puse paharul pe o măsuță și îl răsuci pe Ford spre ușa din față, ignorând furnicătura pe care o simți în mâini când îi atinse bicepșii duri și calzi. A fost plăcut, adăugă ea. Dar acum la revedere!

– Ce te grăbești așa? Te temi că nu te vei putea abține să nu te distrezi cu mine?

Fiindcă el se apropiase prea mult de adevăr pentru liniștea ei, îl îmbrânci din nou, însă puțin mai tare.

– Șșșt! Dacă femeile alea te aud vorbind astfel, o să dau vina pe tine.

– Nu e vina mea. Tu ești cea care nu-și poate lua mâinile de pe mine.

Tara își coborî privirea și realiză că degetele ei încă erau pe trupul lui, practic mângâindu-l. „Rahat!" Își retrase repede mâinile și încercă să-și recapete demnitatea, dar nu prea reuși.

– N-am spus că ar fi vina ta. Am zis că voi da vina pe tine.

El râse.

– De când îți pasă ce crede lumea despre tine?

– De când vreau să le impresionez pe aceste femei, fiindcă toate au cunoștințe și sper că își vor trimite rudele și prietenii aici, la han. Așa că te rog. *Te rog*, Ford, pleacă! Poți să mă zăpăcești altă dată, jur!

Pe verandă, femeile încă vorbeau, iar vocile lor se auzeau înăuntru.

– Dumnezeule mare, spuse cineva, probabil Ethel. Încă am palpitații! Dacă tipul ăla o să umble mereu în felul ăsta pe-aici, o să-mi strig recomandările pentru acest han de pe acoperiș.

Ford întâlni privirea Tarei și își ridică încet o sprânceană.

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Renunțase să mai încerce a-l da afară. E vorba despre corpul tău afurisit, atât tot!

– Sunt și fermecător, se lăudă el. Lasă-mă să mă întorc acolo, Tara! Te voi ajuta, o să vezi.

Iar ea mai știa un lucru despre Ford. Niciodată nu făcea promisiuni deșarte. Cuvântul lui era la fel de sigur ca banii de la bancă. Dacă el spunea că avea s-o ajute, o va ajuta.

Putea avea încredere în el.

Problema era că nu putea avea încredere în ea.

Nici măcar puțin. Sprijinindu-se de perete, își acoperi ochii gândindu-se că, dacă nu-l vedea, și-ar putea limpezi mintea.

Doar că el își puse o mână pe perete lângă capul ei și se aplecă spre ea.

– Încetează! rosti ea cu glas slab când el se apropie. Ești... „Delicios." ... transpirat.

El se apropie și mai mult, trupurile lor ajungând să se atingă.

– Îți plăcea când eram transpirat.

O, da! Da, îi plăcuse. Adorase felul în care trupurile lor se încingeau și se agățau unul de altul. Adorase felul cum se mișcau împreună, adorase...

– Asta a fost cu al naibii de mult timp în urmă, rosti ea amintindu-și cu durere cum se sfârșise.

Rău!

Cu ochii ațintiți în ai ei, Ford rămase lipit de ea o clipă interminabilă, în cele din urmă făcând un pas lent îndărăt, dar rămânând mult prea aproape pentru ca ea să se simtă bine.

Se grăbi să ia paharul gol și se întoarse pe verandă pentru a-l umple din nou. Le zâmbi musafirelor și le spuse:

– Mă întorc într-o secundă.

– Nu te grăbi, scumpo, replică cineva. Eu, cu siguranță, nu m-aș grăbi.

Făcând tot posibilul să nu se strâmbe, Tara se întoarse în hanul răcoros.

Ford era aproape de uşa din faţă, dar se răsuci când ea îi rosti numele. Tara remarcă surpriza de pe chipul lui când văzu paharul plin. Veni spre ea şi nu-şi luă privirea din ochii ei când ea i-l dădu.

– De ce? întrebă el.

– Pentru că încă pari însetat.

Gura lui se arcui.

– Mersi. Dar nu la asta m-am referit.

Tara suspină încercând să nu-şi piardă cumpătul. Nu, ştia că nu la asta se referise.

– Mă faci să-mi uit bunele maniere. Detest asta.

– Nu te pot avea fără bunele tale maniere. Îşi trecu degetele peste obrazul ei, studiind-o cu pleoapele pe jumătate coborâte. Îţi mai aminteşti vreodată, Tara? De noi?

Nu prea făcuse altceva decât să-şi tot amintească. Îşi îngropase sentimentele adânc, cu mult timp în urmă, dar întoarcerea la Lucky Harbor fisurase zidurile construite de ea, iar acele tulburătoare, devastatoare sentimente reveneau năvalnice ori de câte ori se uita la el.

Venise prima dată în oraş la 17 ani, sătulă de toată lumea, exilată de tatăl ei şi de bunicii paterni pe perioada verii, şi urâse tot ce era legat de Lucky Harbor.

Până în a doua seară.

Avusese o ceartă simplă, dar foarte urâtă cu mama ei. Tara nu prea o cunoştea pe Phoebe, ceea ce nu-i fusese de folos. Cearta o făcuse pe Tara să se repeadă supărată în port, unde se împiedicase de un alt adolescent de 17 ani. De înaltul, relaxatul, superficialul şi diabolicul de sexy Ford Walker.

El stătea sprijinit de una dintre bărcile lui, cu picioarele întinse şi mâinile sub ceafă, privind stelele de parcă nu avea nici o grijă pe lumea asta. Un zâmbet lent, leneş şi un suc fusese cam tot ce făcuse pentru ca ea să se îndrăgostească de el, să se îndrăgostească lulea.

El nu era ca băieţii de-acasă. Nu era copil de fermier sau cowboy. Şi nici genul studios sau sportiv obişnuit.

Ford era tipul rău şi frivol, şi sexy fără vreun efort. O atrăsese imediat, făcând-o să râdă când ea nu avea motive să râdă. Ochii lui străluceau de isteţime năstruşnică

și de promisiunea necazurilor, dar totuși era șocant de cumsecade.

Navigaseră în lumina stelelor și înotaseră sub razele lunii.

După aceea, evadase în fiecare seară pe barca lui.

Oricât de incredibil ar părea, fuseseră doar prieteni. Ea provenea dintr-o familie destrămată și purta tot bagajul sentimental aferent, inclusiv furie și confuzie, și neliniște.

Se simțise... singură.

Ford cunoștea toate astea. Și părinții lui se despărțiseră când el era mic, iar tatăl lui plecase. Mama se recăsătorise de câteva ori, așa că știa cât de fragilă era o familie.

Însă era mult mai optimist decât ea, având o mentalitate de tipul „fă-ți o familie acolo unde poți". Iar ei chiar îi plăcuse asta la el. Îi plăcuseră multe la el, inclusiv faptul că îi crease ceva probleme și o încurajase să iasă din zona ei de confort.

Nu avusese nevoie de prea multă încurajare. Asta se întâmplase când deveniseră mai mult decât prieteni.

Se duseseră departe în larg, aruncaseră ancora... și hainele de pe ei. Făcuseră dragoste - ea, pentru prima oară.

El nu.

Ford îi arătase cât de bine putea fi, cât de extraordinar se putea simți, și pentru o lună lungă și minunată de iulie, Tara fusese complet și iremediabil dependentă de trupul lui. El simțea același lucru pentru ea - ea văzuse asta, o simțise. Nu rostiseră jurăminte de iubire, dar iubirea existase. Fuseseră iubiți în toate sensurile cuvântului.

„Iubiți" - un cuvânt foarte matur. Dar, având în vedere că Tara rămăsese însărcinată și că își dăduse copilul spre adopție înainte de a se întoarce în Texas, se părea că nu fusese pregătită pentru tot ce însemna maturitatea.

Indiferent ce gândea Ford, nici unul din ei nu fusese.

Tara nu se mai întorsese în Lucky Harbor după naşterea copilului, nici măcar o dată în atâţia ani. Trecuse peste asta. Se dusese la facultate. Călătorise. Făcuse câteva nebunii. Ba chiar se îndrăgostise. Logan Perrish era fermecător, amuzant, conciliant şi mare vedetă în NASCAR. Tara se măritase cu el şi, hotărâtă ca totul să fie aşa cum trebuia, făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a se implica în lumea lui Logan, care presupunea călătorii agitate, presă, panouri publicitare şi cutii de cereale.

Jucase cu sârguinţă rolul soţiei de vedetă, mereu pe fugă, făcând tot ce trebuia pentru ca Logan s-o iubească la fel de mult cum iubea lumea curselor auto.

Chiar şi când constatase că nimic nu dădea roade, rămăsese alături de el. Făcuse un jurământ, aşa că se prefăcea.

„Prefă-te până devine adevărat" fusese mottoul ei.

Dar undeva pe parcurs se pierduse pe sine. Se părea că mereu se pierdea pe sine. Şi cel mai rău era că Logan nu fusese un tip rău, ci doar tipul nepotrivit.

Aşa că fugise iarăşi în Texas, pentru a-şi linge rănile în singurătate, străduindu-se să-şi aducă aminte cine era – o femeie care avusese parte de nişte lucruri rele, dar care perseverase.

O femeie care nu avea să se mai piardă pe sine.

Magnolia de oţel din ea îi trimise în cele din urmă lui Logan actele de divorţ. Fiindcă el era o celebritate, firesc că existase un contract prenupţial. Neexistând copii care să complice lucrurile, ea încheiase relaţia liberă şi fără nimic. Totuşi, Logan insistase să-i ofere o compensaţie financiară foarte corectă, iar Tara cheltuise şi ultimul cent când ea şi surorile ei avuseseră nevoie de bani pentru han.

Acum, era o femeie foarte dură şi poate chiar distantă. Era necesar să fie astfel pentru a-şi proteja inima.

Şi pentru a nu mai suferi.

Din păcate, având de-a face cu Ford, tocmai îşi încălcase regula. Când venea vorba despre el, problema era că mintea şi trupul ei păreau să fie în conflict.

Doreşte-l!

Ţine-l la distanţă!

Dorește-l...

Bătălia în curs era complicată și de faptul că acum locuia la o azvârlitură de băț de el. După cum știa prea bine, Ford era letal de-aproape, mai ales când voia ceva.

Și recunoscuse că o dorea. În orice caz, trupul i-l dorea.

În clipa aceea, se mulțumea s-o privească și, văzând că ea nu spune nimic, clătină încet din cap, un surâs dulce-amar apărându-i pe buze.

– Mulțumesc din nou pentru ceai, rosti el, iar când ușa se închise în urma lui, Tara trase anevoie aer în piept, apoi îl expiră încet, făcând eforturi să-și recapete stăpânirea de sine.

Ca întotdeauna, până la urmă reușii, iar imediat după aceea se îndreptă spre verandă.

– Iată-te! rosti una dintre musafire. E totul în regulă?

Tara zâmbi.

– Absolut! spuse ea urmându-și propriul sfat. „Prefă-te până devine adevărat."

capitolul 4

Concluzia apare atunci când te-ai săturat să gândești.

Tara Daniels

Două zile mai târziu, Tara se trezi când cineva se trânti pe patul ei.

– E miercuri, rosti Maddie zgâlțâind încă o dată patul pentru a se asigura că Tara se trezise.

– Abia au mijit zorii. Tara își trase perna pe cap și se întoarse pe partea cealaltă. Pleacă!

Maddie îi smulse perna.

– *Miercuri!*

– Scumpo, așteaptă măcar să fiarbă cafeaua.

Maddie întinse mâna spre noptieră, luă o cană și i-o dădu.

Tara se ridică în capul oaselor şi sorbi din ea reprimându-şi un suspin care oricum n-ar fi contat. Maddie decretase ca zilele de miercuri să fie dedicate sudării echipei. Toate trei trebuiau să petreacă fiecare miercuri împreună, de dimineaţa până seara, până când ajungeau să se înţeleagă.

Nu era nici o surpriză că nu reuşeau. Crescuseră separat din cauza faptului că lui Phoebe îi plăcuseră bărbaţii.

Mulţi bărbaţi.

Tatăl Tarei era un om de ştiinţă care lucra pentru Guvern şi care intrase pe orbita lui Phoebe, iar apoi nu ştiuse ce-l lovise. După divorţul lor, Tara locuise la tatăl ei. De fapt, la părinţii tatălui, deoarece el călătorea foarte mult. Tara îşi petrecuse doar ocazional vara cu Phoebe, înainte ca aceasta să moştenească Lucky Harbor Inn, aşa că vizitele constaseră mai ales în mers cu cortul şi/sau urmărirea turneelor formaţiei Grateful Dead.

Tatăl lui Maddie era scenograf la Hollywood. Şi el o luase pe Maddie la el când relaţia cu Phoebe se încheiase. Maddie nu o vizitase în timpul verilor, aşa că ea şi Tara fuseseră practic nişte străine când Phoebe murise.

Chloe habar n-avea cine era tatăl ei şi nici nu părea să-i pese. Singura fiică crescută de Phoebe călătorise pe unde dorise aceasta. Ca urmare a dorinţei de a călători, care îi fusese inoculată din copilărie, Chloe nu-şi făcea griji în privinţa convenţiilor, aşa cum era cazul surorilor ei. De fapt, nu-şi făcea griji în nici o privinţă. Făcea totul după cum avea chef.

Spre deosebire de Tara, care trăia pentru convenţional, pentru ordine. Pentru un plan.

După moartea lui Phoebe, fetele moşteniseră hanul părinţilor ei, însă nici una dintre ele nu intenţionase să rămână acolo. Şi totuşi, erau tot acolo şase luni mai târziu: magnolia de oţel, şoricelul şi copilul sălbatic.

Petrecând o miercuri care trebuia să le apropie.

Era a treia lună în care făceau asta, însă zilele acelea tot mai erau pline de ciorovăială, bosumflare şi chiar război total. Tara presupuse că şi în ziua aceea avea să fie

la fel, dar, de dragul lui Maddie, se ridică vitejește din pat și se îmbrăcă.

Prima oprire: la local, pentru o gustare. Tara constată nemulțumirea lui Jan, femeia care deținea localul. Șefa Tarei avea vreo 50 de ani, era rea ca viperă, cu excepția cazului când lua banii de la un client, și o plăcea pe Tara doar când Tara se afla lângă cuptor.

Iar în clipa aceea, Tara nu era acolo.

Tara izbuti să le facă să se așeze cu doar un mârâit vag. Chloe comandă trei clătite și intră în aplicația Magic Eight de pe iPhone, întrebând dacă va avea vreo întâlnire în viitorul apropiat. Maddie comandă șuncă și ouă cu cartofi prăjiți la tigaie, apoi vorbi la telefon cu Jax despre ceva ce o făcu să roșească. Tara comandă terci de ovăz și pâine prăjită, după care își verifică balanța carnetului de cecuri. Și dacă asta nu lămurea diferențele majore dintre ele, nimic nu o putea face.

După ce mâncară, ieșiră în soarele care deja ardea și se duseră pe chei ca să mănânce înghețată la cornet. Pentru Maddie, se duseră să se dea în roata de care ea fusese teribil de îngrozită cândva. Mai întâi, făcură asta ținând-o pe Maddie de mână. Nu aveau astfel ocazia să se privească în ochi prea mult, dar unele lucruri puteau fi făcute împreună, iar înghețata și roata mare erau două dintre ele.

Lance le servi cu înghețată. Avea puțin peste 20 de ani și era suficient de firav pentru a fi considerat adolescent, iar din cauza fibrozei chistice care îi distrugea încet trupul, avea o voce răgușită. El și Chloe erau buni prieteni sau mai degrabă complici, inveterați căutători de necazuri. Lance încercă să le ofere înghețata gratis, dar Chloe refuză.

- O plătim! rosti ea cu fermitate, apoi se întoarse sugestiv spre Tara.

Maddie pufni.

Tara își dădu ochii peste cap și scoase portofelul.

- O să-ți dau banii înapoi, spuse Chloe.

- Mereu zici asta, promise Tara.

- Da? Cât îți datorez?

- Un milion de trilioane de dolari.

Chloe râNji.

- Mă ocup imediat de asta.

Tara se uită la Maddie.

- O răsfeți, spuse Maddie ridicând din umeri.

- Șșșt, nu zice asta, o admonestă Chloe. Tara-i chiar aici.

Tara știa că nu prea avea căldura și sentimentalismul necesare pentru a răsfăța pe cineva și că putea fi considerată distantă, ba chiar rece. Acest lucru chiar o surprindea deoarece nu se *simțea* distantă, deși i-ar fi plăcut să încerce să fie astfel câteodată.

De asemenea, i-ar fi plăcut să nu-și facă griji în privința banilor sau a viitorului, sau a surorilor ei. Fiindcă, mai mult decât orice, Tara își făcea permanent griji în privința lui Maddie și a lui Chloe - cum ar fi dacă Maddie avea să uite de fostul ei bărbat abuziv și dacă Chloe va reuși vreodată să-și depășească incapacitatea de a arăta sau de a avea încredere în dragoste.

Acestea erau motivele pentru care Tara rămăsese în Lucky Harbor mai mult decât plănuise. Sau cel puțin asta se amăgea.

- Ce mai facem? întrebă Chloe în timp ce se îndreptau spre han. Am costumul de baie pe mine, în speranța că voi reuși să mă bronzez.

- Mergem să navigăm, spuse președinta responsabilă de sudarea echipei.

- Și săptămâna trecută am navigat și aproape că ne-am omorât una pe alta, zise Chloe.

- Săptămâna trecută am fost cu canoea, o corectă Maddie, iar Tara aproape că te-a ucis pentru că ai răsturnat-o și tocmai avea o zi în care părul îi stătea bine. Ține-ți mâinile acasă și vei supraviețui aventurii acestei zile.

- Hm! făcu Chloe privind-o lung și cu fermitate pe Tara în timp ce se îmbarcau pe Cape Dory Cruiser, ambarcațiunea cu pânze pe care o moșteniseră odată cu portul.

Moșteniseră, de asemenea, caiace, canoe, o barcă de pescuit și o casă plutitoare dărăpănată. Cele mai multe aduceau un venit modest din închiriere, iar ele erau hotărâte să stoarcă și ultimul bănuț din acel port.

Trebuiau s-o facă având în vedere că banii se cheltuiau cu o viteză alarmantă, ele grăbindu-se să termine renovarea hanului și să-l deschidă. Economiile lui Maddie se duseseră. La fel și ale Tarei. Însă Tara se gândi din nou că era un preț mic pentru un nou început în viață. O viață pe care s-o trăiască așa cum dorea ea, nu pentru altcineva.

– Tara, zise Maddie arătând în jur, ești în cockpit.

– Da! Chloe își scoase triumfătoare rochița sumară, dezvăluind și mai sumarul costum de baie roșu de dedesubt. E vremea să facem plajă, doamnelor.

Tara scoase ambarcațiunea din port și se uită la Maddie, așteptând următoarele instrucțiuni.

– Pune prora în vânt, spuse Maddie.

Era singura dintre ele care știa ce avea de făcut deoarece luase câteva lecții de la Ford.

Și Tara luase lecții de la Ford. Dar asta se întâmplase cu 17 ani în urmă, iar lecțiile luate nu avuseseră *nimic* de-a face cu navigația.

– Ce-i? întrebă Maddie, făcând-o pe Tara să-și dea seama că zâmbea amintindu-și.

– Nimic.

– Asta-i mai mult decât un zâmbet care nu înseamnă nimic, comentă Chloe.

Tara o ignoră.

– Pune-o în vânt, repetă Maddie.

Tara se uită în jur pentru a-și da seama din ce parte bătea vântul.

– Repede! o zori Maddie. Sau o să ne răsturnăm.

Tara nu-și dădu seama cum s-ar fi putut întâmpla asta, dar nu suna bine. Ambarcațiunea se clătina greoaie, înclinându-se câte un metru la dreapta, apoi la stânga. Vântul îi flutura părul în toate direcțiile, așa că habar n-avea în ce direcție era „în vânt"

– Spre vest! țipă Maddie. Îndreapt-o spre vest.

– Bine, bine, spuse Tara venindu-i să râdă de stridența vocii fostului șoricel. Spre vest să fie.

De îndată ce-și dădea seama încotro era vestul...

– *Stânga!*

Așa că Tara cârmi spre stânga.

- Trage funga! strigă Maddie.

Tara se uită la ea.

- Vorbeşte într-o limbă pe care s-o pricep.

- Ridică vela!

- Ar fi trebuit să adaugi „musule", îi zise Chloe lui Maddie în timp ce se dădea cu loţiune de plajă.

Maddie stătea pe punte cu picioarele depărtate, cu vântul fluturându-i prin haine, arătând ca un pirat al vremurilor moderne.

- Trage-o, comandă ea în vreme ce Tara se grăbea să-şi facă treaba. Înfăşoar-o în jurul cabestanului.

Tara se uită la Chloe.

Chloe stătea cu faţa ridicată spre soare şi zâmbea, mica vrăjitoare!

- Nu e rândul lui Chloe? întrebă Tara plină de speranţă.

- Încă nu, spuse Chloe. Simt că mă încearcă astmul. Tuşi puţin, apoi se prefăcu că respiră greu. Vedeţi?

Maddie râse.

- Măcar adaugă nişte flegmă.

Chloe se străduí să pară mai convingătoare şi ajunse să tuşească de-a binelea.

Tara suspină şi începu să ridice vela. Voia să fie *ea* piratul şi să comande.

- Mai tare! îi zise Maddie. Trebuie să tragi mai tare.

- Sună murdar, spuse Chloe.

- Desfă trinca, continuă Maddie ignorând-o pe Chloe. Grăbeşte-te!

Era un tiran foarte drăguţ în pantalonii ei trei sferturi mulaţi şi cu un maiou şi părea foarte stăpână pe situaţie, deşi ronţăia chipsuri...

„Stai puţin!" Ochii Tarei se îngustară privind chipsurile. Câtă nedreptate!

- Hei, dacă ai fi un căpitan cu adevărat bun, ai împărţi alea.

Maddie se uită în pungă, probabil pentru a estima dacă avea destule pentru a împărţi. Tara ştia că Maddie considera că chipsurile erau un dar de la Dumnezeu, al doilea cel mai bun lucru de pe lume. Fuseseră *numero*

uno pentru Maddie, dar apoi se îndrăgostise de Jax, așa că sexul trecuse în capul listei.

Maddie își stabilise clar prioritățile. În vreme ce, fără nici un chef, îi oferi Tarei niște chipsuri, Tara se gândi că era vremea să-și stabilească și ea prioritățile.

Navigară preț de o oră, cu Chloe rășchirată pe punte pentru ca soarele să o prindă cât mai bine, cu inhalatorul pentru astm atârnat la șold. Valurile de păr roșcat și lung erau strânse drăguț într-o coadă de cal care ieșea din șapca pe care scria „DARE TO BE NAUTI", iar pe năsucul obraznic avea o pereche de ochelari uriași, ca de star de cinema.

Tara se privi. Nu se îmbrăcase special pentru acea aventură. Purta pantaloni subțiri și un tricou tricotat, ținută care probabil că se potrivea mai bine la birou, dar astea erau hainele curate pe care le găsise de dimineață. În plus, toată lumea știa că nu conta ce aveai la bancă sau unde puneai capul noaptea, ci ce purtai și cum purtai. Se uită la Maddie.

– Mai spune-mi o dată de ce Chloe zace acolo ca o vedetă.

– A, mersi, scumpo, rosti Chloe fără să-și deschidă ochii.

– Chloe o să se ridice și o să reia procedura în sens invers, spuse Maddie, și o să ne ducă înapoi în port.

Chloe suspină, dar se supuse și se ridică sprintenă în picioare.

Tara îi adresă lui Chloe un „sâc!" foarte imatur și îi luă locul în bătaia soarelui. Mai dură o oră până se întoarseră, iar ea își petrecu acest timp bucurându-se de senzația oferită de puntea care se legăna sub ea, de mirosul sărat al oceanului și de căldura soarelui care îi zvânta pielea și hainele ude.

Simțindu-se mândră de sine și superioară, ascultă cum Maddie îi dădea ordine lui Chloe.

– Ai grijă la tribord! țipă Maddie când Chloe intră în port. Tribord!

– Ce dracu-i tribordul? țipă și Chloe.

– Dreapta! Ai grijă în dreapta! Dumnezeule! Chiar nu sunteți în stare să rețineți *nimic?*

Chloe îi aruncă o privire în general relaxatei Maddie.

– Fie ai băut prea multă cafea azi-dimineaţă, fie n-ai făcut sex când te-ai sculat.

Maddie îşi dădu ochii peste cap.

– N-ai făcut sex, decise Chloe.

– Află că m-am trezit prea devreme pentru a face... Maddie îşi coborî vocea şi şopti: ... *sex*. Şi habar n-am de ce ar conta asta.

– Contează pentru că eşti mult mai relaxată după ce Jax...

– Chloe! exclamă Tara, nedorind ca ea s-o tachineze pe Maddie, nu în privinţa acestui lucru. Nu *totul* se învârte în jurul sexului.

– Ba da, atunci când n-ai parte de el, murmură Chloe.

– Îţi trebuie un paznic intern, spuse Tara.

– Nu vreau să aud de tine. *Tu* ai putea avea parte de o grămadă de lucruri bune de la Ford, ştii asta? Adică ai *văzut* cum se uită la tine?

Tara suspină.

– Ai putea isca o ceartă într-o casă goală.

– Sau pe o barcă, fu de acord Chloe fără a se simţi deloc insultată. Şi te-ai priceput de minune să schimbi subiectul. De ce te deranjează atât de mult discuţiile despre sex?

Tara clătină din cap.

– Să ştii că uneori e în regulă să nu vorbeşti deloc.

Chloe zâmbi binevoitoare.

– Da, am tendinţa de a rata cele mai multe ocazii de a tăcea.

– Hei! rosti Maddie. Asta s-ar potrivi de minune pentru caseta cu reţete. „Nu rata niciodată ocazia de a tăcea." Chloe! strigă ea arătând în faţă. Atenţie la val!

Prea târziu. Valul de un metru şi jumătate trecu peste prora bărcii şi le stropi pe toate.

– Nu eşti deloc atentă, îi reproşă Maddie după ce îşi şterse apa de pe faţă.

– Ştii ceva? spuse Chloe ridicându-şi mâinile. Navigatul e prea stresant pentru mine.

Maddie preluă timona în vreme ce Chloe își scoase inhalatorul și inspiră din el.

– Oricum, pentru cine scrii rețetele alea? o întrebă Chloe pe Tara.

– Pentru fiica mea, rosti Tara fără să se gândească.

– O! Cuvintele ei o făcură pe Maddie să zâmbească. Ce drăguț! Crezi că va ajunge să le citească?

Tara clătină din cap.

– Adopția a fost secretă. Nu pot s-o găsesc. Va trebui să mă găsească ea pe mine.

Sesiză nostalgia din propria voce și închise hotărâtă gura, nedorind să vorbească despre asta. Își petrecuse foarte mult timp încercând să nu se gândească la asta. Faptul că trebuise să renunțe la copil o făcea să-i fie rușine și să se simtă vinovată.

– Dacă tot vorbim despre asta, rosti Chloe, poți să ne spui deja, cine e tatăl?

Tara îi aruncă o privire lungă. Fostul ei soț o numea privirea „Nu mă face să-ți trag un șut în fund".

Pe Chloe n-o impresionă.

– Spune adevărul, zise ea. E Anderson de la magazinul de bricolaj, nu? Că e total căzut în freză după tine.

– Nu, rosti Tara. E căzut în freză după *Maddie*. Sau cel puțin era înainte ca ea să-i frângă inima și să înceapă a se întâlni cu Jax.

– Atunci e Ford, spuse Chloe și rânji. Categoric, Ford e Baby Daddy[1].

Tara încremeni, apoi, hotărâtă, se sili să se relaxeze.

– Poftim?

– Da, zise Chloe și zâmbi. De fapt, noi am știut asta dintotdeauna. Doar te tachinam cu Anderson.

– Chloe, rosti Maddie încet, o ataci. Nu ăsta era planul.

– Planul? repetă Tara. Există un plan? Ăsta era planul? Să mă duceți în larg sub pretextul consolidării echipei, pentru a mă putea perpeli la foc mic?

– Nimeni nu te perpelește, spuse Maddie cu blândețe. Suntem surorile tale. Sprijinul tău.

[1] Personajul principal din serialul cu același nume (n.tr.)

– Şi, serios, zise Chloe, faci prea mare caz din a-l ignora pe Ford. *Nimeni* nu ignoră un tip atât de mişto.

– Nu vreau să discut despre asta! rosti Tara cu fermitate.

Chloe suspină.

– Dacă am sta de vorbă, în loc să evităm discuţiile de fiecare dată, am fi mai puţin morocănoase. Şi ca să fie clar, când spun „noi", mă refer la tine.

– *Nu* discut, repetă Tara.

– Desigur, zise Chloe. Bine. Dar despre întâlnirea pe nevăzute de mâine-seară putem vorbi?

Maddie băgă ambarcaţiunea în port cu mai multă îndemânare decât dovedise Tara când o scosese, însă Tarei nu-i păsa de asta, preferând s-o privească fix pe Chloe.

– De unde ştii de întâlnirea pe nevăzute?

– Glumeşti? Suntem în Lucky Harbor, îţi aminteşti? Ethel i-a zis lui Carol de la secţia de poliţie, care i-a zis lui Jeanine din biroul lui Jax, care i-a zis lui Sandy, care i-a zis lui Lucille că Ethel vrea să te combine cu nepotul ei – cel care face o scurtă vizită în oraş. Iar Lucille a postat asta pe Facebook.

Tara se abţinu cu greu să nu geamă. Zilele trecute, după ce le servise pe doamnele de la Asociaţia grădinilor, Ethel o încolţise pe Tara pentru a o întreba dacă Ford îi făcea curte. Tara se înecase cu una dintre ciocolatele cu lămâie făcute de ea, atât din pricina demodatei şi ciudatei expresii „a face curte", cât şi a întrebării în sine. În primul rând, Ford nu avea nimic demodat *sau* ciudat. Nu având în vedere ce voia cu adevărat de la ea. Tara îi spusese cu fermitate lui Ethel că nu, nu o curta – nu menţionase reciproca atracţie sexuală care exista între ei –, iar atunci Ethel îi zisese că are nevoie de o favoare.

Tara acceptase fără nici un chef, iar Ethel râsese.

– O, nu, dragă, rostise ea. N-ai înţeles. Eu îţi fac *ţie* o favoare. Te combin cu nepotul meu Boyd. Este un bărbat minunat, dulce, cumsecade, cu un caracter deosebit.

Chloe rânjea, iar Tara refuză să spună că deja regreta decizia de a accepta o întâlnire pe nevăzute.

– Da, mă duc să iau cina cu cineva. Și ce?

– Și dacă ai fi atât de deșteaptă cum credeam că ești, în loc de asta mai bine ai lua micul dejun cu Ford.

Tara simți cum i se strânge stomacul la acest gând.

– Sunt sigură că Boyd este foarte drăguț.

– De câți ani n-ai mai avut o întâlnire? De doi? De trei? De zece?

Tara nu se deranjă să răspundă. În special pentru că de fapt nu știa.

– Tu n-ai nevoie de un tip *drăguț*, spuse Chloe. Ai nevoie...

Maddie o lovi „accidental" pe Chloe în cap cu un colac de salvare. Tara ignoră încăierarea care urmă, preferând să se ocupe de barcă pentru a nu se îneca toate trei. Velele erau deja coborâte, așa că duse ambarcațiunea spre ponton, poate accelerând puțin mai energic decât era necesar. Ignoră chicotul lui Maddie și tusea lui Chloe și se concentră. Se concentră atât de bine, încât intră direct într-un val mare, care legănă cu putere barca.

– O, Doamne! icni Maddie ridicându-și capul. *Trebuie să cârmești spre...*

– Scuze! spuse Tara.

– Și...

– *Știu!* rosti Tara.

– Știi și că ești atoateștiutoare? întrebă Chloe pe un ton neutru, îndreptându-și trupul și aranjându-și bikiniul.

Când Tara o privi îndelung, Chloe ridică din umeri.

– Ne întrebam doar.

– „Ne"?

Tara se uită la Maddie, care se strâmbă.

Respirând anevoie de-a binelea, Chloe își scoase din nou inhalatorul, îl scutură și inspiră din nou din el. Făcu o pauză pentru a-și ține respirația zece secunde, apoi expiră.

– N-am voie să mă lupt, îi spuse ea cu reproș lui Maddie, apoi se uită din nou la Tara. Da, „ne".

Tara înghiți un nod neașteptat de dureros.

– Vorbiți între voi că sunt atoateștiutoare?

– De fapt, rosti Chloe, discutam despre faptul că eşti încăpăţânată, despre nevoia ta obsesivă de a avea mereu dreptate şi despre irascibilitatea ta permanentă.

– Nu sunt irascibilă.

Chloe râse.

– Dar *eşti* încăpăţânată şi obsedată să ai mereu dreptate, nu-i aşa?

– Sunt *scrupuloasă*, spuse Tara ridicându-şi bărbia şi simţind că intra în defensivă. La naiba! Cât despre a avea întotdeauna dreptate, cineva trebuie să aibă.

Bine, ştia că nu avea întotdeauna dreptate, dar ele vorbiseră despre ea. Şi da, poate că uneori era puţin cam dură cu ele, dar era intransigentă cu toţi cei la care ţinea. Nu vedea ce rost ar fi avut s-o lase pe Chloe să sufere de pe urma greşelilor făcute din cauza abandonului din copilărie. Crescută de Phoebe, Chloe nu avusese parte de o mână călăuzitoare, dar Tara măcar îl avusese pe tatăl ei.

„Ceea ce nu m-a salvat de câteva greşeli grave de judecată..."

Tara alungă acest gând şi se concentră asupra aducerii bărcii lângă ponton. Dorea să aibă o relaţie bună cu surorile ei şi, în ciuda ciorovăielilor, ştia că asta se întâmpla. Erau tot mai apropiate.

Însă scopul real era să facă hanul să meargă. Trebuiau să reuşească. Neatentă, trase prea tare de timonă spre stânga, iar barca se lovi de ponton.

– Scuze! strigă ea după ce toate trei aproape căzură pe punte. Dar mi-ar prinde bine puţin ajutor!

– Te descurci foarte bine, murmură Maddie.

– Pentru cineva atoateştiutor, nu-i aşa?

– Tara, rosti Maddie cu voce moale, încărcată de regrete. Eu...

– Nu, e-n regulă, respinse Tara protestele ei. Serios. E-n regulă ca voi două să discutaţi despre viaţa mea personală fără ca eu să fiu de faţă ca să mă pot apăra...

– Hei, o facem chiar în faţa ta, spuse Chloe.

Tara clătină din cap şi dădu s-o urmeze pe Chloe, care cobora din barcă, dar se ciocni de ea când aceasta se opri brusc.

– Ce...?

Chloe privea undeva înainte, iar Tara se uită într-acolo, ba chiar scoase un uşor:

– O, Doamne!

Ford se afla pe puntea ambarcaţiunii de curse. Era ud tot, cu şortul şi tricoul lipite de trupul bine construit în timp ce aducea barca la ponton, apoi îşi întinse braţele pentru a o lega la mal.

Tarei mereu îi plăcuseră braţele lui. Erau musculoase şi puternice, dar totuşi capabile de o tandreţe incredibilă. Putea oferi mângâieri de nota zece dacă îşi punea mintea. Iar mâinile lui... la fel de bine puteau stăpâni ape învolburate sau îi puteau provoca un extaz orgasmic.

– Te simţi bine? o întrebă Chloe pe Tara peste umăr, fără să-şi ia ochii de la Ford.

– Da. De ce?

– Pentru că tocmai ai gemut. Îşi răsuci gâtul şi se uită la Tara. Şi probabil că ar trebui să-ţi ştergi saliva.

Tara îi dădu un ghiont, apoi verifică pe furiş dacă nu salivase. După care se uită din nou la Ford. Dată fiind expresia de satisfacţie de pe chipul lui, era clar că se bucurase de ieşirea în larg, iar ea simţi o împunsătură în partea de jos a abdomenului pentru că mai văzuse acea expresie pe faţa lui – când fusese întins deasupra ei, uniţi atât de intim pe cât puteau fi un bărbat şi o femeie.

Înainte să se poată abţine, scoase un alt sunet, apoi îşi muşcă buza. Se aplecă şi se concentră asupra legării bărcii, dar degetele nu voiau s-o asculte.

– La naiba!

Două mâini apărură sub ochii ei – mari, asprite de muncă – nu pentru a-i prelua treaba, ci ghidând-o pentru a face un nod corect.

– Aşa, spuse Ford.

– O fixam ca să fac nodul.

– Poate face totul singură, îi zise Chloe lui Ford, pe un ton ironic. Fie-i inima binecuvântată!

Tara îşi îndreptă trupul şi se uită urât la Chloe, iar aceasta îşi dădu ochii peste cap.

– Haide, Mad, spuse Chloe. Cred că Tara are nevoie de o pauză.

Apoi îşi urni spre han micuţul trup îmbrăcat în costum de baie, cu Maddie pe urmele ei.

Lăsând-o din nou pe Tara cu Ford.

Tara zâmbi vag în direcţia lui, fără a-l privi în ochi – descoperise că aceasta era soluţia ca să nu se topească –, apoi coborî pe ponton.

Ford o apucă de mână pentru a o ajuta, nedându-i drumul nici chiar când ea încercă să se elibereze. Doar o strânse mai tare şi aşteptă.

Trăgând adânc aer în piept, ea îşi înclină capul pe spate şi se uită în ochii lui. Şi da, instantaneu, de îndată ce-i văzu barba de două zile pe maxilarul pătrat, ridurile de expresie din jurul ochilor lui fascinanţi şi zâmbetul firesc şi fermecător, se topi precum untul pe un morman de clătite.

– Ce-i? întrebă el.

Ea îi studie trupul mare, ud, superb şi clătină încet din cap.

– Nu puteai şi tu să cheleşti sau să te îngraşi? Chiar o obseda faptul că el, la 34 de ani, arăta mai bine decât arătase la 17. Măcar ai putea să râgâi sau să te scarpini undeva unde nu-i frumos, sau să faci ceva la fel de urât.

Una din sprâncenele lui se ridică.

– Vrei să mă scarpin în fund?

– Da, spuse ea. Şi, eventual, să te scobeşti în nas.

Zâmbetul lui deveni ironic şi sigur.

– *Ce-i?*

– Vrei să te culci cu mine.

„Dumnezeule, da!"

– Uite ce e, am probleme mai mari decât asta, bine? Probleme mult mai presante decât ca noi doi să ne înţelegem având în vedere că locuim iarăşi în acelaşi oraş.

Ford se uită la ea o fracţiune de secundă, apoi se apropie, ţintuind-o de peretele clădirii portului.

– Îţi pot oferi ceva care să te împiedice să te mai gândeşti la celelalte probleme, îi promise el cu voce mătăsoasă.

De asta, ea nu se îndoia absolut deloc.

Simțind-o capitulând, el își lipi gura de gâtul ei, sub maxilar.

– Doar spune cuvântul.

„Cuvântul", gândi ea amețită, străbătută de un fior delicios.

O mângâie cu degetul pe tâmplă, apoi se retrase, privind-o cu ochi întunecați în timp ce aștepta.

„Sex. Doar sex. Și ar fi fost grozav. Dar nu destul. Nici pe aproape destul."

– Nu, rosti ea cu mai multă fermitate decât simțea.

Chiar dacă era dezamăgit, nu trădă asta când se îndepărtă, lăsând-o sprijinită de zid, cu hainele ude de la trupul lui, cu propriul trup puțin spus încins.

Ceea ce nu era nimic nou când venea vorba despre el.

După plecarea lui, Tara oftă adânc și se îndreptă spre han. Intră în sala răcoroasă, proaspăt zugrăvită și se opri un minut pentru a-și reveni.

– Doamnă Daniels? Vă simțiți bine?

Tara se întoarse spre Carlos Rodriguez, un puști de la liceul local pe care îl angajase pe timpul verii ca să facă diverse treburi precum mutatul mobilei, zugrăvit și curățenie. Cu numeroase piercinguri vizibile și pantaloni lălâi, coborâți pe șolduri puțin mai mult decât era civilizat, cam exagerase când spusese cât de priceput era, dar făcuse totuși o treabă bună. La 17 ani, deja avea 1,83 metri și trupul deșirat, ceea ce sugera că nu mânca trei mese pe zi.

Din cererea de angajare și fiindcă trebuise să obțină de la liceu permisul de muncă pentru el, Tara știa că era inteligent, dar avea rezultate sub posibilitățile sale și că era posibil să fie cam zurbagiu. Dar asta se întâmpla când un copil nu avea o persoană autoritară în viața lui și era silit să aibă diverse slujbe pentru a se întreține pe el, pe surorile mai mici și pe bunica.

– Mă simt bine, îl asigură Tara.

– Am smuls buruienile și am zugrăvit spălătoria.

– Perfect. Ai mâncat de prânz?

– Da.

Auzind minciuna, ea își reprimă un suspin.

– Ți-am lăsat un sendviș în frigider.

– Mulțumesc, dar...

– Nici un dar. Mănâncă-l!

El își întoarse capul ca ea să nu-i vadă chipul.

– O să-l iau acasă.

Unde, fără îndoială, avea să-l dea surorilor sau bunicii.

– Mănâncă-l aici! O să-ți fac altele pentru acasă.

El își întoarse din nou capul spre ea și o privi o clipă îndelungată, încercând să aleagă între mândrie și foame. Mâncarea câștigă, iar el se duse în bucătărie.

Chloe intră din hol în încăpere, trăgându-și rochița drăguță peste costumul de baie.

– Sper că ești mulțumită de tine, îi spuse ea Tarei. Ai alungat-o iarăși pe Maddie. Micuța domnișoară Urăsc Confruntările tocmai a plecat să navigheze în ape mai blânde.

– Nu a fost nici o confruntare.

– Glumești? rosti Chloe. Tu ești o confruntare din cap până-n picioare.

– Ce vorbești? *Tu* ești cea de la care pleacă totul. Niciodată nu știi când e cazul să păstrezi ceva pentru tine.

Iritată, Chloe își puse mâinile în șolduri.

– Fiindcă să ascund mizeria sub covor și să păstrez totul ascuns adânc în suflet m-ar face să fiu ca tine? Scuze, nu pot face asta, surioară. Și fiindcă nu mă vei vedea niciodată purtându-mă astfel, ce-ar fi să ne înțelegem că nu ne înțelegem?

– Foarte bine, rosti Tara.

– Foarte bine. Și hai să nu vorbim o vreme, măcar până vei putea recunoaște că greșești din când în când.

– Aș recunoaște cu plăcere că am greșit, zise Tara. Dacă aș greși.

Chloe își ridică mâinile exasperată, apoi se uită la Carlos, care se întorcea de la bucătărie mâncându-și sendvișul.

– Bună, drăguțule, rosti ea cu farmecul obișnuit, de parcă n-ar fi mârâit la Tara cu o secundă în urmă. Ce mai faci?

Carlos îi zâmbi topit.

Chloe avea acest efect asupra bărbaților.

– Aproape că am terminat pe ziua de azi, asta dacă nu mai aveți și altceva.

– Ba da, zise Chloe. Mai e ceva. I-ai putea spune surorii mele că nimănui nu-i place o atoateștiutoare cu aere de superioritate.

Carlos se uită de la una la alta.

– Nu-l băga la mijloc, rosti Tara.

– Te temi că va fi de partea mea. Chloe se uită din nou la Carlos. Îți măresc salariul dacă îi spui și că o să facă riduri dacă ține toate rahaturile în ea.

– Pentru asta există o rețetă pe pagina de Facebook, zise Carlos băgând în gură ultima îmbucătură din sendviș.

„O, pentru numele lui Dumnezeu!" se gândi Tara.

– Se referă la faptul că sunt...

– Crispată, rosti Chloe îndatoritoare și râse. Și ai mai putea să-i spui că este enervant să trebuiască să mă uit la lenjeria ei care e permanent atârnată pe tija perdelei de la duș.

– De fapt, spuse Carlos părând în sfârșit interesat, asta nu m-ar deranja câtuși de puțin. Ăăă, despre care baie e vorba?

capitolul 5

Niciodată nu amesteca scuzele cu justificări.

Chloe Traeger

Câteva zile mai târziu, Ford se afla la The Love Shack, ștergând mesele și scaunele din micuța curte. Muzica era dată încet, dar, oricât de încet ar fi fost, vecinul de alături – Ted, proprietarul librăriei cu cărți vechi – își ițea capul și cerea să fie dată și mai încet. Ford încercă să-și imagineze cum arăta casa tipului și decise că probabil era plină de muzica Enyei, de pisici și de plante de interior.

Jax, care venise să-l ajute, şedea pe una dintre mesele abia curăţate şi scria un mesaj – evident fiindu-i de mare ajutor lui Ford.

– Munceşti din greu? întrebă Ford sarcastic.

Aplecat ca să vadă ecranul telefonului în soarele strălucitor, Jax nu răspunse.

– Pământul către Jax!

– Hmmm.

Capul brunet al lui Jax rămase aplecat, degetele mari zburându-i pe tastatură.

– Muncesc din greu, omule.

Ford îşi îngustă ochii. Cândva, Jax fusese un mare avocat care purta costume de designer şi conducea un Porsche, dar, în ultima vreme, trecuse la blugi Levi's, tricouri, un Jeep vechi şi ponosit şi avea cel mai leneş câine din lume. Îşi petrecea zilele renovând, iar nopţile ocupându-se de Maddie şi niciodată nu păruse mai fericit.

– „Eşti foarte neastâmpărată, fetiţo, şi ştii ce păţesc fetiţele neastâmpărate", citi Ford cu voce tare. Da, se pare că munceşti.

Deloc impresionat, Jax rânji şi trimise mesajul.

– Hei, o relaţie presupune muncă.

– Mda, fac pariu că sexul te ucide.

– Ar trebui să încerci şi tu, câteodată.

– Sex zilnic? întrebă Ford.

– O relaţie, tembelule. A trecut ceva vreme de când... cum o chema? Pe snowboardista aia tare cu care te întâlneai iarna trecută?

– Brandy, rosti Ford şi simţi cum pe buze îi apare un zâmbet afectuos.

– Da. Brandy. Jax zâmbi. Mi-a plăcut de ea.

– Asta pentru că te îmbrăţişa mereu când te întâlnea şi pentru că avea sânii mari.

– Hei, era şi foarte drăguţă, spuse Jax. De ce v-aţi despărţit iarăşi?

– Pentru că maică-sa îmi tot trimitea mesaje întrebându-mă când mă însor cu ea.

– Ceea ce te-a făcut să-ţi iei tălpăşiţa, zise Jax. Şi cum a fost cu Kara, cea cu care aproape că te-ai însurat?

– Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Ea...

O luase puțin razna din pricina faimei. A faimei *lui* de pe vremea când participa în mod serios la curse.

– N-a mers. Și știi asta deja.

– Totuși, n-am auzit nici un motiv convingător pentru care ești singur, spuse Jax, cu excepția ciudatei tale incapacități de a-ți lua un angajament.

– Ba sunt capabil să-mi iau un angajament.

– Cum zici tu, amice.

– Chiar sunt!

– Serios? Atunci, găsește-ți pe cineva și rămâi cu ea.

– Mda, mă ocup imediat de asta.

Jax își bagă telefonul în buzunar și îl măsură de sus până jos.

– Te afli într-un loc potrivit pentru a-ți găsi pe cineva, așa că de ce nu?

Ford știa al naibii de bine că viața lui, cel puțin la suprafață, era bună așa cum era. Avea tot ce-i trebuia și posibilitatea de a obține lucrurile pe care încă nu le avea. Ceea ce era cu totul diferit de copilăria lui, care fusese sălbatică și indisciplinată, iar el nu dăduse doi bani pe asta.

Bine că Jax și Sawyer o făcuseră. Le păsase. Cei trei prieteni adolescenți rămaseseră împreună ca niște pungași, susținându-se unul pe altul la bine și la rău. Și fusese mult rău. Formaseră o adevărată familie, care se menținuse.

Nu că Ford nu credea în relații. Credea. De fapt, chiar avusese câteva relații reușite. Doar că nu avusese una pe care să vrea s-o păstreze.

Ceea ce era vina lui, după cum subliniase Jax deloc subtil.

– De Tara ce zici?

– Poftim?

– Să reformulez. O să-mi spui vreodată ce-a fost între voi?

– Ce-a fost?

Jax clătină dezgustat din cap.

În regulă. Deci, toată lumea știa că fusese ceva. Ceva uriaș. Acea vară de demult, pe care Ford nu reușise niciodată s-o uite. Muncise pe brânci și locuise pe barcă

pentru a nu-şi împovăra şi mai tare bunica, simţindu-se singur şi mizerabil. Jax fusese trimis de tatăl său într-o tabără scumpă, iar Sawyer, al treilea muschetar, ajunsese la casa de corecţie pentru spectaculosul şi ineditul „împrumut" al unui Mustang clasic care, din nefericire, îi aparţinea şefului poliţiei de la vremea aceea.

Ford rămăsese de capul lui şi, cu toate că muncea pe brânci, luându-şi toate slujbele pe care le găsea, nu reuşea să-şi ţină mintea suficient de ocupată. Petrecuse nopţi lungi şi fierbinţi singur pe barca lui, până să apară Tara.

Dintr-o singură privire a ochilor ei furioşi, de culoarea whisky-ului, Ford îşi pierduse o parte din inimă.

O dăduse pe brazdă. Şi ea îl schimbase, dar nu-l înmuiase.

Se iubiseră cu ardoare în vara aceea. Iar când Tara apăruse pe barca lui înlăcrimată, însărcinată, ei doi avuseseră reacţii foarte diferite. A lui fusese că puteau face lucrurile să meargă. Îşi puteau întemeia o familie, una *adevărată*. Avea să renunţe la şcoală şi să se însoare cu ea.

Însă Tara avusese alte idei. Ştiuse că trebuia să renunţe la copil, că nu-i putea oferi o viaţă normală. Dintre ei doi, doar ea fusese suficient de matură pentru a vedea dincolo de propria durere. Îi explicase lui Ford că nu puteau face asta, că acel copil merita mai mult decât îi putea oferi oricare dintre ei.

Şi avusese dreptate. Procedaseră bine. Ford ştia asta. Ştiuse asta mereu, dar pierderea copilului fusese dureroasă.

Iar pierderea Tarei fusese şi mai dureroasă.

Când ea apăruse din nou în Lucky Harbor, după 17 ani, sentimentele pe care el şi le înăbuşise se treziseră cu uşurinţă, şocant, dar el nu-şi făcuse griji. Ştiuse că ea venise în oraş doar pentru hanul pe care li-l lăsase Phoebe. Se gândise că avea să stea puţin.

Dar, şase luni mai târziu, ea *încă* îi zgândărea vechile răni prin simplul fapt că era acolo. Îşi trecu o mână peste faţă. Îi luase mult timp să accepte tot ce se întâmplase, dar regretele încă îl bântuiau când le permitea. Când

semnase hârtiile prin care renunța la fiica lui, făcuse ce trebuise să facă. Făcuse cum fusese mai bine și pentru copil, și pentru Tara. Dar regretele rămâneau.

De atunci, făcuse tot posibilul să-și trăiască viața astfel încât să nu mai existe alte regrete, așa că avusese grijă să dețină el controlul. Și da, poate că făcuse asta în așa măsură, încât ajunsese prea dispus să renunțe.

Inclusiv la oameni.

Ridică din umeri. Totul fusese foarte bine. Și ar fi fost în continuare dacă Tara nu ar fi revenit în lumea lui, și se părea că nu se grăbea să plece.

Ea își trăise viața cu prudență, stabilindu-și obiective. Era o femeie care știa ce dorea. Și ce nu dorea. Iar Ford știa că el aparținea categoric celei de-a doua categorii.

Asta era. El reprezenta o amintire nefericită pentru ea. Și un risc, unul grav. Înțelegea asta. Dar, sfidând orice logică, atracția dintre ei încă era puternică.

– Arăți de parcă tocmai ai trăit singur un moment dintr-un film Hallmark, comentă Jax.

Ford îl ignoră și se îndreptă spre poartă, pentru că tocmai intra cineva.

Carlos. Puștiul venea adesea, căutând ceva în plus de făcut, în ciuda faptului că deja muncea la han și mai avea treabă și la local, în afară de faptul că mergea la școală și că era capul gospodăriei bunică-sii.

Era o situație pe care Ford o înțelegea prea bine.

– Salut! Ai nevoie de câteva ore de muncă?

– Nu, e-n regulă, spuse Carlos. Azi lucrez la han. Maddie m-a trimis în oraș, să cumpăr niște lucruri. M-a rugat să trec pe-aici și să-ți zic că astăzi e seara cea mare.

Ford dădu din cap.

– Spune-i că se rezolvă.

– Ce se rezolvă? întrebă Jax.

– Aparatura și mobila pentru bucătăria hanului au fost livrate azi, îi zise Ford. Maddie m-a rugat să le instalez bucătăria în seara asta, pentru a-i face o surpriză Tarei.

Jax ridică o sprânceană.

– Serios? rosti el pe un ton care sugera că acea mică știre picantă i se părea fascinantă.

– De parcă n-ai şti că Maddie e în stare să dea foc apei, spuse Ford. Iar Chloe probabil că ar zăpăci lucrurile, doar ca s-o enerveze pe Tara. Aşa că Maddie m-a rugat pe mine s-o fac. Nu-i mare lucru.

– Mi se pare interesant că o ajuţi pe femeia despre care pretinzi că nu te interesează, zise Jax cu vocea sa logică şi enervantă de avocat.

Dar Ford nu susţinuse *niciodată* că n-ar fi interesat, iar Jax ştia asta. Pur şi simplu, refuzase să vorbească despre asta.

– Maddie a spus să-ţi amintesc că e o surpriză, zise Carlos. Se strâmbă şi îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, părând stânjenit. A spus să-ţi zic asta de două ori deoarece nu întotdeauna asculţi ce ţi se spune.

Jax rânji mândru.

– Asta-i femeia mea!

– Şi a mai zis ca tu să nu te amesteci, rosti Carlos ruşinat. A spus... of, la naiba! Puştiul scoase o hârtiuţă din buzunar. A zis să nu te iei de el din cauza asta, că altfel poţi uita de diseară.

Carlos împături cu grijă bileţelul de la Maddie şi nu-l privi direct pe nici unul dintre bărbaţi.

– Asta-i femeia ta, îi spuse Ford lui Jax pe un ton sec.

– Dă-mi să văd! Jax smulse bileţelul din mâna lui Carlos, îl despături şi se uită. La naiba, chiar asta a scris!

I-l dădu înapoi.

– Deci hanul va fi gol? îl întrebă Ford pe băiat.

Carlos încuviinţă din cap.

– Maddie a zis că are planuri cu Jax – presupunând că el nu se ia de tine din pricina asta. Chloe predă yoga la Centrul de recreere. Iar Tara va fi în oraş.

– În oraş, repetă Ford. Unde în oraş?

Carlos ezită şi consultă din nou bileţelul, ba chiar se uită pe dosul lui, dar nu găsi nimic care să-l ajute.

Ford se gândi ce-ar fi putut însemna „în oraş" S-ar fi putut duce la o cină, unde să-i cicălească pe oameni. S-ar fi putut duce să-şi cumpere alte haine cu pretenţii şi care stârneau fantezii. La naiba, poate că se ducea în oraş pentru a-şi face o listă cu modalităţi de a-i frânge şi mai tare inima.

Nu, asta deja era făcută.

– Are o întâlnire, rosti Carlos în cele din urmă.

– O întâlnire? Jax păru surprins. *Tara?*

Dacă lucrurile ar fi stat altfel, Ford poate că ar fi râs. Așa însă, simți că nu mai poate respira bine. „Căpitanul Walker către turnul de control, avem o problemă!"

– O întâlnire, repetă el.

Carlos se retrăgea către poartă.

– Mda, așa a spus Maddie.

Mda! Lui Ford ar fi trebuit să-i placă ideea ca ea să terfelească prin noroi inima altui tip, și nu pe a lui, dar să aibă *Tara o întâlnire?* Nu, oricât răsucea treaba asta pe toate părțile, tot nu-i convenea.

Partenerul necunoscut al Tarei făcuse rezervări la un restaurant din orașul vecin, unde se servea sushi.

Probabil că era mai bine așa.

Ea îl rugase pe Boyd să vină s-o ia de la localul unde lucra pentru că nu voia să se ducă la han ca să se schimbe după ce i se termina tura, dar și pentru că – și detesta să recunoască asta chiar și față de sine – nu dorea ca, dacă Ford era în port, să vadă că o lua cineva de-acasă.

Nu se așteptase însă ca Boyd să fie cu vreo 10 centimetri mai scund decât ea, cu vreo 20 de kilograme mai voluminos decât ar fi trebuit și îmbrăcat în costum.

– Mănânci aici pe gratis? întrebă Boyd. Pentru că, dacă așa stau lucrurile, am putea rămâne aici în seara asta.

– Uau! șopti Jan când Tara trecu pe lângă veșnic morocănoasa ei șefă. E o partidă grozavă!

Tara o ignoră.

– N-ai niște pantofi fără toc? întrebă Boyd. Pentru că mă doare gâtul dacă mă tot uit în sus la tine. Nu te supăra!

Minunat! Trebuiau să se întoarcă la han ca ea să-și pună niște pantofi fără toc.

În timp ce străbătură cheiul îndreptându-se spre mașina lui Boyd, ea se gândi că nu era totuși o amazoană. Majoritatea bărbaților păreau să nu aibă nici o problemă cu înălțimea ei. Desigur, câteodată își dorea să fi fost mai scundă pentru a se simți... mignonă. Protejată.

Pur şi simplu, bine.

Dar adevărul era că un singur bărbat o făcuse să se simtă astfel.

– Nu mi-ar plăcea deloc să mă doară gâtul, spuse Boyd.

Lui nu-i plăcea să-l doară gâtul, ei nu-i plăcea s-o doară capul, lucru care ameninţa să se întâmple cât de curând. Iar asta nu era de bun augur pentru seara care urma. Preţ de o clipă, se uită pe lângă roata mare, privind cheiul, care pornea de pe plajă şi se întindea în largul oceanului cât vedeai cu ochii, şi dorindu-şi să...

Navigheze.

Ridicol! Urcă în maşina lui Boyd. El îşi menţinu privirea aţintită asupra drumului, cât timp conduse încet până la han. Încet ca un cârd de ţestoase înaintând anevoie prin unt de arahide. Tipul nu trecuse peste nici cea mai mică groapă de pe şosea fără să oprească aproape de tot. Când în cele din urmă trase în faţa hanului, Tara verifică dacă nu i-au apărut fire de păr alb, iar Boyd studie hanul.

Şi Tara îl studie. Era a naibii de mândră de treaba pe care o făcuseră ea şi surorile ei. Fusese multă muncă, dar hanul de pe plajă părea cald şi primitor, iar ea abia aştepta să-l vadă plin cu oaspeţi.

– O să-l zugrăviţi? întrebă Boyd.

– Da.

De fapt, zugravii urmau să vină a doua zi. Îi aşteptase o săptămână. Dacă nu apăreau, avea să ia o bidinea şi să facă ea asta.

– Fiindcă chiar are nevoie să fie zugrăvit, dacă vreţi să faceţi bani cu el.

– Ştim, rosti Tara cât de neutru putu. Mersi. Îmi schimb pantofii şi mă întorc imediat.

– Nu te supăra, spuse el coborând din maşină. Dar ştiu din experienţă că, dacă îmi scap din ochi partenera, nu e de bine pentru mine.

Nu era de mirare. Iar dacă mai spunea o singură dată în seara aceea „nu te supăra", *despărţirea* lor nu avea să decurgă bine pentru el.

Boyd zâmbi sumbru.

– Cred că nu fac o primă impresie bună.

– Poate că, dacă nu le-ai cere să fie mai scunde decât tine, ți-ar prinde bine, rosti Tara.

El dădu din cap.

– Asta-i un sfat bun.

Urcară treptele hanului.

– Hei, spuse Boyd. Ai putea găti ceva pentru noi aici. Nu m-aș supăra. Bunica zicea că ești o bucătăreasă excelentă. Ce crezi că ai putea pregăti?

O ripostă majoră, asta putea pregăti. Fie-i inima binecuvântată! Iar pentru ca totul să fie și mai rău, dintr-un anumit motiv tânjea după o mâncare ce i-ar fi mers la suflet – bunăoară friptură de pui și salată de cartofi rece.

– Bucătăria nu este amenajată încă, spuse ea. Nemaivorbind că își petrecuse ultimele opt ore în picioare, gătind la local. Aparatura și mobila abia au fost livrate și nici măcar n-am despachetat vasele.

– O! Păcat!

O urmă înăuntru, îndeaproape, luând foarte în serios ideea de a nu o scăpa din vedere. În timp ce străbătu parterul, pășind pe dușumeaua nouă, Tara, satisfăcută, trase adânc aer în piept, inhalând mirosul de vopsea și de lemn proaspăt lustruit. Se simți și mai mândră și mai simți ceva, sentimentul de...

Acasă.

Încă încerca să depășească surpriza acelui sentiment când își dădu seama că cineva făcea zgomote în bucătărie.

Hanul ar fi trebuit să fie gol în seara aceea, dar pe sub ușa dublă de la bucătărie se zărea lumină, iar de dincolo de ea, auzi vocea joasă și insuportabil de familiară pe care ar fi recunoscut-o oriunde.

– Oh, să ți-o trag, da! Vocea lui Ford era joasă și răgușită. Așa, iubito! Exact așa.

Boyd îi făcu Tarei cu ochiul.

– Hm, se pare că cineva face... *știi tu*.

Mda. Știa.

– Așa, frumos și adânc, se auzi vocea lui Ford. Exact în centru.

Tara se răsuci spre Boyd pentru a-i spune să aştepte, dar se ciocni de el.

- *Stai aici!* rosti ea cu fermitate şi deschise uşa ca să se confrunte cu intrusul al naibii de sexy, care Dumnezeu ştia ce făcea în bucătăria ei.

capitolul 6

Nu rata niciodată ocazia de a tăcea.

Tara Daniels

Când Tara păşi în bucătărie, găsi exact ce se aşteptase. Ford: barman, marinar, bufon al oraşului şi un blestem pentru existenţa ei.

Nu se aşteptase însă ca el să muncească.

Stătea cu spatele la ea, avea o cutie cu zahăr în mână şi se uita într-un dulap deschis, întrebându-se unde s-o pună.

- Ford! rosti ea cu ceea ce i se păru a fi un calm remarcabil.

Nici măcar o reacţie. Continuă să-şi facă treaba, care se părea că era umplerea rafturilor ei. Tara aşteptă până când el puse cutia cu zahăr lângă sare şi piper. Ea se gândi că el luase o decizie bună, dar ce naiba?

- În regulă, ascultă! spuse ea cu mâinile în şolduri. Eşti în casa *mea* şi...

- *Da!* strigă el brusc, speriind-o. Aşa, iubito! Du-te, du-te, du-te până la capăt!

Însoţi cuvintele cu o fluturare masculină, plină de testosteron a pumnului, răsucindu-se exact cât Tara să poată vedea un rânjet înfumurat pe chipul lui.

Zărind-o, îşi păstră rânjetul în timp ce îşi scoase căştile din urechi.

- Mariners[1], rosti el. Ultima rundă. Baze pline. Frumos joc!

- Baseball.

[1] Seattle Mariners - echipă profesionistă de baseball (n.tr.)

Nimeni nu făcea sex pe blaturile ei.

Ford își arcui o sprânceană.

– Da, baseball. Ce-ai crezut?

– Nimic. Nu știu.

El rânji din nou, iar de data asta, rânjetul fu de-a dreptul golănesc. Se potrivea cu blugii care îi veneau perfect, roși profesionist, coborâți pe șolduri și mulați pe fundul lui foarte drăguț. Mai purta niște adidași ponosiți și un tricou negru care reușea să-i sublinieze forța și liniile umerilor largi și ale pieptului lat. Și privirea clar neobrăzată din ochii lui.

– Ți-a spus cineva vreodată că drăguțul tău accent de frumusețe sudistă devine mai puternic când minți? întrebă el.

– Nu. Ce Dumnezeu cauți aici, Ford?

El zâmbi.

– La fel și când ești nervoasă.

– Nu sunt nervoasă!

Ochii lui se îndreptară spre ușa din spatele ei, care se deschise când Boyd își băgă capul înăuntru.

Tara scrâșni din dinți și făcu prezentările. Cei doi bărbați își strânseră mâinile, în timp ce Boyd îl măsură din priviri pe mult mai înaltul Ford.

– E din cauza tocurilor, spuse Boyd.

Ford își înclină capul.

– Poftim?

– Par atât de scund pentru că ea poartă tocuri.

– Desigur, rosti Ford după o clipă destul de lungă. Din cauza tocurilor.

Cu chipul impasibil, se uită la Tara.

Ea făcu tot posibilul să nu se foiască.

– Ascultă, Tina... începu Boyd. Ar trebui să plecăm...

– Tara, spuse ea.

– Tara. El dădu din cap. Scuze! În sfârșit, chiar ar trebui să plecăm dacă vrem să ajungem printre primii.

Mda. Doar că ea nu putea. Pur și simplu, nu putea. Dorea că mănânce ceva fript, purtând tocurile ei afurisite, cu cineva care îi știa numele.

– Cred că ar fi mai bine s-o lăsăm pe altă dată.

Adică niciodată.

Boyd clipi încet, ca o bufniță.

- Pentru că te doare capul? Fiindcă am un advil în mașină, în caz că le apucă durerea de cap pe partenerele mele.

- Da, pentru că mă doare capul, spuse Tara având mare grijă să nu se uite la Ford. Am o durere de cap cumplită. Și am nevoie de mai mult decât de un advil ca să-mi treacă. Îmi pare rău, Boyd.

El suspină.

- E-n regulă. Cu tine, am ajuns mai departe decât cu oricare dintre ultimele mele partenere. Așa că tot e ceva, nu?

Ford ridică o sprânceană în direcția Tarei. Ea se uită urât la el și îl conduse pe Boyd afară. Când se întoarse în bucătărie, Ford o aștepta clar amuzat.

- Te-ai folosit de mine pentru a scăpa de partenerul tău, rosti el.

- „A scăpa" e o expresie... urâtă, zise ea.

- Și corectă.

- Și corectă, recunoscu ea și suspină. Îi mirosea respirația.

- Atunci, ai făcut bine.

Ticălosul râdea de ea.

- Nu este amuzant, Ford. Chiar aveam nevoie să mă întâlnesc cu un tip.

- N-aș fi bănuit.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Vreau să spun, zise el scoțând o tigaie și ulei din dulapurile ei de parcă ar fi fost acasă, că îmi amintesc cum devii când ești crispată și nervoasă. Și îmi amintesc și care este singurul lucru care te relaxa.

Tara își aminti de o noapte de demult, când ajunsese la docuri singură și tremurând, după o ceartă cu maică-sa. Ford o găsise și, după un timp șocant de scurt, o făcuse să uite de toate necazurile.

Terapie nud, stil Ford.

Funcționase. Tara simți fierbințeala inundându-i obrajii.

- Ei bine, nu se pune problema sexului.

El arătă spre tigaie.

– Vorbeam despre pui fript, dar și ideea ta este interesantă. Apropie-te, Tara!

„Îi spuse păianjenul mușteiului."

– Nu cred.

Ford zâmbi și scoase un pachet cu carne de pui din frigider. Găsi condimentele și pesmetul, puse tigaia la încins și îi turnă Tarei un pahar cu vin.

Tara se uită în jur încercând să adune doi și cu doi și să priceapă de ce blestemul existenței sale îi încălca teritoriul.

– Pur și simplu, nu înțeleg ce cauți aici.

– Îți fac o surpriză.

Ford turnă vin și pentru el, părând a se simți bine în propria piele, în timp ce se apucă să gătească pentru ea, sorbind din când în când din paharul pe care îl ținea în mâna lui mare. Întoarse bucățile de pui cu mișcări experimentate din încheietură, aruncându-i o privire care îi stârni o reacție ciudată în stomac.

Și mai jos de stomac.

Își spuse să ignore atracția nedorită, dar hormonii ei aveau propria părere. Silindu-se să-și ia privirea de la el, se uită prin bucătărie și se gândi cum se simțea folosind-o prima dată. Își dădu seama că se simțea bine. Chiar foarte bine. Și mai era ceva. Cu Ford acolo, încăperea părea intimă și primitoare.

Și a naibii să fie dacă el nu ocupa cea mai mare parte a încăperii.

Începuse să miroasă dumnezeiește, iar Tara auzi sfârâitul uleiului. Îi lăsă gura apă.

– Deci, ce-i cu surpriza pentru mine?

– Taci! rosti el și, înainte ca ea să apuce să se arate ofensată, îi ridică paharul cu vin la gură. Stai acolo și lasă-ți creierul să ia o pauză de câteva minute. Cinci minute, Tara. Ba mai bine, stai jos! O împinse cu blândețe spre un scaun de la bar. Trage adânc aer în piept. Așteptă până când ea se așeză. Bine, rosti el. Acum, expiră încet. Repetă asta de câteva ori.

Ea se uită urât la el, dar continuă să respire adânc. Încet. Inspirație, expirație. Mai respiră adânc de câteva

ori. Şi a naibii să fie dacă, după cinci minute, nu se simţi mult mai bine în legătură cu seara aceea.

- E din cauza vinului, spuse ea.

El îi umplu din nou paharul şi îi dădu o farfurie plină cu pui fript.

- Şi a companiei, adăugă el.

Înfumurarea lui o făcu să râdă şi muşcă dintr-o bucată de pui. Apoi gemu.

- Dumnezeule atotputernic!

Zâmbi.

- Da?

- O, da! Este fantastic. Arătă spre el. Ceea ce ştii deja, dar nu te ajută să scapi basma curată. În regulă, încă o dată, încet şi clar - de ce îmi aranjai tu condimentele în dulap?

- Pentru că surorile tale m-au rugat. Mi-au cerut asta pentru că eşti obsedată de control şi ai fi luat-o razna dacă ar fi rămas pe blat.

- Nu sunt...

Se întrerupse şi iarăşi trase adânc aer în piept, pentru a se relaxa. Era. Era cu adevărat obsedată de control. Mai trase adânc aer în piept. Mai luă o înghiţitură de vin.

Ochii lui râdeau privind-o, ceea ce ea ignoră pentru că el se apucă din nou să scoată condimentele din cutii.

- Nu poţi pune busuiocul şi chimionul atât de aproape de aragaz pentru că o să se strice.

- Trebuie să fie la îndemână, iar dacă locul acesta va fi atât de aglomerat cum cred că va fi, condimentele nu vor rămâne nefolosite atât de mult, încât să se strice.

Ea se ridică şi se apropie pentru a întinde mâna şi a-l opri, frecându-se accidental de trupul lui mare. Asta fu atât de fantastic de enervant - serios, ar fi putut el să fie mai sexy de-atât? -, încât uită să-şi ceară scuze. De fapt, era posibil chiar să-l fi îmbrâncit puţin pentru a-l da la o parte.

El rămase locului, refuzând să se urnească.

- *Totul* se strică, murmură ea încercând să ajungă la busuioc.

Nu putea să-l lase lângă chimion - *câh!*

- Nu totul, spuse el și se apropie, oprindu-se chiar în spatele ei.

Închise ochii, iar trupul i se cutremură. Pentru că, indiferent cât de mult timp trecuse, fiecare părticică din ea își amintea fiecare părticică din el. Apucându-se cu putere de blat, își înclină capul și îi rosti cu voce gâtuită numele, în timp ce brațele lui lungi se întinseră pe lângă ea.

Însă, în loc s-o atingă, luă cu o mână busuiocul și, fără măcar să se întindă - ticălos înalt și superb! -, îl puse în fața ei.

- Semințele de mac o să capete un miros dezgustător dacă nu stau în frigider, spuse ea.

Aplecându-și capul, el adulmecă pe lângă gâtul ei.

- Nu mi se pare, rosti el cu un râs ușurel, slab. Că semințele de mac miros urât.

- Ai dreptate. Pentru că tu miroși fantastic. Mereu ai mirosit așa. O, Dumnezeule! Genunchii îi tremurau de-a binelea. Eu miros a pui fript.

- Mmm! O fi plăcut să-ți lingi degetele.

Degetele ei deveniră albe pe blat.

- De ce surorile mele te-au ales pe tine să faci asta?

- Pentru că m-am oferit. S-a oferit și Jax, dar el nu se descurcă în bucătărie, așa că nu l-au lăsat.

- N-am cerut nici un ajutor.

- Nu mai spune! O răsuci pe Tara spre el. Ai prefera să-ți înghiți limba decât să ceri ajutor. Asta urma să fie o surpriză pentru tine, Tara. O bucătărie complet utilată, gata să fie folosită.

Faptul că Maddie și Chloe doriseră să facă asta pentru ea o înduioșă pe Tara mai mult decât și-ar fi putut imagina.

- A, și ți-am adus tigaia mea de clătite. Maddie mi-a zis că vrei să faci clătite, dar n-ai o tigaie bună.

Ea se uită la tigaie și suspină încet. O Le Creuset! Trecu pe lângă el pentru a-și plimba cu respect un deget peste frumoasa tigaie și aproape că icni.

- Este frumoasă, șopti ea.

El o lăsă să admire tigaia preț de o clipă, apoi rosti:

– Iar în ceea priveşte motivul pentru care *eu* pun lucrurile la locul lor... Ridică din umeri. Pur şi simplu, ştiu ce fac.

Da, asta era adevărat. Ford ştia întotdeauna ce face.

– M-am mirat doar că te-am găsit aici, atâta tot, spuse ea. Având în vedere că noi... că eu...

– Că tu mă urăşti, rosti el cu blândeţe.

Ei i se puse un nod în gât, pe care nu reuşi să-l înghită.

– Nu te urăsc, Ford. Nu te-am urât niciodată.

El rămase tăcut câteva clipe, privind-o. Scânteia existentă mai devreme în ochii lui dispăruse.

– Ele au avut încredere în mine că pot face asta, spuse el cu simplitate. Aşa cum şi tu ai avut cândva încredere în mine.

După aceste cuvinte, îşi bagă din nou căştile în urechi şi se apucă să despacheteze mai departe, ignorând-o.

Tara îi privi umerii largi, spinarea rigidă şi îşi dădu seama că nu numai ea avea anumite resentimente. Simţi ceva greu în stomac, probabil o reacţie la remuşcare. La naiba! Avea multe defecte, dar ticăloasă nu era. Suspină şi se duse în spatele lui.

– Ford.

Fără să-i răspundă, el deschise alt dulap şi îi studie interiorul.

Aplecându-se pe sub braţele lui întinse, ea păşi între ele şi blat, apoi se întoarse spre el.

El îşi coborî privirea spre ea, iar ea se pomeni că-şi ţinea respiraţia. Deşi nu intenţionase asta, aflându-se între braţele lui şi mai multe amintiri se treziră în ea.

Amintiri bune, calde, amuzante, sexy...

Chiar şi cu sandalele cu platformă care nu-i plăcuseră lui Boyd, îi ajungea lui Ford doar până la bărbie. La 17 ani, fusese la fel de înalt, dar mult mai slab din cauză că nu mânca şi muncea foarte mult, având uneori chiar şi două sau trei slujbe pe zi. Asta fusese înainte de a intra în lumea competiţiilor nautice şi de a avea o viaţă îndestulată. Totuşi, privindu-l, nimeni nu şi-ar fi dat seama că banii nu mai erau o problemă pentru el.

O scotea el din minți, dar nu avea nici urmă de snobism în trupul lui perfect.

Acel trup... Dumnezeule! Și-l împlinise cu mușchi zdraveni și o doză dublă de testosteron. Și mai avea și o încredere în sine, un aer care spunea că este dispus să asculte orice are de spus cineva, dar că nu e neapărat necesar să dea doi bani pe asta. Ea îl privi în ochi și trase anevoie aer în piept.

El nu se clinti. Ochii lui erau întunecați și insondabili, iar trupul, relaxat. Aștepta ca ea să vorbească sau poate, mai degrabă, să plece.

- Mulțumesc că faci asta, rosti ea.

- Cu plăcere.

Vocea lui fusese joasă și ușor răgușită, stârnindu-i o dorință ciudată și inexplicabilă de a-și ridica mâna și de a-i mângâia fața pentru a-l alina.

Cândva, făcuse astfel de gesturi. Fusese alături de el pentru a-l asculta, a-i alina durerile, a-l dezmierda când avea nevoie.

Și el făcuse la fel pentru ea.

Se vindecaseră unul pe altul.

Iar acum era o prăpastie uriașă între ei, și ea habar n-avea cum s-o traverseze.

Sau dacă dorea s-o facă.

Nu, asta era o minciună. O parte din ea dorea s-o traverseze. Dorea din tot sufletul. Dar înainte ca ea să apuce s-o facă, el se îndepărtă și continuă să umple dulapurile. Lucru pe care îl făcea pur și simplu pentru că surorile ei îl rugaseră.

N-ar fi putut găsi pe cineva mai potrivit pentru treaba asta. Ford se pricepuse mereu să gătească. La naiba, avea un bar cu grătar doar pentru că îi făcea plăcere. El înțelegea mai bine decât oricare dintre cunoștințele ei ce trebuia într-o bucătărie și cum să fie organizat totul. Îl privi cum sălta ca pe nimic o pungă de nouă kilograme cu făină și o puse pe blat ca s-o desfacă.

Avea la îndemână frumoasa ei cutie pentru făină care aștepta să fie umplută.

- Lasă-mă pe mine, spuse ea apropiindu-se.

- Mă ocup eu.

– Sunt aici, Ford. Profită de asta. N-am de gând să stau şi să mă uit cum faci tu toată treaba.

Fiindcă el nu se opri, ea îl împinse uşor cu şoldul şi se întinse spre pungă.

– Bine.

Ridicându-şi mâinile în semn că se predă, se dădu îndărăt exact când ea deschise punga cu puţin cam prea multă forţă. Făina zbură din pungă. După câteva secunde de uimire, ea clipi repede pentru a-şi limpezi ochii, apoi se privi. Era acoperită cu făină. Îşi înălţă capul şi se uită la Ford, care avu înţelepciunea să nu zâmbească.

– Ai făcut-o intenţionat! spuse ea.

– Nu, tu ai făcut-o.

Ea încercă să se scuture.

– E mai bine?

El îşi trecu o mână peste gură, probabil pentru a-şi ascunde zâmbetul.

– Da.

– Minţi, rosti ea cu ochii îngustaţi.

– Da.

Gata, îi ajunsese! Porni spre el.

Râzând de-a binelea deja, Ford îşi îndreptă trupul.

– Indiferent ce ai de gând, o avertiză el, n-o face!

– O, scumpule! Chiar nu ştia că nu era indicat să-i spună ce să facă? *Fii atent!* Îl împinse în blat şi îl ţinu acolo lipindu-se de el de la piept până la coapse... şi între... pentru a-l umple şi pe el cu făină. Ţi-am făcut-o! rosti ea triumfătoare, frecându-se de el. Acum eşti la fel de murdar ca mine.

Mâinile lui ajunseră pe şoldurile ei.

– Nu, zău?

Vocea lui sunase cu totul altfel. Mai joasă. Aspră ca şmirghelul.

Fierbinţeala o cuprinse brusc.

– Îhî!

Îşi muşcă buzele realizând că şi vocea ei sunase altfel şi că se uita la gura lui.

Apoi îşi mai dădu seama de un lucru. Nu respira.

Nici el.

Din proprie voință, mâinile ei se ridicară pe pieptul lui, se încolăciră în jurul gâtului său, iar apoi... o, Doamne, iar apoi!

Suspinând aspru, Ford îi rosti numele. Lipind-o de trupul lui dur, cu ochii plini de o intensitate tăcută, își înclină capul.

– Oprește-mă dacă ai de gând, spuse el oarecum poruncitor, tot umorul dispărându-i din voce.

Tara trase aer în piept, dar nu-l opri. Nu-l opri nici când buzele lui coborâră pe ale ei și nici când o sărută până nu-și mai aminti cum o cheamă.

capitolul 7

Acceptă că, uneori, ești insecta, iar alteori, o să fii parbrizul.

Tara Daniels

Amețit, Ford o strânse mai tare în brațe pe Tara, auzind geamătul pe care sărutul ei i-l iscase din adâncul gâtului. *Ea* îl săruta pe *el*. N-ar fi fost mai surprins nici dacă ea i-ar fi tras un pumn care să-l lase lat. Dar faptul că îl lipise de blat și că îl săruta cu patimă, de parcă era... o, da! Era *mult* mai bine decât tot ce se întâmplase întreaga zi.

Tot anul!

Ah, la naiba! Categoric, o făcuse, îl înnebunise de-a binelea, dar era atât de plăcut ca ea să fie lipită de el. Caldă și moale, și dornică. *Fantastică!*

Și agresivă.

Hristoase, nu exista nimic mai irezistibil decât Tara vrând ceva. Iar faptul că îl voia pe el era și mai bine.

Ea se trase puțin îndărăt, iar el zâmbi.

– Asta a vrut să fie o pedeapsă?

– Da. Degetele ei îi strânseră cămașa. Așa că taci și încaseaz-o ca un bărbat.

Ford încă zâmbea când ea îl sărută din nou, însă amuzamentul dispăru rapid, înlocuit de o dorință mistuitoare.

Mult prea curând ea se retrase, cu ochii întunecaţi, cu gura umezită de a lui.

- Te culci cu cineva? întrebă ea cu voce joasă şi cu un accent sudist pronunţat.

El adora felul cum accentul ei devenea mai puternic atunci când era copleşită de sentimente.

- Nu, rosti el. Nu mă culc cu nimeni.

Însă spera că se va culca. În curând. Pentru că era muuult mai bine decât să se enerveze unul pe altul.

- Am vrut doar să fiu sigură.

Cu fiecare cuvânt, buzele ei îl atinseseră vag, înfierbântându-l şi mai tare. Strângând-o şi mai tare în braţe, Ford se roti, făcând-o captivă între el şi blat. Parfumul ei era la fel de îmbătător ca sărutarea, iar când ea se uită la buzele lui, ceva se frânse în el. Lipind-o şi mai tare de el, cu tot cu făină, eliberă dorul, furia şi durerea pe care abia şi le stăpânise.

Ea ezită mai puţin de o fracţiune de secundă înainte de a se încleşta de el şi de a răspunde la sărutul lui cu o pasiune care aproape că îi făcu pe amândoi să cadă din picioare.

- Nu e nimeni aici? întrebă el cu gura lipită de a ei.

- Nimeni.

El îi scoase puloverul şi începu să-i descheie nasturii de la rochie gândindu-se că era cea mai bună idee pe care o avusese vreodată. Nu mai dansau unul în jurul celuilalt pregătindu-se să se atace. De-acum încolo, nu aveau să danseze decât dezbrăcaţi. Era plăcut să fie dezbrăcaţi. Era *grozav* să fie dezbrăcaţi!

Şi Tara părea să simtă acelaşi lucru. Mâinile ei erau pretutindeni, pe pieptul lui, pe braţele lui, pe fundul lui, mângâindu-l şi chinuindu-l. Singurele sunete erau respiraţiile lor anevoioase şi micul murmur sexy pe care ea îl scoase când el îi cuprinse sânii în palme.

Îşi amintea acel murmur. Visase acel murmur. Ea se foi la atingerea lui, lipindu-se şi mai tare de el, de parcă ar fi simţit nevoia să se urce pe trupul lui - lucru cu care el era întru totul de acord. Degetele ei îşi croiră drum pe sub cămaşa lui, trecând delicate peste pielea din

partea de jos a abdomenului său, chiar deasupra blugilor coborâți pe șolduri.

Ford își dori mai mult și își luă, lăsându-și mâinile să rătăcească sub hainele ei. Nu era nici o îndoială în privința a ceea ce făceau și de ce. Nici vorbă de gândire. Doar simțire și, Dumnezeu să-l ajute, simțea al naibii de mult. O foame chinuitoare, din adâncul sufletului. Și dorință.

Ceea ce nu era nimic nou când era vorba de Tara.

Următorul gând poticnit îl surprinse mai mult decât mâinile ei, care coborau sub cămașa lui. Ultima dată când făcuseră asta, aproape că se distruseseră unul pe celălalt.

Sau cel puțin Tara îl distrusese pe *el*. Lui Ford încă nu-i era clar ce simțise ea. Se pricepuse foarte bine să-și ascundă sentimentele. Acum, nu părea să și le ascundă. Atingerea ei era atât de plăcută, încât ochii aproape că i se dădură peste cap, iar asta fu înainte ca ea să ajungă la nasturele blugilor, curmându-i capacitatea de a gândi. „Da, iubito. Asta să faci!"

Ea se jucă puțin prin betelia descheiată a blugilor, iar el gemu. Avea o mână în părul ei. În cealaltă îi cuprinsese un sân și îi mângâie sfârcul în timp ce ea intensifică sărutul până când amândoi începură să gâfâie.

– Ford, suspină ea după ce el îi eliberă în cele din urmă gura. Buzele ei coborâră pe gâtul lui către bază, unde îi linse pielea sub care bătea pulsul. Mmm! făcu ea, iar apoi îl mușcă.

Când el tresări, îi simți buzele zâmbind lipite de gâtul lui.

– Crezi că-i amuzant? întrebă el aplecându-și capul pentru a-i întoarce favoarea, mâinile începând să-i coboare pe spinarea ei, către fundulețul ei dulce, dulce.

O mușcă ușor de gât și...

– Uau! rosti Chloe din pragul ușii. Asta-i o modalitate foarte interesantă de a aranja bucătăria!

– Îmi plac mai ales accentele de făină de pe frumoasa ta rochie, Tara, interveni Maddie, de lângă Chloe.

Zece secunde mai târziu, n-ar mai fi văzut rochia cea frumoasă. Ar fi fost pe podea.

Tara se smulse de lângă el şi, văzându-i chipul palid, înţelese că şi ea se gândise la acelaşi lucru. Sau poate că era făină. În orice caz, într-o agitaţie irezistibilă, începu simultan să-şi scuture rochia, să-şi aranjeze părul şi să facă tot posibilul să pară nevinovată.

– Ce s-a întâmplat cu întâlnirea ta din seara asta? o întrebă Chloe pe Tara.

– M-a durut capul.

Sprâncenele lui Chloe se ridicară. Dădu să spună ceva, dar Maddie îi acoperi gura.

– Nu ne băgaţi în seamă, rosti Maddie trăgând-o pe Chloe din uşă.

– Măcar dacă ar fi posibil, murmură Tara. Dar ce s-a întâmplat cu întâlnirea cu Jax? Şi cu lecţia de yoga?

Chloe îndepărtă mâna lui Maddie.

– Urmează. Se uită la ceas. Mai avem ceva timp până atunci. Dar nu ne-am dat seama că faci selecţia pentru *reality show*-ul *Compromiterea bucătarului*... sau era *Călărirea bucătarului?*

– Paznic intern, îi şopti Maddie, cuvinte care nu avură nici un înţeles pentru Ford.

Chloe zâmbi.

– Noi doar am avut un mic necaz cu făina, spuse Tara încă scuturându-şi rochia.

– Da, se vede, zise Chloe. Îmi plac mai ales amprentele palmelor tale pe fundul lui Ford. Ai făcut o treabă bună.

Ford nu putea să vadă amprentele, dar, cu siguranţă, îi făcuse plăcere să se aleagă cu ele.

– E numai vina ta! spuse Tara.

Ford presupuse că i se adresa lui, dar ea se uită la Chloe. În regulă. Scăpase.

Chloe îşi ridică mâinile.

– Cum de e mereu vina mea?

Tara se uită la Ford, aşteptându-i ajutorul. Se părea că nu scăpase totuşi. Probabil că ar fi fost mai în siguranţă într-o luptă cu pistoale. Şi Chloe se uita la el. Ford ridică vag din umeri şi se apucă să cureţe blatul pentru a evita să deschidă gura şi a înrăutăţi lucrurile.

– Voi l-ați pus pe Ford să aranjeze bucătăria? întrebă Tara. Fără să-mi spuneți?

– Cam asta e definiția unei surprize, rosti Chloe.

– Scumpo, greșești, spuse Maddie. Ne-am gândit la tine. Că tu ești mereu alături de noi când avem nevoie. Am vrut să te ajutăm și noi pe tine.

– Ei bine, eu am propus să-ți aduc un stripper, zise Chloe aruncându-i lui Maddie o privire plină de reproș. Dar mi s-a interzis.

Tara râse scurt.

– Bine ai făcut, îi spuse ea lui Maddie.

– Noi chiar am vrut să-ți fim de ajutor.

– Știu, rosti Tara și suspină. Și vă mulțumesc. A fost frumos din partea voastră. Îmi cer scuze că am reacționat astfel.

Chloe își scoase iPhone-ul și tastă ceva.

– Ce faci? o întrebă Maddie.

– Îmi notez în calendar că Tara și-a cerut scuze.

Maddie îi smulse iPhone-ul, apoi se uită la Tara.

– Și noi ne cerem scuze. Ar fi trebuit să ne gândim că vei dori să ai și tu un cuvânt de zis la amenajarea bucătăriei.

– Nu, a fost un gest minunat și m-a scutit de obsesia amenajării.

Ford făcu tot posibilul să nu zâmbească fiindcă știa că nimic, cu excepția apocalipsei, n-ar fi împiedicat-o pe Tara să fie obsedată de ceva care-o interesa.

– Iar Ford a fost o alegere bună, recunoscu Tara.

Uau! Dar când toate cele trei femei se uitară la el, rămase tăcut, decizând că tăcerea era cea mai bună soluție în acest caz. Ele chiar comunicau și încercau să ajungă undeva.

Oarecum.

În orice caz, rostul lui părea să fie de mediator, așa că încercă să pară înțelept.

– Ford, rosti Maddie. Am un ficus mare în mașină. Ai putea, te rog, să-l scoți și să-l pui pe verandă?

El își dădea seama când cineva încerca să scape de el, dar era gata să se conformeze.

– Desigur. Când trecu pe lângă Tara, apropiindu-se de ea mai mult decât era nevoie, își lipi gura de urechea ei: Încă n-am terminat.

După ce ușa se închise în spatele lui, Tara se sprijini de blat și își frecă fața cu mâinile.

– Dumnezeule mare!

Își lăsă mâinile jos și constată că surorile ei o priveau cu amuzament și curiozitate.

Maddie rânji prima.

Chloe o urmă îndeaproape.

– Să vă ia naiba! rosti Tara fără prea multă patimă.

Îi plăcea să le vadă zâmbind, dar își dorea să nu râdă de ea.

– Hei, nu te condamnăm, spuse Chloe. Dacă un tip la fel de mișto mi-ar da târcoale, și eu l-aș apuca de fund. De fapt, l-aș apuca de mult mai multe. Scotoci prin geantă și scoase niște prezervative pe care le trânti pe blat fără prea multă ceremonie. Consideră-le un cadou în avans pentru ziua ta.

Tarei îi căzu falca.

– N-am nevoie de astea.

– Ești sigură?

– Nu aveam de gând să facem sex!

– Serios? Dar ce făceați... vă jucați de-a doctorul, iar tu îi examinai amigdalele? Ceva de genul ăsta?

– Nu discut despre asta! rosti Tara.

– A, nu fi așa! spuse Chloe. Fii sinceră! Dă-ne detaliile! Sărută la fel de bine precum arată?

Ignorând-o, Tara își îndreptă privirea spre fereastră și se uită cum Ford descărca ficusul din mașina lui Maddie. Se mișca grațios și cu ușurință, ridicând ghiveciul greu de parcă ar fi fost un fulg.

– E absolut minunat! rosti Chloe venind lângă Tara și imitându-i accentul sudist.

Tara o privi pieziș.

– Vezi că ești pe gheață subțire, Chloe.

Chloe pufni.

– Scuze! Dar nu te pot lua în serios când ai toată fața plină de făină.

La naiba! Tara își șterse obrajii.

– Ai de gând să-i spui sau nu? o întrebă Chloe pe Maddie.

– Ce să-mi spună? vru Tara să știe.

– Rostul ficusului, zise Chloe. Trebuia să fie un buchet de baloane, dar încerc să fiu interesată de ecologie.

Tara se uită la Maddie.

– Poți să-mi traduci?

– Vrem să-ți dai demisia de la local și să faci din han o pensiune cu cazare și mic dejun, spuse Maddie, apoi zâmbi.

Tara se holbă la ea.

– Poftim?

– Da, rosti Chloe. Tu gătești divin, dar la localul ăla câștigi o nimica toată, ceea ce este foarte nedrept, având în vedere cât de mult muncești.

– Acea „nimica toată" ne-a permis să mâncăm timp de șase luni, spuse Tara. Nu-mi pot da demisia. Ne place să mâncăm.

– Ei bine, poate că nu poți demisiona *încă*, zise Maddie. Dar să sperăm că, după ce deschidem, vei putea. Nu-ți place să muncești noaptea, așa încât ne-am gândit că ai putea munci aici, pregătind mic dejunuri mari pentru oaspeți. Asta ar schimba totul. Dacă oferim și cazare, și mic dejun, o să atragem mai multă lume și...

– Și credeți că, dacă aș munci pentru mine, spuse Tara încet, asta mă va face să rămân.

– Pentru noi, rosti Chloe. Ai munci pentru *noi*.

Tara ridică o sprânceană.

– Spuse fetișcana care este mereu pe picior de plecare.

– Da, dar până la urmă piciorul *meu* nu pleacă niciodată, sublinie Chloe. Și nici nu mai sunt o fetișcană. Sper să deschizi curând ochii și să-ți dai seama că am crescut.

– O să cred asta în ziua în care Sawyer nu te va mai aduce acasă după cine știe ce ispravă nefericită pe care o vei fi făcut.

– S-a întâmplat o singură dată! se răți Chloe.

– De fapt, de trei ori, o corectă Maddie. Ridică din umeri când Chloe se uită urât la ea, apoi îşi îndreptă din nou privirea spre Tara. Dar acum vorbim despre tine.

– Da, spuse Chloe. Nu mai schimba subiectul, că o să te întreb iarăşi despre Ford şi de fundul lui nemaipomenit. Apropo, aveai de gând să-l stârneşti, iar apoi să-l perpeleşti?

– O, Dumnezeule, te rog încetează să mai vorbeşti despre făină, despre amigdale şi *mai ales* despre fundul nemaipomenit al lui Ford! zise Tara – de fapt, ţipă – exact când – firește – Ford se întoarse în bucătărie.

Într-o tăcere încărcată, el îi întâlni privirea. Ea făcu tot posibilul să pară sobră. Ceea ce nu fu uşor având în vedere că era plină de făină.

– Cam neplăcută tăcerea asta, rosti Chloe. Mai bine, aţi reveni la – îşi flutură braţele – indiferent ce făceaţi înainte.

Tara o privi lung pe Chloe.

– Bine, spuse Chloe plesnindu-şi fruntea. Nu mai vorbesc. Mi-ai zis să nu mai vorbesc.

– În regulă, rosti Maddie pe un ton vesel, înşfăcând-o pe Chloe de braţ. Ne-ar face plăcere să mai rămânem, dar nu putem.

– Da, trebuie să plecăm, confirmă Chloe împingând cu nonşalanţă prezervativele către Tara, înainte ca Maddie s-o tragă spre uşă.

Apoi plecară în sfârşit.

Tara suspină, se apropie de chiuvetă şi îşi umplu un pahar cu apă. Avea nevoie de un minut pentru a-şi reveni.

Sau de o sută.

Bău apa şi încercă să se calmeze.

Nu şi Ford. El se sprijinea de blatul de care o lipise mai devreme, părând relaxat şi calm, şi foarte sigur de sine în timp ce se uita la prezervativele care nu-şi aveau locul acolo.

Se uită şi ea la ele, iar temperatura din încăpere crescu brusc. La fel şi temperatura trupului ei.

– Ignoră-le, îi spuse ea.

Ford îi aruncă o privire care făcu ca tensiunea să se amplifice și mai mult.

– Tu poți?

Dumnezeu știa că se străduia din răsputeri. Afară, seara era superbă, iar înăuntru era acest bărbat, de asemenea superb. Tara clătină din cap și închise ochii.

– Cum se face că încă simțim atracția?

Ford se lipi de ea, făcând-o să simtă cât de mult simțea el atracția.

– Adică n-ar trebui să mai existe, șopti Tara cu buzele lipite de gâtul lui, după ce o cuprinse în brațe. Eu n-ar trebui...

„... să tânjesc după tine..."

– Unele lucruri pur și simplu se întâmplă, spuse el încetișor în părul ei. Zilele se transformă în nopți. Valurile oceanului se sparg mereu la țărm. Iar eu te doresc, Tara. La naiba, chiar te doresc! Te-am dorit întotdeauna.

capitolul 8

Nu uita, o gură închisă nu poate atrage un picior.

Tara Daniels

Și Tara îl dorea pe Ford. Mai mult decât dorise vreodată pe cineva. Dorința impregna aerul din jurul lor. Era în ochii lui și în bubuitul inimii ei. Poate că nu urma să aibă parte de un final fericit cu el, dar, cu siguranță, putea avea asta.

Gura lui Ford o părăsi pe a ei și se îndreptă, de-a lungul maxilarului, spre ureche. Și mâinile lui erau la fel de ocupate mângâindu-i trupul prin bumbacul subțire și vaporos al rochiei de vară.

– Spune-o, murmură el atingându-i lobul urechii cu limba.

Tara se agăță de el.

– Și eu te vreau. „Atât de mult. *Prea* mult." Ar trebui să...

– Da, rosti el.

Ea își ridică privirea spre el.

– Nici măcar nu știi ce aveam de gând să zic.

– Răspunsul e da la orice.

– Ești nebun. Nu-mi poți da o astfel de putere. Dacă doream să te leg și să...

– E tot da, spuse el și își înclină și mai mult capul, ca să o sărute pe gât.

Ea râse ușurel și își plimbă mâinile pe brațele lui, suspinând de plăcere la atingerea bicepșilor duri.

Îndepărtându-i rochia de pe un umăr, el continuă s-o sărute.

– Ai un gust bun, Tara. Atât de al naibii de bun! Mereu a fost așa.

Ajunsese pe claviculă, iar celulele cenușii din creierul ei își încetau activitatea una câte una, ea trebuind să facă un mare efort ca să mai poată gândi.

– Și dacă astfel înrăutățim lucrurile?

Râsul lui domol îi mângâie pielea.

– Abia dacă ai vorbit cu mine în cele șase luni de când ești în oraș. Cum ar putea fi mai rău de-atât?

Avea dreptate.

– Dar...

– Tara. Degetele lui începură să-i desfacă fermoarul de la spate. Nu te mai gândi!

Da. Era o idee bună.

– Nu mă mai gândesc. Făcu o pauză. Deci, noi o să...

– Da. Ford fusese foarte hotărât în privința fermoarului, dar își înălță capul, iar în ochii lui se citi și amuzament, și excitare. Cu o condiție.

– Stai... Tara clătină din cap, ceea ce nu reuși să îndepărteze ceața dorinței. Cum? Tu nu ai dreptul să pui condiții.

– Una singură.

Ea se gândi să-l împingă de lângă ea, dar, dacă o făcea, ar fi rămas... în acea *stare*.

– Care? Ce condiție?

– După aceea, nu mă vei mai ignora iarăși.

– Eu nu...

El îi puse un deget pe buze pentru a opri mica minciună.

– Da sau nu, Tara?

La naiba!

- *Da!*

- Da ce?

Ea îl privi cu gura căscată.

- Vrei să repet, să jur?

- Da, rosti el foarte serios.

Tara îl privi fix în ochii verzi și încăpățânați. El o privi la rându-i.

- *Bine,* rosti ea năruindu-se ca un castel din cărți de joc. N-o să te mai ignor. Lucru pe care totuși nu l-am făcut niciodată.

Ford își ridică o sprânceană, iar ea își dădu ochii peste cap.

- Bine, poate puțin. Dar nu a fost vina ta, Ford. Vreau să știi asta. Serios! A fost din cauza mea și a... problemelor mele.

- Ai trecut peste acele probleme? o întrebă el coborându-și mâinile pe spinarea ei pentru a-i cuprinde fundul și a o freca de erecția lui impresionantă.

- Nu sunt sigură, spuse ea cu răsuflarea tăiată, dar mă străduiesc.

- Bine.

- Deci, am terminat cu vorbitul?

- Hristoase, așa sper, rosti el cu ardoare, ochii fiindu-i întunecați și aprinși când ea luă prezervativele de pe blat.

Când i le băgă în buzunarul din față al blugilor, el rămase nemișcat, apoi trase aer în piept când degetele îi atinseră membrul întărit, prin material. Ea dorea mai mult, mult mai mult. Luându-l de mână, îl scoase din han și îl conduse către micuța casă aflată în partea cealaltă a curții, în care locuiau ea și surorile ei. Și aceasta fusese renovată. Camerele nu mai aveau podele cu modele în carourile albastre și albe ale anilor '80, ci în nuanțele maronii ca hanul.

Acasă.

Nu se vedea nici urmă de surorile ei, dar, după cele întâmplate mai devreme, Tara încuie ușa dormitorului ei. Încăperea era zugrăvită într-un verde-deschis drăguț, iar ea pusese pe patul dublu o cuvertură albă pufoasă

şi un maldăr de perne. Micul ei colţ de rai. Lăsă intenţionat lumina stinsă, gândindu-se că aşa era cel mai înţelept. Oricât de mult dorea să vadă trupul superb al lui Ford, se temea să privească prea adânc în ochii lui insondabili, ştiind că, dacă o făcea, se putea cufunda în ei fără putinţa de a mai reveni vreodată.

De asemenea, mai era şi faptul că, ultima dată când el îi văzuse trupul, ea avea 17 ani. Şi nu era sigură că anii fuseseră la fel de îngăduitori cu ea cum, evident, fuseseră cu el.

Însă Ford nu ştia ce frământări avea ea în privinţa luminii. Aşa că apăsă comutatorul, şi o strălucire caldă inundă încăperea.

Tara o stinse şi totul deveni binecuvântat de întunecat.

– Rămâne aprinsă! rosti el cu fermitate, iar camera se lumină din nou.

Ea deschise gura pentru a se opune, dar se pomeni că nişte muşchi duri şi mâini rătăcitoare o ţintuiră de perete fără nici o ceremonie.

– Încă ai făină peste tot, îi şopti Ford la ureche înainte de a-i apuca lobul cu buzele şi de a-l tachina. Avem nevoie de lumină ca s-o găsim pe toată.

Ha! Acest motiv era valabil şi pentru el, iar ei i-ar conveni să-i vadă trupul de-aproape şi atât de intim. Pentru început, îi ridică grăbită cămaşa de pe abdomen. Încântat s-o ajute, el şi-o trase peste cap dintr-o mişcare. Aproape înainte ca aceasta să ajungă pe podea, rochia ei urmă acelaşi traseu, alunecându-i în jurul gleznelor. Înainte să apuce să se aplece s-o ridice, Ford îşi strecură coapsele între picioarele ei şi se apăsă în ea. Îi sărută sânii prin dantela sutienului, iar ea simţi cum i se topeşte creierul. Ea îi sărută trupul delicios pe unde ajungea – maxilarul, gâtul, muşchii încordaţi ai gâtului – şi nu se putu abţine să nu-l muşte uşor.

El şuieră, iar ea murmură o scuză.

– Nu. Fă-o din nou!

Tara se conformă, făcându-l să geamă în timp ce ea se legăna neputincioasă spre coapsele lui, care se aflau între ale ei, atingerea lui fiind atât de dură, încât o cuprinse ameţeala. El îi trase bretelele sutienului spre

coate, imobilizându-i brațele, apoi făcu tot posibilul s-o înnebunească și mai tare.

- Ford, mâinile mele...

- Mmm, mârâi el din adâncul gâtului, în vreme ce degetele lui mari îi frecau sfârcurile foarte excitate. Mi-a fost dor de asta, rosti el frecându-și șoldurile de ale ei. Mi-a fost dor de tine.

O sărută, apoi o împinse cu delicatețe, dar hotărât, pe pat. O urmă sărutând-o pe obraz și pe gât, apoi îi scoase încet sutienul și chiloții. Când limba lui îi atinse sfârcul, ea icni, icnetul transformându-se în geamăt când i-l supse. Apoi o sărută fierbinte, cu gura deschisă, sub sâni, făcând-o să simtă fiori pe șira spinării.

- Ce-i? șopti el când ea rămase nemișcată.

- Tu...

Tara îl văzu cu ochii minții făcând dragoste cu ea, cu atât de mulți ani în urmă, străduindu-se să descopere ce-i plăcea ei. Tarei întotdeauna îi plăcuse la nebunie să fie sărutată sub sâni.

Iar el își amintise. După atâta vreme, își amintea cum îi plăcea să fie atinsă.

- Eu ce, Tara?

- Îți amintești de mine.

- Extrem de bine.

Tara îl ajută să-și dea jos blugii. Pielea lui era caldă, iar el îi stârni și mai tare simțurile, făcând-o să suspine la următorul sărut. Ea suspină din nou când Ford o rostogoli sub el, sărutând-o din ce în ce mai jos pe trup, până ajunse în partea de sus a coapselor ei. Le desfăcu cu mâinile lui mari și zâmbi.

- Partea mea favorită, rosti el, apoi își cufundă capul între ele și o dovedi.

O dovedi până când ea începu să tremure neajutorată și să gâfâie în căutarea aerului.

- Te vreau în mine, șopti ea trăgându-l în sus. Acum!

Fu răsplătită cu un zâmbet luminos, apoi el scoase un prezervativ, și-l puse și intră încet în ea, gâfâiturile de plăcere îngemănate răsunând în jur.

- Dumnezeule, Tara! Vocea îi era atât de joasă, încât abia se auzea. A trecut atât de mult! Ieși puțin, apoi

își arcui coapsele și se împinse din nou în ea. Este atât de bine!

Senzația de a fi umplută de el îi tăie respirația. Încercă să-și legene coapsele spre ale lui, însă trupul lui era ca oțelul și avea propriul ritm – care urmărea s-o scoată lent din minți. Nu avea cum să-l grăbească. Deloc. Știa asta, și totuși mâinile ei rătăceau pe trupul lui neted, musculos implorându-l, ademenindu-l, cerându-i. Fiindcă asta nu dădu roade, îl trase spre ea și îi mușcă buza de jos.

Cu un mârâit înfundat, el trecu în cele din urmă la un ritm agonizant de calculat, coapsele lui mișcându-se în cercuri delicioase, făcând-o să geamă la fiecare penetrare. Dar el nu se grăbi, deși unghiile ei erau înfipte în spinarea lui, iar ea șopti un „te rog" disperat, arcuindu-se în sus și îndoindu-și picioarele, trăgându-l și mai adânc în ea.

– O, Dumnezeule! El își înclină capul ca s-o sărute. Dumnezeule, e atât de bine!

– Atunci, fă-o mai repede!

– Încă nu.

– La naiba...

– Lasă-mă să fac cum cred eu, Tara. Îi cuprinse chipul în mâini. Lasă măcar puțin pe altcineva să dețină controlul.

Nu, nu se pricepea la asta.

– Dar...

– Fără nici un dar.

Ford își băgă degetele în părul ei și o reduse la tăcere sărutând-o apăsat, limba împletindu-i-se cu a ei.

Probabil că dacă altcineva ar fi încercat asta, a doua zi ar fi umblat strâmb, dar când Ford o săruta, simțurile ei o luau razna, iar ea pierdea noțiunea timpului și a locului. De fiecare dată. Nu mai știu de *nimic* când el o pătrunse și mai adânc, creându-i în partea de jos a trupului o senzație care se intensifică și o cuprinse cu totul.

Se strădui din răsputeri să-și mențină ochii deschiși și ațintiți în ai lui. În mod normal, avea nevoie să-și închidă ochii pentru a se concentra, dar cu Ford nu era

necesar să se concentreze. Aparent fără nici un efort o făcea să ajungă acolo unde dorea ea, iar ea nu voia să rateze nici măcar o secundă. Deși ochii începură să i se închidă, îi sili să rămână deschiși, nedorind să-și desprindă privirea de pe chipul lui, nedorind să rateze plăcerea pură exprimată de trăsăturile lui.

Plăcere pe care ea i-o oferea. Era ceva seducător, erotic, iar ea ardea de dorință, întregul ei trup vibrând.

– Tara, rosti el cu voce răgușită și îngroșată de dorință. Acum!

Fără să mai facă nimic altceva, el o trimise instantaneu pe culmile extazului. Un țipăt înfundat izbucni din gâtul ei, țipăt pe care nu și l-ar fi putut reține nici dacă viața ei ar fi depins de asta.

Amețită, se gândi că până la urmă îi cedase controlul. Și în timp ce ajungea la orgasm, pulsând aprig în jurul lui, îl trase și mai adânc în ea, tot mai adânc, până când el o urmă cu un sunet de satisfacție aspru, dur și foarte masculin.

Ford încă era îngropat adânc în trupul superb al Tarei când auziră ușa din față a casei deschizându-se, iar apoi închizându-se.

– Tara? strigă o voce masculină, una care o făcu pe Tara să tresară sub Ford.

– Nu! șopti ea, apoi îl dădu la o parte pe Ford și se ridică în capul oaselor, cu cearșaful strâns la piept, cu ochii mărițI și îngroziți. Nu se poate!

– Cine-i tipul? întrebă Ford încruntându-se.

– Tara? Ești aici?

Punându-se în mișcare, Tara sări din pat și începu să se îmbrace rapid.

– Imediat! strigă ea. Cobor acum.

– Mda, tocmai ai făcut sex, murmură Ford. Avea pe fund urmele unghiilor ei drept dovadă. Cine este, Tara?

Ea își căută sandalele, apoi își dădu seama că Ford încă era întins pe pat. *Gol.*

– O, Dumnezeule! Îmbracă-te!

Încerca să-și aranjeze părul, când el se ridică și o lipi de el, curmându-i mișcările frenetice.

– Spune-mi!

– E Logan, rosti ea cu glasul sugrumat şi se desprinse de el.

El rămase locului.

– Logan, spuse el încercând să-şi amintească. Logan, fostul soţ?

– Da. Stai... Încremeni în timp ce îşi punea rochia. Îl cunoşti.

– Ştiu doar că îi place să apară în toate ziarele şi revistele. Iar cândva, apăreai şi tu alături de el. O prinse de braţ înainte ca ea s-o ia la fugă. Se presupunea că ceea ce tocmai făcuseră nu fusese decât sex, dar asta nu însemna că era încântat să descopere că fostul ei soţ dădea târcoale prin preajmă. De fapt, era categoric nemulţumit de asta. Ce caută aici?

– Nu ştiu. Tara îşi cuprinse obrajii în mâini. Iar tu tot dezbrăcat eşti.

– Da, iar cu mai puţin de trei minute în urmă, asta îţi făcea plăcere, rosti el cu asprime. Nu ştii ce vrea?

Ea îşi lipi capul de pieptul lui.

– Habar n-am.

Ford îi cuprinse cu o mână părul mătăsos şi o trase încetişor, până când ea se uită la el.

– M-ai întrebat dacă mă culc cu cineva. Poate că eu ar fi trebuit să te întreb dacă te culci cu cineva.

– Nu mă culc cu nimeni! De doi ani! Închise ochii. De *doi ani*, Ford.

El îşi trecu un deget peste maxilarul ei.

– Foarte mult timp, murmură el. În regulă, deci ea şi Logan nu mai făceau sex. Asta era bine. Nu că ar fi trebuit să-i pese. De ce-ai aşteptat atât de mult?

– Pentru că n-am găsit pe nimeni cu care să vreau să fiu, spuse ea pe un ton oarecum defensiv. Iar acum există doi bărbaţi, iar unul e gol şi miroase a mine, şi...

El o sărută lung şi apăsat. Era o nebunie. O prostie. Şi, Doamne, atât de bine!

– ... şi are gustul meu, şopti ea şi gemu când se despărţiră. O, Dumnezeule, Ford!

Fiindcă ea arăta atât de adorabil de nefericită și confuză, și panicată - toate fiind o raritate în cazul ei -, Ford suspină și îi mângâie părul.

- Pot rezolva partea cu îmbrăcatul. În celelalte privințe, ești pe cont propriu, asta dacă nu vrei să te ajut să-l faci să plece dracului de-aici.

- Poftim? *Nu!*

Au! Dar îi aminti foarte bine ce era de fapt între ei. Și ce nu era.

- Ford. Nu pot face asta cu tine, șopti ea.

- Ce anume?

- Asta. Nu a mers atunci și nu va merge nici acum.

Da, el știa asta. Așa că habar nu avu de ce o lipi de perete și o sărută din nou, apăsat și pătimaș, până când ea se agăță de el. Poate că fusese un lucru prostesc, macho, ticălos ce făcuse el, dar faptul că ea păru complet ametită când el se retrase îl ajută foarte mult.

- Nu cred că noi doi am încheiat-o, rosti el cu un calm pe care nu-l simțea nici pe departe.

- Trebuie. Își mușcă buza de jos. Eu lucrez...

- Toată lumea lucrează, Tara.

- Lucrez la felul meu de a fi, se răsti ea grăbită, aruncând foarte nervoasă o privire rapidă spre ușă. Când am fost împreună, eram foarte tânără și nu știam... Nu știam cum trebuie să te porți într-o relație. N-am știut să mă dăruiesc.

- Dar cu Logan cum a fost? Ai știut ce să faci?

- Nu. Își ridică privirea spre el, ochii ei de culoarea whisky-ului făcându-l să se topească. În cazul lui, am făcut invers. M-am dăruit prea mult. I-am dăruit totul. Nu pricepi? Trebuie să-mi dau seama cum să fac să nu mai repet greșelile.

- La asta lucrezi? întrebă el. Încerci să-ți dai seama cum să te dăruiești, dar fără să te pierzi?

- Da!

Ah, la naiba! Dintre toate lucrurile pe care i le-ar fi putut spune, acela era singurul care reuși să-l impresioneze, așa că îi mângâie obrazul.

- Și cum merge?

- În clipa asta? Nu prea bine.

- Tara...

Dar ea se dădu îndărăt şi clătină cu hotărâre din cap. Nu dorea ajutorul şi nici compătimirea lui. Aşa era cinstit. Iar el oricum nu dorea să fie implicat din nou în aşa ceva.

Cel puţin nu în afara dormitorului.

- *Tara?* strigă Logan din hol.

Ford se crispă.

Tara închise ochii.

- Imediat, Logan!

- Nu uita condiţia mea, rosti Ford încet.

- Să nu te ignor.

- Corect. Şi mai e una.

- Ford...

Dădu să se îndepărteze de el, dar el o apucă de braţ.

- Să nu faci ce-ai făcut data trecută, spuse el. Să nu fugi.

- Aveam 17 ani şi eram proşti.

- Partea cu prostia te priveşte.

Gura ei se strânse.

- De fapt, n-am fugit.

- Aiurea!

O lipi de el, riscând s-o enerveze. Nu se putu abţine.

Ei i se tăie respiraţia din pricina panicii.

- Ford! Vorbesc serios, nu pot face asta cu tine. Prima dată, aproape că m-a ucis. Hai să învăţăm din greşeli şi să reducem la minimum pierderile acum.

Mda. Un plan excelent. Să-şi reducă la minimum pierderile. Era perfect logic, mai ales că pentru Tara lucrurile nu decurseseră prea bine ultima dată când venise în Lucky Harbor - în mare măsură din cauza lui. Oricum, erau mari şanse ca ea să plece cât de curând. Iar asta era în regulă. Ştia că ea merita mult mai mult decât să rămână într-un loc de care n-o legau decât nişte amintiri urâte.

El fiind una dintre ele. Fără îndoială, cea mai urâtă amintire a ei. Îşi puse hainele şi, fără un alt cuvânt, îi oferi Tarei ce-şi dorea, ceea ce îşi spuse că-şi dorea şi el. Ieşi pe uşă şi străbătu holul, dând din cap spre

bărbatul pe care îl cunoștea ca făcând parte din lumea curselor auto.

Logan Perrish avea 1,83 metri, păr negru și ochi negri. Era într-o formă fizică mai mult decât decentă și părea îmbrăcat de un designer pentru o fotografie de copertă. Era o pereche potrivită pentru eleganta și sofisticata Tara, ceea ce îl făcu pe Ford să-și dorească să-l dea afară.

Logan se uită la Ford, apoi își îndreptă semnificativ privirea spre locul de unde apăruse Ford și care era evident dormitorul.

– Ești... oaspete? întrebă el. Nu credeam că hanul s-a deschis deja.

Ford deschise gura pentru a-i răspunde, însă Tara, care ieșise și ea din dormitor, i-o luă înainte.

– Chiar va fi cu cazare și mic dejun, zise ea. Dar nu, el nu este un oaspete. Și nici tu. Nu poți să apari când ți se năzare. Măcar ai bătut la ușă înainte să intri?

Purta rochia, șifonată acum, și era desculță. Avea o strălucire clară, iar Ford se simți mândru de faptul că i se datora.

– Da, am bătut, spuse Logan. N-ai răspuns. Se uită fix la Ford. Nu mi-am dat seama că ești cu cineva. Aveam să gând să te aștept până te întorceai acasă.

Și Ford îl privi fix.

Tara scoase un sunet care exprima parțial neîncredere, parțial iritare. Ford recunoscu iritarea, deoarece i-o provoca adesea.

– Nu ți-ai dat seama că sunt cu cineva, repetă ea încet. Deși au trecut... câte luni de când n-am mai vorbit?

– Se întâmplă mereu să nu vorbim mult timp. Logan păru confuz. E ceva în neregulă?

– Nu, rosti Tara. Doar că îmi amintesc de ce a dat greș căsnicia noastră.

Logan arătă cu capul spre Ford.

– Cine este?

„Tipul care tocmai s-a culcat cu nevastă-ta, ticălosule", se gândi Ford. Poate că nu avea un viitor cu Tara, dar se părea că nu era atât de altruist, încât să-i dorească un viitor cu Logan.

Tara se uită la Ford şi deschise gura. Apoi o închise. Era clar că habar nu avea ce explicaţie să-i dea.

– Ford Walker, rosti ea în cele din urmă. Ford, el e Logan.

Logan întinse mâna.

– Soţul Tarei.

– *Fostul* soţ. Tara îl lovi pe Logan în piept. Ce-i cu tine? Şi de ce ai venit iarăşi?

– Mi-a fost dor de tine.

Spre surprinderea lui Ford, Tara izbucni în râs.

– Fii serios, rosti ea în cele din urmă. Spune-mi adevărul.

Logan îi zâmbi amabil şi oarecum trist.

– Chiar mi-a fost dor de tine.

Se apropie de ea, dar Tara ridică o mână şi făcu un pas îndărăt.

– Logan, când te-am părăsit, ţi-a trebuit o lună să remarci că plecasem. O lună, Logan! Aşa că spune-mi despre ce-i vorba cu adevărat.

Logan se uită la Ford.

Apoi şi Tara se uită la Ford. Era clar că partea cu public a serii se încheiase.

La dracu'! Dacă ea nu dorea ca el să-l dea afară pe fostul ei bărbat, nu mai era treaba lui, aşa că se îndreptă spre uşă.

capitolul 9

Astăzi este ultima zi a unei părţi din viaţa ta. N-o irosi!

Tara Daniels

Tara auzi uşa închizându-se în spatele lui Ford şi simţi un junghi dureros în piept. Se întrebă ce l-ar determina să lupte pentru ea. Să fie ferm şi să rămână.

Se pare că încă o porţie de sex. Dar în secret ea *exact* asta sperase, să facă ceva, orice, pentru a-i arăta că nu era doar o modalitate de a-şi petrece plăcut timpul, că...

Că *meritau* încă o șansă.

– Un nou iubit? întrebă Logan.

Ea fu cât pe ce să-i dea un răspuns sarcastic, dar fiindcă el o întrebase cu voce domoală și fără reproș, se pomeni răspunzându-i cu sinceritate:

– Mai degrabă, unul vechi, spuse ea.

I se părea atât de ciudat să-l vadă, în formă, înalt, subțire și frumos ca întotdeauna. Așteptă inevitabilul junghi în inimă la vederea lui, dar nu simți decât durerea pentru ce fusese cândva între ei.

Și ce nu fusese.

– Mi-ai zis cândva că n-ai avut decât o singură relație serioasă înainte de mine, spuse el. Când erai foarte tânără.

– Da.

Ochii lui Logan se lărgiră.

– El este? El e cel cu care...?

Ea se strâmbă. Logan știa de copil. El fusese singurul căruia îi spusese pentru că, după ce se căsătoriseră, nu dorise să existe vreun secret între ei.

– Da.

– Și acum sunteți împreună? întrebă Logan.

– Nu. Dar de îndată ce cuvântul ieși de pe buzele ei, își dori să-l retragă. Dacă ea și Ford *nu* erau împreună, atunci de ce simțea acea împunsătură de regret și acea senzație că nu-i fusese loială? De fapt, nu știu, se corectă ea.

– În regulă, rosti Logan dând din cap pentru sine. A fost ceva neașteptat.

Ea clătină din cap mirată de prezența lui acolo, atât de departe de lumea lui.

– De ce nu ești pe undeva, concurând pentru avere și faimă?

– Mi-am luat liber sezonul ăsta.

Asta nu avea sens. Cursele erau totul pentru Logan. Totul! În plus, era greu, dacă nu chiar imposibil să-ți iei liber un sezon. Existau obligații contractuale față de proprietarii echipei și față de sponsori, personal și mecanici care trebuiau plătiți.

– Cum a fost posibil...?

Logan își ridică o mânecă a cămășii negre, dezvelindu-și brațul. Și bandajul de pe el.

– Ultimul accident mi-a afectat serios ligamentele. Mă așteaptă două operații, ceea ce înseamnă că nu pot concura. Au angajat pe cineva care să mă înlocuiască. Pe termen nelimitat.

– O, Logan!

Tara suspină știind cât de mult însemnau cursele pentru el și cât de greu îi era să nu concureze.

– E-n regulă, rosti el. Nu mă deranjează pauza.

– De ce?

– Deoarece cursele m-au costat ceva de care îmi este dor. Este vorba de tine, Tara. Te-am pierdut din cauza lor.

Tara îl privi fix. Fusese o vreme când ar fi dat orice să-l audă spunând asta – așa-zisa ei carieră, brațul drept, orice. Dar lucrurile stăteau altfel acum. *Ea* era altfel.

– Logan...

El clătină din cap.

– Nu spune nimic. Doar gândește-te la asta. Gândește-te la mine, bine?

Ea râse ușurel și se trânti stupefiată pe canapea.

– Mi-a luat doi ani să te uit. Nu pot să uit tot ce s-a întâmplat între noi pur și simplu pocnind din degete.

– Știu, dar nu e nici o grabă, o asigură Logan. O să stau aici toată vara, așa că...

– Toată vara? Cum adică toată vara?

El zâmbi.

– Pentru a te recâștiga, desigur. Îngenunche în fața ei și îi oferi acel zâmbet care cândva o făcea să se topească. Nu lua nici o decizie acum, bine? După cum am zis, avem toată vara.

O, Dumnezeule!

– Nu poți sta aici toată vara!

– De ce?

– Pentru că... Habar n-avea de ce. Și ce vei face?

El se aplecă și o sărută pe obraz.

– O să mă gândesc, spuse el.

Tara puse o mână pe pieptul lui, împiedicându-l să se apropie mai mult.

– Și, continuă el amuzat de limita impusă de ea, este o perioadă aglomerată pentru tine, având în vedere că urmează deschiderea hanului. Te pot ajuta.

Omul avea două asistente personale, care îi făceau toate treburile. Nu-și spăla singur rufele, nu gătea, nu făcea curat în casă, nu-și ținea contabilitatea... nimic.

– Și cum anume m-ai putea ajuta?

– Hei, m-am schimbat și sunt mai bun. Îi aruncă cel mai fermecător zâmbet al lui. Nu știi asta încă, dar vei vedea.

– Logan...

– Nu e nici o grabă, Tara. Sunt un tip răbdător.

Apoi, la fel ca Ford, dispăru în noapte.

Dimineața următoare fu umedă și cețoasă. Tara se trezi la revărsatul zorilor și se duse să se plimbe. Probabil că ar fi trebuit să alerge, dar detesta să alerge. Viața ei construită cu grijă se ducea naibii, iar ea deja plănuia să înfulece pe săturate mâncare nesănătoasă. Trebuia să ardă niște calorii ca măsură preventivă sau, cât de curând, avea să fie silită să treacă la treninguri lălâi.

Tara se plimbă prin oraș și pe chei, făcându-i cu mâna lui Lance, care spăla cu furtunul zona din jurul magazinului său de înghețată.

Când ajunse la capătul cheiului se întoarse. Ar fi putut să se ducă direct acasă și să facă un duș plăcut, dar se gândi să se plimbe și prin port ca să mai ardă câteva calorii.

Sau pentru că Ford era acolo, pe ponton.

Era atrasă de el ca de un afurisit de magnet. Era înconjurat de piese de barcă, într-o mână avea o unealtă, iar în cealaltă, o piesă și pe chip i se citea concentrarea.

Când o zări, colțurile acelei guri fantastice, care trezea fantezii, se ridicară. Cu doar câteva ore în urmă, fusese îngropat adânc în ea, trupurile fiindu-le alunecoase de transpirație și mișcându-se în tandem, iar respirațiile contopindu-se. Chiar și numai amintindu-și, atmosfera din jurul lor se schimbă, iar ea fu cuprinsă și de alte amintiri.

Și de dor...

Privirile lor se întâlniră şi se susţinură, dar nici unul din ei nu vorbi. Nervii ei vibrară. La fel şi alte părţi ale corpului.

- Te simţi bine? întrebă el în cele din urmă.

Nu era o întrebare de politeţe. Seara trecută fusese plină de sentimente, iar pe chipul lui se vedea o îngrijorare reală. Nu se potrivea cu imaginea din mintea ei - el ieşind pe uşă fără a se uita în urmă.

- Mă simt bine.

- Logan a plecat? întrebă el.

- Nu chiar.

Maxilarele lui se încleştară, iar el tăcu câteva secunde înainte de rosti:

- Cum adică?

- Rămâne aici peste vară. Când el o privi fix în ochi, ea îşi ridică mâinile. Nu a fost ideea mea.

Ford nu zise nimic, dar tăcerea lui spunea multe.

- Deci o să fie neplăcut de-acum înainte? întrebă ea.

El îşi înclină capul.

- Ţi se pare neplăcut?

- Nu sunt sigură încă.

El oftă, murmură ceva ce sună a „nu face asta, omule", apoi îi cuprinse talia cu un braţ. Îşi lipi partea de jos a trupului de al ei şi se legănă spre ea.

- Dar acum?

- N-aş folosi cuvântul „neplăcut", izbuti ea să zică. Ford!

Neajutorată în faţa atracţiei sale, nemaivorbind de farmecul lui lejer, sexy, ea se agăţă cu pumnii de cămaşa lui şi îşi sprijini capul pe pieptul său.

Ford îi mângâie părul, un gest de afecţiune şi de posesie blândă, iar ea se lipi şi mai mult de el. „Nu din nou!" spuse creierul ei trupului. „N-o să te culci iarăşi cu el." Însă se părea că nu creierul ei se afla la comandă, fiindcă ea se uită peste umărul lui spre ambarcaţiunea care avea un dormitor sub punte.

Cu un pat.

Ford îi urmări privirea şi râse încetişor.

- Bine, dar numai dacă mă rogi frumos.

– Nu e amuzant, rosti ea și se desprinse de el. În plus, eu sunt transpirată, iar tu ești murdar.

– Atunci, deja suntem pe jumătate cum aș vrea să fim.

– Încetează!

– Hei, tu ești cea care s-a abătut din drum pentru a mă vizita.

Asta era adevărat, dar nu făcea mai puțin iritant faptul că el părea întotdeauna să știe ce gândea ea.

– Mă duc să fac un duș.

Unul rece.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu!

– Mă dorești tare mult! strigă Ford în timp ce ea se îndepărta.

Da, așa era. Îl dorea chiar foarte mult. Care femeie ar fi putut să nu-l vrea în patul ei? Problema era că Ford avea tendința de a consuma multă energie cu lucruri dificile. Iar Tara era cât se poate de dificilă. Ceea ce însemna că trebuia să-i reziste lui și splendorii lui deoarece deja cunoștea sfârșitul poveștii lor.

Câteva seri mai târziu, Ford se afla la The Love Shack și servea băuturi. Localul era aglomerat, ceea ce de obicei îi producea satisfacție. Îi plăcea să se afle acolo, să audă flecărelile și râsetele știind că el îi adunase pe toți laolaltă. Învățase cu mult timp în urmă să-și facă o familie și o casă oriunde putea. Iar acolo le avea pe amândouă.

Pereții localului The Love Shack erau de un roșu păcătos de bordel, iar pe ei erau agățate unelte străvechi de minerit pe care el și Jax le strânseseră de-a lungul anilor și în diverse aventuri. De grinzile lăsate la vedere atârnau lămpașe care luminau mesele cu bănci și barul confecționat din uși vechi din lemn prinse la capete.

Dacă nu se afla pe o barcă, cu vântul bătându-i în față și zburând peste ape cu viteze ametitoare, Ford era încântat să fie la local.

Era o viață simplă, dar în fond și el era un tip simplu. Faptul că fusese sărac lipit în copilărie îl determinase

să fie astfel. La fel și faptul că fusese iubit și protejat de bunica lui în timp ce amândoi munceau pe brânci. Ea spusese mereu că eforturile aveau să dea roade și că, la pensie, se va retrage în Palm Springs.

Ford avea o mare satisfacție că reușise să-i ofere asta, că probabil exact în clipa aceea ea se afla pe veranda casei din Palm Springs cumpărate de el, sorbind ceai cu gheață și privind munții. Era modul ei favorit de a-și petrece timpul, în afară de a-i găti în rarele ocazii când o vizita. Se minuna de înălțimea și de masivitatea lui ori de câte ori intra el pe ușă, de parcă nu i-ar fi venit să creadă că băiețelul pipernicit crescuse atât de mare.

Ford n-o putea învinovăți. Izbutise să depășească adolescența și să ajungă la 30 de ani, iar acum, încerca să se poarte matur. Să-și accepte greșelile și să nu aibă regrete, deși cel mai mare regret îl apăsa tot mai mult în ultima vreme.

Tara.

– Pământul către Ford! Sawyer Thompson își flutură o mână prin fața lui Ford. Mai ești cu noi? Sau vrei să fii singur puțin?

– Am crezut că ești liber în seara asta.

Sawyer era mare și lat ca un munte și putea fi al naibii de intimidant – asta dacă nu crescuseși cu el și nu știai că nu se uita la nici un film Disney/Pixar pentru că îl făceau să plângă ca o fetișcană. Ford îi turnă o cola – comanda-standard a lui Sawyer când era de serviciu.

– Am fost chemat la datorie. Zâmbetul lui Sawyer se stinse. Niște necazuri neașteptate la Horn Crest.

– Iarăși niște planoriști atârnați pe undeva?

Ultima dată, planoriștii atârnați se dovediseră a fi Chloe, Lance și Tucker, care apoi fuseseră arestați pentru încălcarea proprietății deoarece aterizaseră pe pajiștea cu rododendroni premiați ai domnișoarei Azalea. Lance se străduia să aibă parte de cât mai multe aventuri posibil înainte ca fibroza chistică să-l dea gata, iar Chloe și Tucker, fratele lui Lance, erau foarte hotărâți să-l ajute.

Dintr-un anumit motiv, asta îl înnebunea pe Sawyer.

Ford fu încântat să constate că asta era o trăsătură de familie – capacitatea unică a celor trei surori de a-i face pe bărbați s-o ia razna.

– De data asta, n-au fost planorişti atârnați, spuse Sawyer părând uşurat.

Oamenii din oraş o plăceau pe Chloe şi, ori de câte ori făcea câte o trăsnaie care presupunea intervenția lui Sawyer, *el* era cel care trăgea ponoasele.

Ford ştia că lui Sawyer îi plăcea ordinea. Ordinea *calmă*. Ceea ce însemna că Sawyer şi Chloe erau ca uleiul şi apa. Dar, la fel ca uleiul şi apa, ajungeau adesea împreună. Karma era o ticăloasă cu simțul umorului.

– A fost un grup de adolescenți, continuă Sawyer. I-am dus acasă la părinții lor şi am încasat-o urât de la una dintre mame. Mi-a zis că banii contribuabililor ar fi mai bine folosiți dacă m-aş ocupa de prinderea tipilor *cu adevărat* răi. Suspinând, se aşează pe un scaun înalt şi îşi luă cola. Dar tu ce cauți aici? Credeam că weekendul ăsta participi la cursa din golf.

Ford dădu din umeri.

– Poate data viitoare.

Sawyer ridică o sprânceană.

– Îți pierzi curajul?

– Poftim? Nu!

– Atunci, ce-i? O iei deja la vale la 34 de ani?

– Nu mai vorbi prostii. Tu eşti cel care şi-a distrus spatele jucând foosball luna trecută.

Sawyer se încruntă.

– Hei, a fost o partidă fantastică! Genială chiar.

– La fel a fost şi faptul că ți-ai petrecut restul săptămânii gemând pe o canapea, iar apoi ai făcut muncă de birou o săptămână.

– Şi ce? rosti Sawyer. Am avut parte de un tratament grozav din partea femeilor.

Ford pufni.

– Care femei?

– Hei, chiar am femei.

– Femeile de pe site-urile porno nu se pun.

– Eşti un ticălos, spuse Sawyer fără supărare. Un alt semn al vârstei. Să-i zic Cierei să-ţi rezerve un loc la casa de bătrâni? Şi să-ţi scrie o reţetă pentru Viagra?

Ciera era sora lui Ford şi lucra la un azil de bătrâni din Seattle.

– Eşti mai bătrân decât mine, îi aminti Ford.

– Cu două luni, ceea ce e compensat de faptul că arăt mai bine. De asemenea, nu caut harţă doar fiindcă sunt ticălos.

Ford oftă.

– Nu concurez pentru că n-am chef să călătoresc.

– Şi?

– Şi Jax este prea cumsecade cu clienţii noştri obişnuiţi, aşa că trebuie să stau aici pentru a-l împiedica să exagereze.

– Şi?

– Şi...

Rahat! Nu mai avea nimic de spus.

– Recunoaşte, zise Sawyer. Nu pleci pentru că a apărut fostul soţ al Tarei, iar tu nu vrei să-ţi pierzi locul.

Ford îşi trecu degetele prin păr.

– Mda.

Lucille se apropie timidă de bar. Purta treningul ei roz, care, în combinaţie cu părul alb şi vâlvoi, o făcea să semene cu un beţişor de curăţat urechile. Ochii ei apoşi poposiră asupra lui Ford.

– O votcă cu gheaţă. Bătu cu degetele în bar. Deci, cum merge treaba cu Magnolia de oţel?

Ford îi dădu băutura.

– Poftim?

– Nu face pe prostul, scumpule. Nu ţi se potriveşte.

– Ba i se potriveşte, rosti Sawyer îndatoritor.

Ford îi luă sucul.

– Hei!

– Tara, i se adresă Lucille lui Ford. Vorbesc despre Tara. Bău votca dintr-o înghiţitură, precum cineva care făcea asta de un catralion de ani. Fostul ei soţ e aici. Să ştiţi că este o adevărată celebritate.

Ford oftă. Ştia.

Lucille îl înghionti.

- E mai tare decât tine, băiete.

Ford începu să-și dorească să nu fie împotriva băutului cât timp servea la bar.

- Nu vreau să vorbesc despre asta, Lucille.

- Ei bine, poate că tu nu vrei, dar toți ceilalți vor. Trebuie să fii deștept! *Deștept!* Se întinse peste bar și îl împunse în stomac cu degetul ei osos. Mă asculți?

- Da, ascult. Ford își frecă abdomenul. Au!

- Deștept, fii atent ce-ți zic!

De parcă el nu știa asta. De parcă asta nu fusese întotdeauna problema - că el nu prea se ridica la standardele Tarei. Lucru care i se confirmase din nou când îl cunoscuse pe Logan și văzuse cât de rafinat și de stilat era fostul ei soț. Și nu era numai asta, dar simțise atracția încă evidentă dintre Logan și Tara.

Sawyer asculta toate astea cu calmul lui obișnuit.

- Și de ce crede toată lumea că băiatul nostru este interesat de fată? o întrebă el pe Lucille.

Ea chicoti și trânti pe bar paharul gol, indicând că mai dorea unul.

- O, e chiar foarte interesat!

Sawyer se uită la Ford, studiindu-l gânditor. După câteva secunde, un zâmbet vag îi arcui buzele.

- Da, cred că ai dreptate.

- Mersi, amice! rosti Ford.

Lucille îl plesni pe Ford în creștet.

- În regulă, zise el. Încetează!

- Tu trebuie să încetezi. Nu te mai prosti! E vremea să iei lucrurile în serios, Ford. Măcar o dată în viață.

Ceea ce înrăutățea lucrurile era faptul că, într-un fel, ea avea dreptate. Ford știa ce vedeau oamenii când se uitau la el - un tip care nu-și asumase nici o responsabilitate în viața lui, poate doar în privința navigației. Iar în afară de Tara, în acea vară de demult, nu fusese niciodată cu adevărat cu vreo femeie care să-i fie și prietenă, și iubită. În mintea lui, prietenia și iubirea erau lucruri diferite. Zilele vieții lui se scurgeau una câte una. Cu navigația. Cu barul. Cu prietenii. Cu siguranță, era drăguț cu bunica lui, dar ea nu îi cerea prea multe. Banii erau ușor de dat dacă îi aveai.

Adevărul era că, în ultimele șase luni, fusese... neliniștit. Agitat. Nefericit.

Șase luni. Din ziua în care Tara se întorsese în Lucky Harbor. Ceea ce era o mare prostie pentru că nici unul din ei nu dorea s-o ia de la capăt.

Și totuși, între ei era ceva de netăgăduit, ceva care depășea cu mult ce se întâmplase în patul ei. Ceva care îl făcea să vrea să fugă de ea și să se ducă după ea în același timp.

Ușa barului se deschise și intră... „Rahat!"

Logan Perrish.

Era îmbrăcat ca pentru un club de noapte cu pretenții, nu ca pentru un bar dintr-un orășel, iar ținuta lui părea afurisit de scumpă. Ford își dori să-l urască, din principiu, dar tipul se opri pentru a-i da un autograf cuiva care și-l dorise. Era greu să urăști un astfel de tip. Când Logan ajunse la bar, fu clar surprins să-l vadă pe Ford.

- Salut! Ești barman?

- Da. Ceva de băut?

- Sigur. Logan cercetă lista cu mărcile de bere disponibile, aflată pe tabla din spatele lui Ford. Am auzit că există o băutură care se cheamă... Ginger Goddess?

De pe scaunul alăturat, Sawyer se strâmbă.

- Trebuie să te afli pe o rază de 15 metri în jurul unei piscine ca să comanzi o asemenea băutură cu fructe, care e potrivită pentru fetițe. Altminteri, ți se revocă permisul de bărbat.

Logan zâmbi neimpresionat. Se uită la Ford.

- Tu o faci sau ce?

- Da.

Ford o făcea. Pentru femei. Sawyer avea dreptate, era clar o băutură pentru tipe.

Logan râse văzându-i expresia.

- Știu, știu! Dar, dacă are numele unui suc acidulat sau vreo conotație feminină, mie îmi place.

În timp ce se apucă de treabă, după ce luă un kiwi, o pară și un shaker, Ford începu din nou să-și dorească să-l urască. Din cauza unei nenorocite de Ginger Goddess.

– Ia te uită, faimosul Logan Perrish! rosti Lucille cu vocea ei dură.

– Salut! spuse Logan cu un zâmbet lejer. Ești pasionată de curse, scumpo?

Ea se hlizi.

– O, da. Își împinse șervețelul către el. Un autograf?

Ford îi aruncă peste umăr o privire nedumerită, însă ea se mulțumi să-*i* rânjească înainte de a se uita din nou la Logan.

– Ce grozav să te avem aici, în Lucky Harbor! Ai avut un finiș foarte frumos în Talladega. Îmi pare rău de accidentul ulterior. Îi atinse brațul bandajat. Sper că nu te doare prea tare.

– Mă vindec foarte bine, o asigură Logan răsucindu-se ca să se uite la cele două femei care veniseră în partea cealaltă a lui.

Și acestea îi întinseră șervețelele pentru a primi un autograf, iar el se conformă.

Ford adăugă în shaker ghimbir, votcă și gheață, apoi se uită la Sawyer.

Sawyer începu să rânjească din nou.

Încruntându-se, Ford vărsă băutura lui Logan într-un pahar înalt, apoi turnă șampanie deasupra.

În jurul lui Logan se adunase deja jumătate din bar, de parcă era cel mai grozav lucru de la apariția pâinii feliate, iar el, complet înconjurat de fani, se îndepărtă de tejghea.

– O adevărată celebritate, comentă Sawyer adresându-i-se lui Ford. Oamenii nu pot rezista la asta.

Ford putea.

– Nu văd nimic grozav la el, murmură Ford. La ultimele 18 starturi, nu a condus niciodată cursa mai mult de un tur. Și se îmbracă de parcă ar crede ce spune presa care e de partea lui.

– Cred că tu ai uitat să-ți iei astăzi doza de Midol[1].

– Și la naiba! continuă Ford. Să conduci mașina nici măcar nu e un sport.

– Chiar așa?

[1] Analgezic pentru crampe menstruale (n.tr.)

– Chiar așa ce?

– Doar fiindcă fostul ei bărbat a venit în oraș, ai de gând să faci în cele din urmă ceva pentru a o cuceri pe femeia căreia îi dai târcoale de șase luni? Jalnic, omule!

– Cine spune că am de gând să fac ceva?

– Văd că te pregătești, rosti Sawyer.

– Nu vezi nimic.

– De când eram la gimnaziu, te-am tot urmărit cum te pregătești să faci ceva. Nu ți-ai schimbat tactica prea mult.

– Cum zici tu! Ford mută câteva pahare dintr-o parte în alta, ca să pară ocupat. Și practic, am făcut prima mișcare *înainte* de sosirea lui Logan.

Simți că îi atinge cineva mâna și își coborî privirea spre Lucille.

– Nu-ți face griji, scumpule, șopti ea teatral, de probabil că o auziră și oamenii din Seattle. Noi o să te ajutăm s-o capeți pe fată.

– Noi?

Ea arătă spre patru femei care păreau chiar mai bătrâne decât ea, toate date cu rujuri strălucitoare și cu păr albastru de diferite nuanțe.

– O să înclinăm balanța în favoarea ta, rosti ea. Dar ar fi fost de mare folos dacă ai fi apărut și tu vreodată la televizor câștigând o cursă.

– Am apărut! Ford își cuprinse între degete baza nasului. Ascultă-mă, Lucille! Nu vă amestecați! Auzi ce-ți spun?

Dar Lucille se întorsese deja spre gașca ei.

– Nu va fi ușor, fetelor, le zise ea. Dar putem s-o facem. Pentru Ford, da?

– Pentru Ford, repetară ele.

Ticălosul de Sawyer rânjea.

– Gata, m-am săturat! îi spuse Ford lui Lucille. Am terminat-o cu tine!

– Taci, dragă, rosti ea fluturându-și nepăsătoare mâna. Noi lucrăm aici. Și dacă tot stai degeaba făcând pe frumușelul, mai bine ne-ai pregăti o carafă cu margarita.

Dumnezeule!

Ford își îndeplinise sarcina pe jumătate când Logan reveni la bar pentru a comanda altă băutură.

- Nu-mi spune, rosti Ford. Mai vrei o Ginger Goddess.

- Nu. Logan rânji. Voiam doar să aflu dacă știi cum să faci o fetiță să bea. Înțelegi? E o băutură pentru fetițe. Mi s-a părut nostim. Mersi!

Încă stând într-o rână pe scaun, Sawyer râse.

În regulă, Ford chiar se săturase. O termina cu toți! Ce ticăloși!

Lucille îl rugă din nou pe Logan să-i dea un autograf.

- Nu ți-am dat deja unul, scumpo? întrebă Logan.

- Ba da, dar ăla era pentru eBay. Lucille îl bătu pe braț și arătă spre Ford. Ai cunoscut-o pe vedeta locală?

Logan se uită la Ford.

- Da, dar nu știam că este vedetă.

Ford se aștepta să menționeze cineva cele două victorii ale sale în American Cup și poate premiul ISAF Rolex World Sailor of the Year. Plus cele două medalii de aur.

- Ba da, domnule, rosti Lucille. Ford face cea mai bună margarita de pe Coasta de Vest.

Sawyer se înecă și făcu semn că avea nevoie de apă. Ford îl ignoră.

- A! adăugă Lucille. Și se pricepe foarte bine și la bărci.

Ford fu sigur că un vas de sânge din spatele ochiului stâng era pe cale să-i explodeze. Trase adânc aer în piept pentru a se calma. Nu-l ajută, dar consideră că nu merita să pomenească faptul că apăruse în *Sports Illustrated.*

Sawyer continuă să tușească, iar Ford speră că își înghițise limba.

Lucille gesticulă cu paharul în timp ce rosti:

- Chiar deunăzi, Ford se ocupa de Lucky Harbor Inn pentru ele. E un băiat așa de bun!

Logan rânji.

- Ce drăguț!

- O, Ford al nostru este o *adevărată* partidă, continuă Lucille, iar prietenele ei cu păr albastru dădură cu înțelepciune din cap. Și Tara e de aceeași părere - zilele

trecute l-a adus la şedinţa noastră şi l-a făcut să-şi dea cămaşa jos pentru doamne.

Fu rândul lui Ford să se înece.

– Nu aşa s-a întâmplat. Eu...

– Nu te ruşina, dragă! Arăţi foarte bine fără cămaşă. Lucille se uită la Logan. Dar sunt sigură că şi tu arăţi bine fără cămaşă. De fapt, poate că am putea organiza un concurs chiar acum.

Dumnezeule!

Prietenele lui Lucille îşi îndreptară şi mai mult trupurile şi dădură din nou din capetele cu păr albastru.

Logan râse, dar se uită la Ford o clipă îndelungată.

Şi Ford îl privi fix. Văzu în ochii lui Logan licărul provocării. Nu, nu aveau să participe la un concurs de dat jos cămăşile, dar o competiţie avea să fie.

Să înceapă jocul!

capitolul 10

În viaţă, scopul nu este să-ţi găseşti sinele, ci să-l creezi.

Tara Daniels

Tara îşi petrecu următoarele câteva zile organizând şi reorganizând bucătăria hanului.

Aveau să ofere şi cazare, şi mic dejun.

Maddie se ocupase de acte şi de inspecţia necesară, Chloe, de coşurile speciale pe care oaspeţii le puteau comanda dacă doreau să ia mâncare la drum, iar Tara se ocupa de meniu, de reţete şi de proviziile suplimentare de care aveau nevoie.

Chiar era posibil ca afacerea să le reuşească.

Tarei nu-i venea să creadă că acceptase şi că, pe măsură ce trecea timpul, ideea îi plăcea tot mai mult. Era extraordinar să facă în sfârşit ceva ce-şi dorise dintotdeauna – să-şi câştige traiul gătind în propria bucătărie.

Însă era și înfricoșător fiindcă existau toate șansele să aibă parte de un eșec colosal. Nu era ca și cum ar fi avut un palmares deosebit în privința reușitelor.

Însă întotdeauna exista o primă dată. Asta își spuse. Și îi dădu speranță. Fiindcă telefoanele începură să sune, iar turiștii să facă rezervări, fiindcă Chloe încă tot venea și pleca și fiindcă Maddie începu să simtă că nu mai face față, dădură un anunț pentru a angaja pe cineva cu jumătate de normă. Stabiliseră deja interviuri cu câțiva liceeni și sperau să găsească unul dispus să muncească relativ ieftin.

O mulțime de curioși din Lucky Harbor trecură pe la han: Lucille aducând rețete, Lance și Tucker propunându-le să le livreze în weekenduri înghețată de la magazinul lor, Sawyer pentru a căpăta niște cafea - hanul era în drum spre serviciu, iar el prefera cafeaua Tarei celei de la secție.

În orice caz, distragerile alungară o parte din spaima legată de iminenta deschidere și ocupară cu totul mintea Tarei, nemailăsând loc pentru celelalte probleme ale ei.

Cum ar fi problemele cu bărbații.

Până și faptul că îi putea trece prin minte expresia „problemele cu bărbații" era pe cât de uimitor, pe atât de ridicol. Ea nu avea probleme cu bărbații.

Ea nu avea bărbați!

Spre surprinderea ei, Logan vorbise serios în privința rămasului în oraș. Închiriase o căsuță pe plajă, la câțiva kilometri mai sus pe drum, și trecea pe la han în fiecare zi. Tara habar n-avea ce să înțeleagă din asta. Cât durase căsnicia lor, *ea* îl tot căutase pe *el*. I se părea cel puțin ciudat că lucrurile se inversaseră.

În ceea ce-l privea pe Ford, el era prin preajmă. Într-una dintre serile trecute, când se dusese la The Love Shack cu Chloe și Maddie, el o servise cu băuturi. Cu o zi în urmă, venise în port și lucrase la barca lui.

Dar nu mai vorbiseră în particular. Și având în vedere faptul că ea știa că el era conștient de prezența lui Logan în oraș, pricepuse mesajul nerostit.

El nu avea de gând să insiste, să preseze sau să lupte pentru ea. Nu o mira. Ford niciodată nu insista, nu presa, nu lupta. Lucrurile fie îi veneau de-a gata, ca molia la flacără, fie nu se întâmplau.

Nefiind molie, Tara era liberă să facă ce voia. Doar că nu era tocmai sigură ce voia.

Bine, asta era o minciună gogonată. Ştia ce voia, şi anume pe Ford Walker, şi asta imediat. Dar a naibii să fie dacă avea să mai treacă prin ce trecuse deja o dată...

La o săptămână după nu prea ciudata dimineaţă „de după", Tara ieşi din casă odată cu zorii ca să-i dea înapoi tigaia de clătite, pe care o folosise şi care îi plăcuse la nebunie. Când va avea o sută şi ceva de dolari cu care să nu ştie ce să facă, îşi va cumpăra şi ea una.

Drumul cu maşina până acasă la el dură zece minute, zece minute pe care îşi spuse că de fapt nu-şi permitea să le irosească. Ar fi trebuit să-i dea tigaia în port. Doar că, atunci când era vorba de Ford, Tara nu avea nici urmă de raţiune.

Cel puţin era destul de uşor de ajuns acasă la el. Locuia pe faleza de deasupra hanului. În timp ce soarele începea să se ridice deasupra munţilor, făcând dimineaţa să capete o strălucire rozalie, ea parcă maşina şi porni pe aleea lui. O părticică din ea spera în secret că-l va găsi în pat. Dar zău că era o părticică foarte mică.

O parte mai mare spera că el era la duş.

Se uită în jur şi îşi dădu seama că nu-i vedea maşina, ceea ce-i curmă elanul de a-l trezi. Întrebându-se unde era sau cu cine putea fi atât de devreme, se opri locului.

„Nu-i treaba ta", îşi spuse ea. „Absolut deloc." Suspină, îşi scoase mobilul şi îl sună.

– Bună, rosti el cu obişnuita sa voce sexy. Ţi-a fost dor de mine?

Ea ignoră şi cuvintele lui, şi fluturii pe care sunetul vocii lui îi stârnise în stomacul ei.

– Vreau să-ţi dau înapoi tigaia, zise ea. Sunt pe veranda ta.

Făcu o pauză sperând că el îi va spune unde se afla.

– Intră, spuse el şi îi dădu codul ca să deschidă uşa.

– Unde s-o pun, în bucătărie?

– Sau pe patul meu, rosti el.

– Vrei să-ți pun pe pat tigaia Le Creuset? repetă ea fără a-i veni a crede.

– Nu, pe *tine* te vreau pe patul meu. Ce porți?

Ea îndepărtă telefonul de ureche și se holbă la el.

– Nu pot să cred că mă întrebi asta.

– Nu contează, spuse el. O să mi te imaginez așa cum aș vrea să fii îmbrăcată.

– Cum anume?

Cuvintele îi ieșiră din gură înainte de a le putea opri, simțindu-se fascinată fără voie.

– Hmm, făcu el pe un ton mătăsos. Poate, în costum de subretă franțuzoaică.

– Asta-i demodat și antifeminist, izbuti ea să zică în cele din urmă, cu o voce cam slabă. Ca să nu mai spun că e și umilitor.

– Îmi place partea cu umilința, rosti Ford gânditor. Câteva „da, domnule" mi-ar plăcea.

– Ești serios dereglat.

– Fără îndoială.

Vocea lui era joasă și sexy, și o făcu să uite de sine, o făcu să uite că tot ce dorea el era trupul ei. Mai ales că, în clipa aceea, și ea îl dorea pe al lui.

– Pot ajunge acolo în 20 de minute, rosti el cu un zâmbet în glas.

– Nu. Nici să nu te gândești! Tara ignoră fluturii din stomac. Nu se putea abține. Deși era un neanderthalian, tot o stârnea. Sigur, tocmai își imaginase că-l surprinde la duș, dar aia fusese doar o fantezie. Iar ea avea nevoie să fie ferm ancorată în realitate. Am încheiat discuția pe tema asta.

– Pariez că te pot face să te răzgândești.

– Nu mă îndoiesc, spuse Tara. Dumnezeule, trebuia să se caute la cap! Dar tu ești un tip drăguț, așa că n-o vei face.

– Nu sunt un tip chiar atât de drăguț.

Minunat. Absolut minunat!

– Ai fost un tip absent.

El rămase tăcut câteva clipe.

- M-am gândit să nu complic lucrurile.

Cum ar fi împăcarea cu Logan. Tara trase adânc aer în piept.

- Te gândeşti vreodată că uneori merită să complici lucrurile?

- Nu!

Rapid, tranşant şi brutal de sincer. Aşa era Ford. Va trebui să se gândească la asta mai târziu. Deocamdată, tastă codul şi auzi broasca deschizându-se.

- Eşti sigur că nu vrei să-ţi las tigaia la uşă? întrebă ea. Ar fi în siguranţă.

În Lucky Harbor, totul era în siguranţă. Cu excepţia inimii ei, după cum descoperea Tara.

- Te temi să intri în bârlogul meu? o ironiză Ford.

- Ha! Nu. O să ţi-o las pe masă.

- În regulă. Făcu o pauză. Ai de gând să arunci o privire, dacă tot eşti acolo?

- Nu. „Poate." Unde să arunc o privire?

- Nu ştiu. În sertarul cu lenjerie?

Ultima dată când îi atinsese lenjeria, fusese pe el. Gândindu-se la chiloţii lui BVD, simţi cum se încinge.

- Nu, zise ea repede.

Prea repede, aşa că el râse încet.

- Poţi s-o faci dacă vrei, spuse el coborându-şi vocea. Poţi să faci ce vrei, Tara. Să-mi frunzăreşti revistele porno, să-mi mănânci enchilada pe care am făcut-o aseară după reţeta bunicului lui Carlos...

- Stai! Uită rapid de chiloţi, de pornografie şi de sexul cu el. Ţi-a dat Carlos reţeta bunicului lui? Eu i-o cer de nu ştiu când.

- Da, dar îl scoţi în fiecare săptămână în larg şi-l înveţi să navigheze? Îl înveţi cum să agaţe fete astfel încât să atingă toate bazele?

- Să atingă toate bazele?

- Ca la baseball, prima bază, a doua bază...

- O, Dumnezeule! rosti ea. Ce ticălos eşti!

El râse din nou.

- Mă declar vinovat.

Tara suspină.

- Bine, e un club al băieţilor - asta vrei să spui?

– Îhî! Și îmi face plăcere să-ți zic că *n-ai* echipamentul necesar pentru a ni te alătura.

– Vreau rețeta aia, Ford.

– Numai bărbații au dreptul s-o aibă. A fost transmisă astfel din generație în generație.

– Inventezi!

El nu zise nimic, dar ea literalmente îl *auzi* zâmbind.

– *Te rog!* insistă ea.

– O, cât de mult îmi plac aceste cuvinte rostite de tine!

– *Ford!*

– Sunt chiar aici, Tara.

Încă vorbea cu vocea lui de dormitor. Ceea ce – și avea motive întemeiate să știe – o făcea să fie sută la sută *proastă*.

– Ce-ai face ca să obții rețeta? dori el să știe.

Ea clătină din cap.

– O să închid acum.

– Bine, dar, dacă te răzgândești și vrei să te joci cu lenjeria mea, dă-mi un mesaj și vin imediat. Poți să te joci cu cea pe care o port.

Ea simți că se umezește și închise repede telefonul. Nu avea să-i dea nici un mesaj. Nu avea să-și îngăduie să facă asta. Era *mult* prea riscant având în vedere că era vorba despre el, căci el nu era dispus să riște nimic. Mai trecuse prin asta.

Intră în casa lui spațioasă și masculină, tocurile ei răsunând pe dușumeaua din lemn de esență tare. Avea o canapea mare și un televizor cu ecran plat și mai mare. Un perete era format numai din geamuri care dădeau spre apă. Și – realiză ea – spre port.

Spre portul de ambarcațiuni mici de la Lucky Harbor Inn.

Se întrebă dacă el stătuse vreodată acolo și încercase s-o zărească. Amintindu-și că misiunea ei era să lase tigaia, nu-și îngădui să se uite la altceva, ci se îndreptă spre bucătărie.

Doar că, în drum, ochii ei se abătură asupra poliței șemineului din living și asupra fotografiilor de pe ea. Una era cu Ford, Jax și Sawyer pe barca lui Ford. Toți

trei erau bărbaţi superbi, cu trupuri frumoase, bronzate şi se strâmbau la cameră. Se întrebă cine făcuse poza şi dacă sutienul atârnat de catargul din spatele lor îi aparţinea fotografei.

O altă poză era cu Ford într-un grup de bărbaţi, toţi purtând treninguri inscripţionate cu „USA" şi arătându-şi medaliile. Echipa nautică care participase la olimpiadă.

Ultima fotografie înfăţişa o femeie în vârstă şi două tinere, toate având zâmbetul larg, deschis şi neastâmpărat, precum şi luminoşii ochi verzi ai lui Ford.

Bunica şi surorile lui.

Tara trecu pe sub o arcadă, pe lângă spălătorie, apoi intră într-o bucătărie care îi provocă invidie. Din cauza aparaturii. Şi a blatului Corian. Şi, o Doamne, „ia te uită la cuţitele astea japoneze"! Ce se afla acolo aproape-i provoca un orgasm. Puse tigaia pe masă, se sili să se răsucească şi se îndreptă spre arcadă. Pe uscător era un coş cu rufe curate. Atrasă de mirosul proaspăt, se opri în mijlocul spălătoriei şi trase adânc aer în piept.

Era jalnică.

Deasupra rufelor din coş era un tricou pe care scria mare „LUCKY HARBOR SAILING CHAMP[1]". Cândva, fusese gri, dar, de la atâta spălat de-a lungul anilor, ajunsese aproape alb. Ştia că Ford primise două tricouri în acea vară de demult, când participase la prima competiţie nautică, pe-atunci nefiind decât un băiat bun la toate în echipa locală.

Ea avea celălalt tricou. El i-l dăduse, iar ea îl purtase până se ponosise şi ajunsese să doarmă îmbrăcată cu el. Îl păstrase, fiind una dintre puţinele ei comori adevărate. Din păcate, îl purtase şi în noaptea în care hanul luase foc, cu şase luni în urmă, şi fusese distrus. Incapabilă să se abţină îşi trecu degetele peste tricou, apoi îl ridică. Ei bine, asta era, el o invitase să se joace cu lenjeria lui, iar un tricou putea intra în această categorie. Îşi lipi faţa de bumbacul moale, decolorat şi îşi simţi genunchii tremurând puţin, deşi mirosea a detergent, nu a el.

[1] Campionul la navigaţie din Lucky Harbor (în limba engleză, în original) (n.tr.)

Își dorea tricoul.
„N-o face..."
Dar o făcu. Îi fură tricoul.

Se întoarse la han cu el în geantă și se duse direct în port, apoi la capătul pontonului.

Avea nevoie să-și revină.

Trase în piept aerul umed și sărat. Să se așeze fu o adevărată provocare din cauza fustei-creion, dar, după ce izbuti, îi făcu plăcere să audă apa pleoscăind la picioarele ei și să simtă soarele pe față. Sigur, asta însemna niște pistrui nedoriți și aproape că scăpă în apă o sanda Jimmy Choo, dar îi făcu tare bine să asculte apa lovindu-se de lemn și să vadă bărcile legănându-se pe micile valuri.

Atmosfera aceea era chiar mai bună decât ciocolata neagră pentru a-i stimula secreția de endorfine și a o ajuta să se relaxeze.

Mai bună decât orgasmul.

Bine, nici chiar așa. Nimic nu era mai bun decât orgasmul, dar asta era pe locul doi.

Îi furase tricoul. Dumnezeule mare, o lua razna!

Doi adidași ponosiți apărură la periferia câmpului ei vizual. Urmară picioarele lungi, un șort albastru și un tricou alb.

Iar apoi un zâmbet care îi făcu inima să stea în loc.

– Deci, nu te-ai băgat în patul meu, zise Ford așezându-se lângă ea.

– De unde știi că n-am stat până m-am plictisit să te aștept? întrebă ea.

Sprânceana lui se ridică atât de mult, încât dispăru sub părul care îi căzuse pe frunte.

– Vrei să-mi spui că am ratat o șansă?

– Scumpule, n-ai avut niciodată nici o șansă.

Ford rânji, îi cuprinse umerii cu un braț și o trase spre el. Mirosea fantastic. A aer sărat și a ocean, și a lemn.

Și a bărbat.

Un miros foarte masculin.

– Mincinoaso, rosti el cu afecțiune.

Asta era adevărat.

– Mi-ai invadat spaţiul personal, remarcă Tara.

– N-ai zis asta când ne-am... *făcut de cap*, zise el când ea îi trase un cot în burtă. Rânji imperturbabil. A, nu te jena că m-ai atacat în bucătăria ta.

– *Poftim?* În seara aceea, numai tu ai fost de vină, îi spuse ea. Îmi aranjai condimentele în dulap şi mi-ai făcut pui fript, şi arătai... „Sexy. Al naibii de sexy!" Adică practic mi-ai băgat cu forţa drăgălăşenia pe gât.

– Drăgălăşenie, repetă el verificând cuvântul de parcă era o sămânţă amară. Eu nu sunt drăgălaş.

– Bine, asta-i adevărat. Eşti mult prea puternic pentru a fi *drăgălaş*.

El îşi înclină capul.

– Şi tu chiar crezi că noi am făcut sex numai fiindcă am vrut eu?

Obrajii ei începură să se înfierbânte, la fel ca şi alte părţi ale trupului.

– Spun doar că m-ai sedus cu toată...

– Mai zi o dată „drăgălăşenie", o avertiză Ford, şi o să te dezbrac chiar aici ca să-ţi arăt cât de puţin drăgălaş pot să fiu. O să-ţi arăt până o să-mi strigi numele!

– Bine, stai. Chiar ţipă cineva în timpul orgasmului? Adică citeşti mereu despre asta în cărţi, dar...

El râse.

– În regulă, deci tu nu ţipi. Se aplecă spre ea. Dar respiraţia îţi devine neregulată şi anevoioasă – ceea ce, apropo, îmi place la nebunie –, iar apoi torci uşurel şi foarte sexy, şi...

Ea îi dădu iarăşi un cot.

– Ţi-am spus că nu sunt drăgălaş, zise el frecându-şi coastele.

Ea îşi înăbuşi dorinţa de a rosti încă o dată „drăgălaş" ca să vadă dacă el îşi punea în practică ameninţarea. Se uită în jur ca să verifice dacă erau singuri, pentru orice eventualitate...

El râse din nou, apoi îşi apropie buzele de urechea ei.

– Rămâi la povestea ta, Tara?

Ea se cutremură.

– Că tu m-ai sedus? Da.

– Suntem chit, să știi. Îi mușcă ușurel lobul urechii cu dinții, făcând-o să tremure. Fiindcă tu mă tot seduci de când ne-am cunoscut.

O sărută sub maxilar, apoi de-a lungul tâmplei, în vreme ce ea se străduia să nu se topească.

– Ce... ce faci?

– Vreau să văd cât de departe mă lași să merg.

„Controlează-te!" își impuse ea fiindcă el ajunsese la colțul gurii ei, și se controlă cu toată puterea. Agățându-se de el. Ford o ținea atât de strâns, încât Tara n-ar fi putut să se desprindă nici dacă ar fi vrut și, având în vedere sunetul aspru care îi scăpă, probabil că nici nu i-ar fi permis.

– Nu facem asta din nou, spuse ea. Știi că n-o facem.

El îi apucă buza de jos cu dinții și trase puțin de ea.

– Știu. Doar că nu-mi amintesc de ce.

Ea își cufundă degetele în părul lui. Era bogat și mătăsos, și ondulat, iar ea îl adora.

– Pentru că...

El o sărută lung și apăsat, iar mâna îi coborî pe spinarea ei, lipind-o și mai tare de el.

– Ford. Ford, stai!

El zâmbi cu buzele lipite de ale ei.

– Lasă-mă să ghicesc. Gura lui o mângâie delicat cu fiecare cuvânt. Mai ai ceva de spus.

– Da! Tu ... Nu putu gândi. aduci necazuri. Știi asta? Îmi faci necazuri.

– Poate. Dar îți fac necazuri numai câteodată, spuse el cu vocea aceea răgușită, ademenitoare, care o făcea să-i ofere tot ce-și dorea el.

– Și cum ești când nu provoci necazuri? izbuti ea să rostească. Un adevărat cercetaș?

– Mă tem că nu. Dar uneori am intenții onorabile.

– Cum ar fi acum?

– Nu. Ochii lui de un verde profund îi întâlniră pe ai ei. În clipa asta, intențiile mele categoric nu sunt onorabile.

Și o sărută din nou. O sărută până când se agăță de el de parcă era pe cale să se înece, iar el era un colac de salvare.

– O! Ăăă... scuzaţi-mă...

Amândoi întoarseră capul spre tânăra aflată pe ponton, îmbrăcată cu o fustă scurtă drăguţă şi cu un tricou de bumbac. Îşi ridicase mâinile la ochi pentru a-i feri de strălucirea soarelui, iar părul castaniu cu şuviţe decolorate de soare îi flutura pe spate.

– Bună, îmi cer scuze. Eu sunt Mia Hutchinson.

Era o liceană din Seattle care sunase în urma anunţului, stabilind cu Tara un interviu pentru dimineaţa aceea.

– Bună, Mia! Cu genunchii încă tremurând, Tara se ridică. Ar fi fost prea mult să spere că isprava ei cu Ford nu fusese văzută, dar intenţiona să ignore asta. „Negare, eu sunt regina ta!" Ai venit chiar la timp.

Şi Ford se ridicase.

– Credeam că am stabilit să ne vedem după-amiază, îi spuse el fetei.

Tara se uită la el.

– Nu, are un interviu cu mine pentru o slujbă la han.

– De fapt, rosti Ford, pe mine m-a sunat ca să-mi ia un interviu pentru un articol despre navigaţie, pe care îl scrie.

– Ăăă, da, zise Mia crispându-se puţin. De fapt, v-am sunat pe amândoi. Mi-am adus CV-ul. Scoase un plic din geantă. N-am avut slujbe anterioare relevante, aşa că am folosit CV-ul pe care l-am făcut la cursul de economie, semestrul trecut. Şi înainte să întrebaţi, nu, n-am lucrat pentru Facebook sau Bill Gates. Şi nici n-am fost asistenta personală a managerului echipei Mariners. Ezită, părând mai tânără decât cei 17 ani pe care îi avea. Însă recomandările sunt reale. Se uită spăsită la Ford. Am nevoie de o slujbă, dar am inventat povestea cu articolul.

– De ce? întrebă Ford.

– Pentru că voiam să vă cunosc pe amândoi într-un loc unde să nu vă şochez prea tare. Faptul că v-am găsit pe amândoi aici bănuiesc că a fost un noroc.

Tara încă stătea foarte nemişcată, în opoziţie cu inima care bubuia ameninţând să-i sară din piept.

– Ne cunoşti?

Mia îşi muşcă din nou buza de jos, privindu-i cu ochii ei verzi ca mușchiul, care semănau perfect cu ai lui... Ford.

– Vă cam cunosc, rosti Mia. E o poveste lungă.

– Atunci, zi-o pe scurt, spuse Ford.

„Bine. Bine", gândi Tara. El era calm, stăpân pe sine. În mod normal, ăsta era rolul ei, dar calmul o părăsise cu câteva minute în urmă, iar ea devenea rapid din calmă şi stăpână pe sine de-a dreptul îngrozită. Pentru că Mia îi amintea de un Ford foarte tânăr.

Dacă ar fi fost fată.

Cu trupul mlădios al Tarei.

– De fapt, am fost foarte surprinsă să vă găsesc... sărutându-vă, zise Mia cu grijă. Nu ştiu la ce m-am aşteptat, dar, în orice caz, nu la asta.

– Ce-ar fi să ne spui la ce te-ai aşteptat? rosti Ford. Sau vrei să te ajut eu cu asta?

Mia îşi înclină capul, privirea fiindu-i la fel de pătrunzătoare ca a lui.

– Ţi-ai dat seama, spuse ea părând uşurată.

– Da, rosti el.

Tara nu putu vorbi. La naiba, abia dacă putea respira. Întinse orbeşte braţul pentru a găsi un sprijin şi dădu peste mâna lui Ford.

– Eşti a noastră, spuse Ford încet, uitându-se la fată. Eşti fiica noastră.

capitolul 11

Spune întotdeauna adevărul. Astfel, nu mai trebuie să ţii minte nimic.

Tara Daniels

Până în acel moment, planurile lui Ford pentru ziua aceea incluseseră să-i propună Tarei să facă o plimbare cu barca. Iar apoi, consumarea excesului de energie.

Ei fiind goi.

Da, asta ar fi fost chiar în fruntea listei cu lucruri de făcut.

Dar totul se schimbă când Mia se uită la el cu privirea lui verde, cu o expresie uşor provocatoare, dar totuşi pregătită pentru... a fi rănită şi respinsă, după cum realiză el simţind un junghi puternic în piept.

Câţi ani se gândise la copilul la care el şi Tara renunţaseră!

17 ani.

Şi tot atâţia ani se întrebase dacă acel copil va fi fericit şi împlinit, şi inteligent şi dacă... într-o bună zi, va apărea la uşa lui.

Hristoase, nu-şi amintea să mai fi simţit vreodată o asemenea tensiune! Nici măcar în faţa unor valuri de 12 metri, care ameninţau să-i zdrobească barca. Nici măcar când se aflase pe podiumul olimpic, primind medalia în numele ţării sale. Niciodată!

Tara nu-şi luase ochii de la Mia şi părea şi ea tensionată, cu ochii înceţoşaţi.

- Eşti atât de frumoasă! şopti ea.

Ochii Miei se îndreptară spre ea, calmi şi cercetători.

- Semăn cu tine.

- Nu la fel de mult cum semeni cu...

Amândouă se uitară la Ford.

Faptul că femeia pe care o iubise cândva cu disperare dureroasă şi fiica la care visase dintotdeauna îl priveau emoţionate în diverse grade fu ca o lovitură în plexul solar. Ford se pomeni că abia putea să respire.

- Pot să te îmbrăţişez? o întrebă Tara pe fiica lor.

Mia clătină din cap, dar prea târziu îi văzuseră amândoi ezitarea. Stânjeneala se instală între ei în timp ce Mia se apropie de Tara pentru o îmbrăţişare scurtă. Urmă Ford, care fu surprins să constate că Mia nu păru deloc stânjenită cu el. Nervoasă, poate chiar nerăbdătoare, dar nu ezitantă, iar când el o cuprinse în braţe pe frumoasa şi zvelta adolescentă care era a lui - Dumnezeule, *a lui!* -, închise ochii şi îi inhală parfumul.

- Cum ne-ai găsit?

Mia se desprinse de el și își mută nervoasă greutatea de pe un picior pe altul, însă vocea nu-i tremură.

– M-am gândit să vă spun asta *după* ce mă angajezi.

Era îndrăzneață. Curajoasă. Ford se gândi că probabil primise o porție dublă a acestor calități din fondul genetic al amândurora.

– Am numai șapte săptămâni, spuse Mia, iar Tara își duse mâna la piept, parcă vrând să-și potolească inima.

Ford îi înțelese panica. La naiba, și el simțea asta! Când Mia fusese bebeluș, avusese probleme cu inima. O valvă care nu se închidea suficient necesitase o intervenție chirurgicală. Singurul motiv pentru care Ford și Tara știau asta era că mama Tarei cheltuise o mare sumă cu facturile medicale, trebuind să facă o a doua ipotecă pe han pentru a le achita – ceva ce se descoperise abia după moartea lui Phoebe.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Tara pe Mia cu o voce îngrijorată. Ai iarăși probleme cu inima?

– Nu. Fac ultimul an la un liceu din Spania, în cadrul unui program de schimb educațional, așa că voi fi plecată timp de nouă luni.

– Oh!

Tara se relaxă vizibil ușurată.

– Deci, ești sănătoasă? o întrebă Ford pe Mia. E totul în regulă?

– Da. De ani de zile, n-am avut nici măcar o răceală.

– Asta-i minunat, rosti Tara. Părinții tăi sunt de acord cu ce faci? Cu faptul că ai venit aici, ca să ne cunoști?

Ea iarăși ezită puțin.

– Ei bine, au dorit să vină cu mine, recunoscu Mia. Pentru a se asigura că sunt bine primită, dar am vrut să fac asta singură.

În ochii ei apăru ceva. O emoție și mai mare. Și puțină defensivă.

Și încă ceva, remarcă Ford. Ori de câte ori Mia vorbea, i se adresa lui, nu Tarei. Aproape ca și cum Mia îi purta pică mamei care o dăduse spre adopție, dar nu și tatălui biologic.

Și mai rău, având în vedere expresia de pe chipul Tarei, era faptul că ea simțea acest lucru și o durea. Până

în clipa aceea, Ford doar întrezărise sentimentul de vinovăţie care o bântuia pe Tara, dar, văzându-l atât de clar exprimat, simţi că i se strânge inima.

– Părinţii mei ştiu că vreau să mă angajez, le spuse Mia. Au fost de acord să fac naveta între Seattle şi Lucky Harbor. Dacă obţin slujba.

„Foarte subtil", se gândi Ford. „Tot din fondul genetic."

– Te angajez, rosti Tara cu blândeţe. Dacă vrei să lucrezi pentru mine?

– Serios?

Preţ de o fracţiune de secundă, expresia rece şi aspră dispăru de pe chipul Miei, dând la iveală o vulnerabilitate înduioşătoare.

– Desigur, spuse Tara.

– Dar... nici măcar nu ştii la ce mă pricep. Nici măcar nu mă cunoşti.

– Ai bătut atâta drum, rosti Ford încet. Nu-ţi pierde curajul acum.

Mia se uită la el, studiindu-i faţa de parcă fusese la fel de dornică să i-o vadă cum fusese el să o vadă pe a ei.

– Eşti angajată, spuse Tara. Te pot învăţa tot ce trebuie să ştii. Iar la sfârşitul verii, poate vei reuşi să-ţi faci un CV adevărat, în care să-ţi prezinţi experienţa adevărată.

– Mulţumesc! zise Mia. Şi nu-ţi face griji! Sunt foarte organizată şi obişnuiesc să plănuiesc totul. Părinţii mei le spun tuturor că sunt analitică, ceea ce este destul de adevărat.

– Nu-i greu de ghicit de la cine ai moştenit asta, zise Ford.

Tara se uită lung la el, făcându-l să zâmbească.

– Cred că semăn mai degrabă cu tine, rosti Mia uitându-se la Ford.

Tara se uită în altă parte, îndurerată de cuvintele ei, iar Ford se simţi neobişnuit de neajutorat, nesigur cum să umple golul dintre mamă şi fiică.

– Scuzaţi-mă, domnişoară Daniels? strigă Carlos din uşa clădirii portului. Purta nişte blugi lălăi şi un tricou care făcea reclamă unui magazin din Cabo de echipamente pentru surfing. Părul negru îi era ţepos în ziua

aceea, iar cerceii din ureche și sprânceană erau negri, asortându-se cu bascheții Nike. Spălase geamurile în soarele dimineții, iar brațele și fața îi străluceau de sudoare. Vă caută cineva la telefon!

Mia se uită la el, și se tot uită.

- Mersi, Carlos, rosti Tara. Preia tu mesajul!

Adolescentul dădu din cap, apoi se uită la Mia, întâlnindu-i privirea deosebit de curioasă.

- Mia, el e Carlos, făcu Tara prezentările. Și el lucrează la han cu jumătate de normă.

Carlos zâmbi, iar Ford fu de părere că expresia de pe chipul lui exprima clar „adolescent excitat". Un sentiment nou și cu totul surprinzător îl lovi de Ford direct între ochi.

De protecție paternă.

Ceea ce era ridicol. La naiba, când el era de vârsta lui Carlos se uitase la Tara exact la fel. De asemenea, făcuse mult mai mult decât doar să se uite.

- Mă apuc să plantez răsadurile, îi spuse Carlos Tarei. Ați zis că e treabă pentru două persoane, dar toată lumea este ocupată, așa că...

- L-aș putea ajuta, interveni Mia.

- Nu! rostiră Tara și Ford în același timp.

Ford suspină. Asta îl convinsese. Trebuia să-l omoare pe Carlos. Se uită la Tara și o văzu încruntându-se la fel de tare ca el.

Din fericire, înainte ca vreunul din ei să apuce să spună sau să facă o prostie, stomacul Miei chiorăi în tăcerea lăsată.

- O, scumpo! exclamă Tara. Ți-e foame. Haide, vino la han! O să-ți pregătesc micul dejun.

- Dar plantatul... rosti Mia încă uitându-se la Carlos.

- Poate mai târziu, spuse Tara.

„Mult mai târziu", se gândi Ford. „Adică niciodată."

Tara îi zori pe toți în bucătărie. Ei bine, cu excepția lui Carlos. Pe Carlos îl trimise cu o treabă în oraș. După plecarea lui, Tara o așeză pe Mia la masă, apoi începu să scoată diverse alimente din frigider până când pe blat se formă un munte de mâncare.

– Ce-ai vrea să mănânci? Omletă? Clătite subţiri? Clătite groase? Pâine prăjită? Am...

– Nu contează, rosti Mia. Ea şi Ford priviră cum Tara se apucă de treabă, mâinile mişcându-i-se în mare viteză. Orice e în regulă. Deci, voi doi. Sunteţi... împreună?

– Omletă cu brânză şi legume? întrebă Tara părând puţin cam disperată să schimbe subiectul. Şuncă de curcan şi fructe proaspete?

– Bine. Mia ezită, apoi se uită la Ford. E mereu aşa? şopti ea.

„Nebună? Da. Adesea."

– Îi place să gătească.

Mia dădu din cap şi se uită la ziarul lăsat pe masă.

– Este adevărat?

Ford privi peste umărul ei.

– Ce anume?

Mia arătă spre un articol de pe prima pagină şi citi:

– „Doi frumoşi armăsari aleargă umăr la umăr, concurând pentru inima Tarei Daniels, patroana complexului Beach Resort din Lucky Harbor. Care dintre cele două exemplare sexy va trece linia de sosire? Drăguţul Logan Perrish, vedetă din NASCAR, sau frumosul nostru Ford Walker, navigator? Prieteni, s-ar putea să fie un finiş la fotografie. Votaţi pentru noul nostru sondaj de pe Facebook! Pentru fiecare vot se percepe un dolar, banii urmând să fie donaţi Centrului de cercetare a cancerului pediatric de la Spitalul General, aşa că nu ezitaţi. Cu toţii ne permitem să dăm un dolar, nu-i aşa? Votaţi acum!" Mia îşi ridică privirea şi se uită la Ford şi Tara. Este vorba despre voi?

Ford se uită la semnătură. Lucille Oldenburg. Hoaşcă băgăcioasă!

Tara încremenise lângă aragaz, cu ochii îngroziţi.

– Glumeşti?

– Nu, rosti Mia. E scris aici, negru pe alb. Cine-i Logan Perrish? Fiindcă mai zice că şi-a petrecut două ore din timpul lui preţios dând autografe – inclusiv pe costume de baie – ieri, pe plajă.

Tara închise ochii.

– Este fostul meu soţ.

Mia se uită la Ford.

– Ești în competiție cu fostul ei soț? Serios?

– E o glumă.

Se întrebă dacă Jax i-ar putea găsi un avocat bun după ce o omora pe Lucille.

Mia privi gânditoare ziarul.

– Crezi că vei câștiga? îl întrebă ea pe Ford. La sondaj?

– Nu-ți bate capul cu asta, rosti Tara arătând spre ziar cu spatula. Nu mă văd cu nici unul din ei.

Mia se uită la Ford.

Și Tara se uită la el, rugându-l din privire s-o susțină. El refuză pentru că... La naiba! Habar n-avea de ce. Dar văzând că el nu spune nimic, Tara scoase un sunet care reuși să exprime perfect ce gândea despre el. Iar Ford fu destul de sigur că știa ce anume.

– Deci *nu* vă vedeți? îl întrebă Mia pe Ford.

– Nu, zise Tara răspunzând în locul lui.

– Dar, dacă nu vă vedeți, de ce vă sărutați pe ponton?

– Preferi șvaițer elvețian, mozzarella sau brânză americană în omletă? întrebă Tara puțin cam disperată, apropiindu-se iarăși de frigider.

– Mi-e indiferent. Mia încă se uita la Ford. Deci voi doi v-ați... nu v-ați văzut în tot acest timp? În ultimii 17 ani?

– Nu, spuse Tara. Da. Stai puțin! Își apăsă ochii cu vârfurile degetelor. Poți reformula întrebarea?

– Până acum șase luni, Tara a locuit în Texas, îi zise Ford Miei. Iar eu am locuit aici.

– Deci voi doi nu ați fost niciodată împreună? Nici când... știți voi. Când am fost concepută.

Ford suspină profund. Avea să fie foarte neplăcut.

– Amândoi aveam 17 ani.

Mia dădu din cap.

– La fel ca mine.

Da, iar el nu era mândru că spună că fusese mult prea experimentat pentru vârsta lui. La vremea aceea, își pierduse virginitatea deja de doi ani, atunci când fusese sedus de o chelneriță sexy care îi promisese că îi

va zgudui lumea. Chiar o făcuse. O întreagă vacanță de primăvară fantastică îl zguduise cu totul.

Însă Tara fusese neexperimentată. Complet. El habar nu avea cum, dar ea văzuse în el ceva care îi inspirase încredere.

– Eram prea tineri pentru genul de relație care s-a creat între noi, rosti el cu grijă.

„Te rog, citește printre rânduri și nu face sex. Niciodată!"

– Mda, rosti Mia încet. Am bănuit că am fost un accident. Unul foarte grav.

– Nu! exclamă Tara cu hotărâre.

– E-n regulă, spuse Mia. Toată treaba asta cu datul spre adopție a fost edificatoare. Ridică din umeri și se uită la Tara, care era șocată. A trebuit să reparați rapid o greșeală, așa că m-ați dat. Foarte simplu.

„Hristoase, ce ochi are!" gândi Ford. Îl ucideau.

– Nu a fost deloc simplu, rosti el sperând din tot sufletul ca Mia să-l creadă. Și nu te-am dat pentru a ne fi nouă bine. Am vrut să facem ce era mai bine pentru *tine*.

Tara își întorsese capul și privea orbește pe fereastră ignorând complet ce gătea.

Ford își imagină că se simțea rău din același motiv ca și el. Le frângea inima să audă că fetița pe care o dăduseră credea că asta fusese o soluție ușoară pentru ei. Și mai dureros era că se simțise nedorită, fie chiar și o clipă.

– Cred că azi-dimineață am uitat să spăl vasele acasă, șopti Tara. Ar trebui să mă duc să verific.

Ford ar fi pariat și ultimul bănuț că spălase absolut toate vasele de-acolo și se ridică pentru a se apropia de ea, însă Tara, cu ochii licărind și cu gura strânsă, clătină din cap.

Când ea rămăsese însărcinată, amândoi fuseseră practic copii. Niște copii proști. Nu mai erau așa, dar situația în care se găseau le stârnise toate sentimentele de-atunci – teamă, stres, anxietate.

Neajutorare totală.

Și vinovăție copleșitoare permanentă. Uitându-se la Tara, Ford văzu toate astea. Știa că ea simțea că făcuseră

bine. Întotdeauna crezuse asta. Dar oricare femeie ar fi simțit durerea de a fi renunțat la un copil care era carne din carnea ei și sânge din sângele ei. Ea o purtase pe Mia, ea o simțise mișcându-se și lovind, ea îi simțise fiecare sughiț.

Iar apoi, nu avusese de ales și trebuise s-o dea.

– Miroase a ars, rosti Mia și arătă spre aragaz, din care se ridica fum.

Da, ceva ardea. Ford se duse lângă Tara, îi luă spatula din mână și stinse flacăra. Duse la chiuvetă tigaia în care omleta înnegrită încă fumega, începând să sfârâie când turnă apă rece peste ea.

– Am ars-o murmură Tara.

– Da, spuse Mia privind tigaia. Ai stricat-o de tot.

– N-am ars niciodată nimic.

– Nu contează, rosti Mia încet. Oricum, nu-mi era foame. Să plec? întrebă ea ridicându-se.

– Nu! Tara își îndreptă trupul, părând să-și revină. Mia, faptul că am ars micul dejun a fost un accident. E ca atunci când uiți să te duci la dentist. Ca atunci când rămâi fără benzină pe autostradă... Se opri și înghiți un nod. Dar a avea un copil nu s-ar putea numi *niciodată* un accident. Eu nu cred asta! Vreau ca tu să știi acest lucru. Nu mă pricep la asta. La întoarcerea în trecut, la a vorbi despre lucruri de genul ăsta – nu mă pricep la emoții și sentimente. Dar vreau... *trebuie* ca tu să știi că eu nu te-am considerat niciodată un accident. Și vreau să rămâi.

Mia nu-și îndepărtă privirea în timp ce miriade de sentimente îi traversară chipul. După o clipă îndelungată, înghiți un nod.

– Bine. Mulțumesc.

În tăcerea grea care se lăsă, Ford se duse la frigider. Era vremea unei improvizații, iar privirea lui se opri asupra unei plăcinte mari cu căpșuni, care părea grozavă. I se păru potrivită. Luă plăcinta acoperită cu căpșuni strălucitoare și glazură prelinsă pe margini și o puse pe masă.

– Asta-i plăcinta-cu-căpșuni-de-zile-mari, rosti Tara surprinsă.

- Da, iar acum este mic-dejun-de-zile-mari. Ford arătă spre scaune. Staţi jos!

Tara îl şocă dându-i ascultare. Mia o imită, iar el tăie plăcinta în trei bucăţi uriaşe.

Tara se sufocă.

- N-o pot hrăni pe fiica noastră cu plăcintă cu căpşune la micul dejun.

- De ce nu?

- Da, de ce nu? întrebă Mia.

- Pentru că... Tara păru să caute un motiv... nu-i sănătos.

- Are fructe, spuse Mia.

Tara se uită la ea. Stânjeneala încă era prezentă. Plutea în atmosferă, alături de întrebări şi răspunsuri nerostite. Dar în cele din urmă dădu din cap. Mic-dejun-de-zile-mari să fie!

Mia îşi privi treimea de plăcintă, părul ei frumos căzându-i în ochi - care or fi fost ei verzi ca ai lui Ford, dar erau rezervaţi ca ai Tarei.

„Fiica mea!" îşi repetă el. *Dumnezeule!* Era fiica lui. Era precaută. Stăpânită. Deşteaptă. Iar când ridică mâna şi îşi dădu nerăbdătoare părul la o parte, el nu-şi putu stăpâni un zâmbet.

- Ce-i? dori ea să ştie.

- Îmi aminteşti de Tara la vârsta ta, rosti el. Eşti gata să ne spui cum ne-ai găsit?

- Tata m-a ajutat.

Ford nu se putu abţine - tresări când auzi cuvântul „tata" Cu siguranţă, el nu-i fusese tată. Tara îi întâlni privirea, iar înţelegerea şi compasiunea din ochii ei fură prea mult pentru el. Se ridică de la masă şi umplu trei pahare cu lapte rece.

- Am încercat şi mai de mult să vă găsesc, zise Mia, dar n-am reuşit. Phoebe Traeger mi-a lăsat nişte bani după moartea ei. Se uită la Tara. Îmi pare rău pentru mama ta!

- Mulţumesc, spuse Tara încet. Ai primit banii în preajma Zilei Recunoştinţei?

- Da, împreună cu o scrisoare de la ea. Zicea că n-ar fi trebuit să-mi spună cine este. Că încălca regulile

și promisiunile, și toate alea, dar că ea era moartă, iar dacă oamenilor nu le convenea, n-aveau decât să înghită găluşca. Aşa s-a exprimat, adăugă Mia cu un mic zâmbet. A trecut în scrisoare datele voastre de contact, în caz că m-ar fi interesat vreodată. Făcu o pauză. Am vrut mereu să vă cunosc, dar mi-a trebuit ceva vreme să-mi găsesc curajul de a o face. Se uită la Tara. Scria că locuieşti în Texas, aşa că, atunci când am văzut anunțul, am fost surprinsă că eşti aici. Se opri din nou. Am o viață frumoasă, la doar o jumătate de oră de voi. Părinții mă iubesc foarte mult. Asta ar trebui să fie îndeajuns. Făcu o altă pauză. Am vrut să fie îndeajuns.

– Este firesc să fii curioasă, rosti Tara încet. E în regulă să fii curioasă.

– Mda, bine, la început mi-am spus că nu-mi pasă de nici unul din voi. Mia plimbă o căpşună prin farfurie. Mă dăduserăți, nu? Aşa că nu mi-a păsat. Nu aveam de gând să fiu curioasă. Am refuzat să fiu, indiferent dacă era firesc sau nu.

Tara păru distrusă. Ford o luă de mână și i-o strânse.

– Mă bucur că te-ai răzgândit, zise el.

– Cine spune că m-am răzgândit?

– Eşti aici, sublinie el. Asta arată că îți pasă într-o oarecare măsură. Că eşti curioasă.

Ea cedă puțin.

– Mda. Am fost mereu prea curioasă pentru a-mi fi bine.

– Dar acum, că eşti aici, ce ai vrea să se întâmple? întrebă el.

Mia tăie atentă cu furculița o căpşună mare în două.

– Îmi dau seama că ar trebui să știu, pentru că eu am venit la voi, dar nu știu. Cel puțin, nu știu exact.

Se uită la mâna lui Ford care încă ținea degetele Tarei și le mângâia cu degetul său mare, liniştind-o fără ca măcar să realizeze.

– Știu că v-am mai întrebat asta o dată, spuse Mia crispată. Dar chiar mi se pare că voi doi sunteți împreună.

Ford înțelese de ce credea ea asta. Dar își zise că nu era vorba decât despre sex. La naiba, și Tara îi spusese asta! Iar el fusese absolut convins că numai atât putea fi.

Era o chestiune de autoprotecție. Dar când întâlni privirea Tarei, dorința de protejare se transferă asupra ei, deoarece vădea o vulnerabilitate care îi frângea inima. Când fuseseră împreună, ea suferise mai mult decât el. Fără îndoială, acest lucru o făcuse să se teamă. Nu o putea învinovăți pentru asta. Ea fusese cea care suportase consecințele relației lor.

- Este greu de explicat, rosti Tara.

Asta delicat spus. Ford își adună puterile în așteptarea reacției Miei, dar ea era pe cât de înțelegătoare, pe atât de deșteaptă. Se mulțumi doar să dea din cap și se ridică.

- Pot împrumuta un computer?

Tara păru confuză.

- Un computer?

- Vreau să intru pe Facebook și să votez. Mia se uită la Ford. O să te votez pe tine. Ar fi drăguț ca părinții mei să fie împreună.

Tara se uită la Ford.

- Vrea să te voteze pe tine, rosti ea cu voce slabă.

- E posibil, nu? întrebă Mia. Ca voi doi să fiți împreună. N-o să încercați să mă aiuriți cum că țineți unul la altul, dar că nu sunteți meniți să fiți împreună sau ceva de genul ăsta, nu-i așa? Suspină. Sau că vreți să vă trăiți viețile, că vreți să fiți cinstiți față de voi, că nu mai vreți să depindeți de nimeni... se întrerupse și se crispă îndurerată. Scuze, nu sunt în bucătăria mea.

- Părinții tăi se despart, spuse Ford.

Mia dădu din cap.

Rahat! Ford se pomeni dorindu-și s-o mângâie, dar ea avea un aer ce spunea că nu dorea să fie atinsă, așa că el se rezumă la a-i umple din nou paharul cu lapte. Numai asta îi trecu prin minte, dar ea luă paharul și îi zâmbi.

- Mia, șopti Tara, îmi pare atât de rău!

- Mda. Mulțumesc. Mia se ridică. Deci... unde găsesc un computer?

- Al meu e în micul birou de după spălătorie, rosti Tara după o secundă. A doua ușă la dreapta.

- Mersi!

După plecarea ei, Tara se duse la chiuvetă și privi resturile înnegrite ale omletei din tigaie.

– Am ars micul dejun, murmură ea. L-am făcut scrum.

Ford veni lângă ea. Așa mamă, așa fiică – și ea avea un aer care spunea că nu dorea să fie atinsă, dar el îl ignoră și își puse mâinile pe șoldurile ei.

– Te simți bine?

Spre surprinderea lui, se răsuci către el.

– Este... a noastră.

– Da.

– Adică te-ai uitat bine la ea? Noi am făcut asta. Noi am făcut-o, se minună ea.

– Am făcut ceva bun.

O lipi de el.

Ea înghiți anevoie, încercând clar să-și stăpânească lacrimile.

– Am făcut ceva *cu adevărat* bun. Dumnezeule, asta mă face să-mi aduc aminte! Își sprijini fruntea pe pieptul lui. Să-mi amintesc de vremurile când totul era groaznic de încurcat.

– Știu.

Și el simțea la fel. Tara își petrecuse ultimele cinci luni de sarcină în Seattle. Când intrase în travaliu, nu dorise ca el să fie acolo. El se dusese oricum la spital, dar, din câte știa, ea habar n-avea că el fusese acolo. Stătuse singur în sala de așteptare și se uitase la pereți, agonizând din pricina iadului prin care ea trecuse ore în șir, îngrozit pentru ea.

După aceea își petrecuse alte ore lungi privind-o pe fiica lor prin geamul sălii în care se aflau bebelușii, până când fu luată și încredințată noilor părinți.

Noii vieți.

– Când am născut-o, spuse Tara cu vocea înăbușită la pieptul lui, a fost mult mai greu decât crezusem că o să fie. Durerea. Îngrijorarea. Îmi tot ziceam că se va termina curând, iar apoi, când s-a terminat, m-au întrebat dacă vreau s-o țin puțin în brațe. Mi-am spus că nu, nici vorbă, că n-aș putea s-o țin în brațe, iar după aceea s-o dau. Dar am luat-o. Am luat-o în brațe. Făcu o pauză,

cufundată în amintiri. Am ţinut-o doar puţin, dar ea era trează. Şi-a deschis ochişorii şi s-a uitat direct la mine, iar eu am ştiut, şopti ea. Am ştiut că o să fie frumoasă. Îşi strânse buzele. Şi timp de un minut, nu m-am gândit că voi renunţa la ea.

– Tara!

Ford îşi lipi fruntea de a ei şi făcu un mare efort să nu se gândească la ce-ar fi fost dacă...

– Luasem decizia şi mă împăcasem cu ea, rosti Tara dând din cap de parcă ar fi vrut să se convingă. Doar că atunci când s-a uitat la mine... Dumnezeule, ochişorii aceia... Încă are ochii tăi, Ford. Iar ochii ei – ochii tăi – m-au bântuit vreme de 17 ani.

– Tremuri, murmură el.

– Nu, tu tremuri.

La naiba! El tremura.

– Ai fost atât de bun cu ea astăzi, spuse ea şi îşi trase nasul. Ai ştiut exact ce să zici, iar eu... eu am încremenit.

– Te-ai descurcat foarte bine. A fost un şoc.

Ford îşi strecură degetele în părul ei şi trase uşor, până când ea îşi ridică faţa spre el.

Ochii ei licăriră, iar ea îi dărui un zâmbet vag, care trecu peste ani şi sentimente şi îl înşfăcă de gât. De parcă era cel mai firesc lucru din lume, el îi cuprinse chipul în mâini şi îşi coborî gura spre a ei exact când Mia se întoarse în bucătărie.

După o interminabilă clipă de tăcere, rosti:

– Nu ştiu dacă să mă bucur de asta sau să-mi fie silă.

– Ai găsit computerul? întrebă Tara încercând în mod clar să schimbe subiectul.

– Da. Mia se uită la Ford. Deocamdată, eşti pe primul loc în sondaj, dar nu cu mult. Poate că ar trebui să ajuţi câteva doamne să traverseze strada, dacă ai ocazia. Îşi luă farfuria cu plăcintă şi, cu capul înclinat, făcu o pauză studiindu-i. Chiar eraţi pe cale să vă sărutaţi din nou?

Tara se crispă.

– Doar puţin?

– Dar nu sunteţi împreună, clarifică Mia.

Tara se crispă din nou.
- Nu.
Mia îi studie din nou.
- N-am frați sau surori, nu?

capitolul 12

Dintr-un motiv necunoscut, succesul se produce de obicei în particular, iar eșecul, în public.

Tara Daniels

Tara o prezentă pe Mia mătușilor ei, iar Maddie și Chloe tăbărâră asupra ei, copleșind-o cu drăgălășenii. Se duseră toate la cină, dar nu înainte ca Tara să-i sune pe părinții Miei și să le ceară permisiunea, iar faptul că aceștia nu avură absolut nimic împotrivă o liniști oarecum pe Tara.

O împărțeau pe fiica lor.

Fiica *ei*.

Mia se deschise față de Maddie și Chloe, povestindu-le tot felul de lucruri despre ea - de pildă, că intenționa să devină avocat pentru că era talentată la argumentații.

- De la ea ți se trage, scumpo, replică Maddie mângâind mâna Tarei.

Toate râseră, cu excepția Miei, care nu păru la fel de amuzată că semăna cu Tara.

Mai târziu, după ce Mia se duse acasă, iar Tara, Maddie și Chloe rămaseră să bea niște vin pe un ponton din port, Tara își recunoscu temerea că ea și Mia nu aveau să reușească să stabilească o legătură. Maddie o asigură pe Tara că Mia se înțelesese atât de repede cu ea și cu Chloe pentru că îi erau mătuși, nu mame biologice, ceea ce însemna că beneficiau de faptul că nu exista nici un bagaj emoțional în relația lor.

Tara era foarte conștientă de bagajul emoțional. O apăsa atât de tare, încât abia putea respira. La fel și puternica

dorință care îi sfâșia inima de a avea o relație bună cu Mia, nu stânjeneală, întrebări nerostite și tensiune.

Maddie o asigură că așa avea să fie. Tara își dorea mai mult decât orice să fie adevărat

A doua zi, încercă să se cufunde în rutină. Se duse la supermarket, ceva care de obicei în mod ciudat o liniștea, dar, de data aceea, nu fu așa. Se întâlni cu Logan la raionul de înghețată, iar el o prezentă fanilor din jurul său ca fiind fosta *și* viitoarea lui soție. Enervată, îl corectă și își împinse mai departe căruciorul, după care întâlni câteva cunoștințe nerăbdătoare să-i spună cum votaseră pe Facebook. Se părea că sondajul ajunsese la 60 de procente în favoarea lui Ford, însă Logan îi fermeca pe cei din Lucky Harbor, astfel încât câștiga încet teren.

Era oficial. Propria viață îi scăpase de sub control. Avea o fiică care își dorea o primă șansă și un fost soț care dorea o a doua șansă, iar Ford dorea...

Habar n-avea ce.

Clătinând din cap, Tara se întoarse la han.

Când coborî din mașină și se duse să scoată lucrurile din portbagaj, fu surprinsă că Mia veni s-o ajute.

– Mersi! spuse Tara cu un zâmbet sincer.

Mia îi surâse și ea, dar îi evită privirea. În general, părea să evite privirea Tarei.

Tara se gândi că mai era un lucru care trebuia rezolvat – să-și facă fiica să treacă peste 17 ani de resentimente și să aibă încredere în ea.

– Mia, rosti ea cu blândețe când ajunseră față în față lângă portbagaj. Ce pot face?

Aplecându-se să ia pungile cu mâncare, Mia nu se prefăcu că nu înțelege.

– Nu știu. Eu doar... Ridică din umeri. Am crezut că va fi mai ușor, atâta tot. Că mă voi simți instantaneu legată de tine, că... Fata suspină și clătină din cap. Nu știu.

– Spune-mi cum să te ajut, rosti Tara. *Vreau* să te ajut. Vreau același lucru ca și tine.

Mia dădu din cap.

– Bănuiesc că poate mai am niște întrebări.

– Atunci, întreabă-mă. Orice, zise Tara sperând că spunea adevărul.

Mia ridică șase pungi în brațele ei subțiri. Era mai puternică decât părea.

– Orice?

– Da.

Tara încercă să-și adune puterile, sperând că ea avea să înceapă cu ceva simplu. De pildă, care era culoarea ei favorită și în ce zodie era. Puteau porni mai departe de-acolo.

– Ți-a fost ușor să mă dai? întrebă Mia.

Tara înghiți un nod.

– Ăăă...

– Te-ai gândit la mine? Mia făcu o pauză. Regreți că m-ai dat?

Cu inima strânsă, Tara se gândi că n-avusese noroc de întrebări simple. Nu-i fusese ușor să renunțe la Mia și se gândise adesea la copilul ei. Dar de regretat... nu. Nu regretase, nu la început.

Regretele apăruseră mai târziu.

Însă înainte de a găsi o modalitate de a exprima toate astea fără a-și răni fiica, chipul Miei se întunecă, iar ea făcu un pas îndărăt.

– Știi ceva? Las-o baltă!

Se întoarse și porni cu pungile de alimente spre ușa hanului.

– Mia! Mia, stai!

Mia privi îndărăt cu o expresie încordată pe chip.

– Mama m-a avertizat că e posibil să se întâmple așa.

Cealaltă mamă a ei. Mama ei *adevărată*.

– Te-a avertizat că e posibil să se întâmple ce?

– Că s-ar putea să nu fi încântată să-ți vezi cea mai mare greșeală în pragul ușii. Că s-ar putea să te superi pentru că adopția trebuia să fie discretă, confidențială.

Tara o privi stupefiată.

– Asta ți-a zis mama ta? Că ești *greșeala* mea?

– N-a trebuit să-mi spună asta.

– Mia, nici vorbă să simt asta. Și nu sunt supărată. Eu...

Tara se întrerupse complet pierdută. Abia începuse să se obişnuiască cu tot ce se întâmpla, aşa că nu apucase să pregătească un plan pentru a o face pe Mia să înţeleagă. Era ceva important, foarte important, iar Tara avea nevoie de timp pentru a întocmi un plan minuţios, astfel încât totul să iasă bine...

- M-am răzgândit, nu vreau să ştiu. Mia făcu un pas spre han. Pungile astea sunt foarte grele. Trebuie să intru.

- *Mia!*

Însă ea dispăru.

Cu câteva săptămâni în urmă, Maddie aranjase o „testare" a hanului. La ultimul festival, organizase o tombolă şi extrăsese numele unui câştigător. Premiul fericitului cuplu - o noapte gratuită la han.

Trebuiau să sosească în dimineaţa următoare.

Ceea ce o făcu pe Maddie să alerge peste tot ca o nebună, verificând ultimele detalii şi strigând ordine către Tara. Pe de altă parte, Tara înnebunise cu post-it-urile, lipind peste tot şi pe orice mici pătrăţele galbene, subliniind ceea ce Maddie considera necesar să se facă. Toată lumea era prezentă, făcându-şi treaba fără să se plângă.

Bine, se mai plângeau, dar Tara îi ignora şi continua să scrie bileţele. În cele din urmă, îşi dădu seama că Maddie nu mai striga ordine şi că, de fapt, ea şi Jax tot dispăreau perioade îndelungate.

- Unde dracu' se tot duc? o întrebă exasperată pe Chloe.

- În pod. Chloe smulse carneţelul cu post-it-uri galbene dintre degetele Tarei. Dă-mi-l! Eşti pedepsită!

Chloe purta nişte pantaloni milităreşti strâmţi şi cu talie joasă, un top roşu şi pantofi sport Nike de un roşu strălucitor. Se dovedise surprinzător de utilă şi pregătise un coş mare plin cu produsele ei pentru spa, care urma să fie dăruit oaspeţilor. Dar era clar că se săturase să fie cicălită, aşa că îi luase Tarei bileţelele.

- Ce caută în pod? întrebă Tara simţind cum o mănâncă degetele să-şi ia înapoi carneţelul.

Chloe scrise ceva pe un bileţel şi îl lipi pe pieptul Tarei. Tara îl smulse şi îl citi cu voce tare:

– „Le place s-o facă acolo." Se holbă la Chloe. Îți bați joc de mine?

– Nu te ambala. Nu, nu-mi bat joc de tine. Mai ții minte când, cu câteva luni în urmă, i-ai trimis în pod ca să aducă măsuța aia veche? S-au întors după mai bine de o oră și ți-au zis că au stat s-o lustruiască.

Tara închise ochii.

– Doar nu...?

– Ba da. Au făcut-o.

Dumnezeule! Maddie și Jax erau ca doi tineri căsătoriți care aveau o cutie cu prezervative pe cale să expire.

– Sunt înconjurată de copii.

– Nu chiar copii, rosti Chloe. Mai degrabă, adolescenți excitați. Haide, recunoaște! Și tu ai face-o acolo dacă ai putea.

– Nu, n-aș face-o.

– A, da. De mine e vorba. *Eu* aș face-o acolo dacă aș putea. Să-mi scot telefonul și să întreb aplicația Magic Eight dacă o să ai parte de așa ceva în viitorul apropiat?

Fără să-i aștepte răspunsul, făcu ce zisese, apoi zâmbi când primi răspunsul.

„Puțin probabil."

Chloe își băgă telefonul în buzunar. Își schimbase culoarea șuvițelor, acestea fiind acum „albastre ca miezul nopții". Erau răsucite și prinse sus, ținându-i părul ca o bentiță.

– Deci, fiindcă Maddie și Jax iau o pauză ocupându-se unul de celălalt și fiindcă se pare că tu nu o să ai parte prea curând de o astfel de pauză, cred că meritățm un alt gen de pauză.

– Nu putem.

Tara îi dădu o găleată cu produse de curățat baia.

Chloe se încruntă la ele.

– Curățenia e treaba *ta*.

– Astăzi, nu este.

– Dar sclavii noștri adolescenți ce fac?

– Carlos face curat în curtea din față, iar eu o aclimatizez pe Mia în bucătăria mea.

Chloe o privi chiorâș.

– Ce faci?

– Mda, rosti Tara. Într-o ostentativă încercare de a o mitui să mă placă, o las să facă fursecurile de bun venit.

– Stai niţel! Chloe îşi îngustă ochii. Ea face fursecuri, iar eu trebuie să spăl toalete? Eu sunt mai mare decât ea. Unde-i dreptatea?

– Nu pricepi deloc semnificaţia gestului meu. Ştii cât de importante sunt fursecurile de bun venit.

– Cum de-am putut să uit? spuse Chloe cu răceală. Ce onoare i-ai acordat!

– Hei, e fiica mea!

În timp ce cuvântul îi ieşi de pe buze, Tara zâmbi. Nu se putu abţine – îi plăcuse felul cum îl simţise rostogolindu-i-se de pe limbă.

Chloe zâmbi în mod neaşteptat.

– Ţi-a făcut plăcere să spui asta.

– Doar am afirmat un fapt.

– Recunoaşte, Tara.

Tara încuviinţă din cap şi lăsă să-i scape un mic zâmbet.

– Îmi place să zic asta.

Atât de mult!

– Deci face fursecuri, da?

– Da. Tara remarcă zâmbetul ironic al lui Chloe. Ce-i? Ce nu ştiu?

– Nimic. Doar că nu face fursecuri. Stă cu nasul lipit de fereastra livingului şi se uită cum stropeşte Carlos curtea. Chloe zâmbi. *Aclimatizându-se.*

Tara suspină.

– În dimineaţa asta am văzut-o la restaurant, cu Ford, adăugă Chloe. Păreau să se simtă bine împreună.

Tara se înduioşă auzind aceste cuvinte. Pentru un tip care crescuse fără cine ştie ce mână călăuzitoare sau autoritară, Ford se pricepea surprinzător de bine la oameni. Să ţină şi să-i pese de alţii era ceva firesc pentru el. Era normal ca Mia să-l iubească instantaneu. Dar, pe lângă plăcerea de a şi-i imagina împreună, simţi regretul că ea încă nu se înţelegea la fel de bine cu Mia.

– Ea are zâmbetul lui, zise Chloe. Şi râsul lui.

Deci Mia râdea cu el. Fireşte! De pildă, Ford o scotea la micul dejun, fermecând-o fără efort, în vreme ce Tara

ardea micul dejun și încremenea, în loc să răspundă la cele mai simple întrebări.

Iar acum, era geloasă. Perfect! Geloasă pentru că Ford era ușor de iubit, iar ea... ei bine, știa că avea grijă ca oamenilor să le fie greu să țină la ea.

– Ocupă-te de baie! Eu o să fac paturile.

– Unul, rosti Chloe. Ai de făcut *un* pat. Pentru cei doi oaspeți ai noștri, care sunt căsătoriți. Plus că abia s-au luat. Probabil că nici n-ar remarca dacă nu le-ai pune așternuturi. Acum, hai să revenim puțin la mine – din cauza astmului, nu pot să fac curat.

– Îmi dau seama că astmul tău este un permis de liberă trecere care îți îngăduie să scapi de orice nu vrei să faci, spuse Tara. Dar am cumpărat soluții de curățat fără chimicale. Nimic din ce conțin n-ar trebui să-ți facă rău.

– Bine. Asta este! Parcă aș fi Cenușăreasa.

Chloe suspină și se uită pe fereastră, apoi râse încet.

– Ce-i?

– Nimic.

O, precis era ceva! Tara se apropie de geam. Într-adevăr, Carlos uda curtea.

Cu Mia alături.

Carlos era și dur, și tăcut și, în general, era complet indescifrabil. Hainele lui accentuau înfățișarea de tip rău, dar venea la timp, iar până în ziua aceea muncise mereu pe brânci.

În clipa aceea, nu prea muncea, ci... poza. Și cu toate că, în ultimele trei luni, Tara abia dacă îl auzise rostind zece propoziții în total, cei doi vorbeau întruna.

Carlos îi zâmbea Miei, ratând complet răzorul pe care ar fi trebuit să-l ude.

Mia stătea atât de aproape de el, încât mai că-l călca pe adidașii săi prea mari și cu șireturile dezlegate. Și mai făcea ceva despre care Tara auzise, dar nu văzuse cu ochii ei. Râdea, un râs cald și autentic, care îi transforma chipul.

– Ce drăguț! spuse Chloe.

– Nu, nu-i drăguț. Tara clătină din cap. El are 17 ani, iar la 17 ani, băieții vor un singur lucru.

Chloe râse.

- Uau, *ce* ipocrită eşti!

Tara suspină şi îşi sprijini fruntea de geam.

- Mie nu-mi zâmbeşte aşa.

- Fireşte că nu. Şi nici nu speră că o vei săruta mai târziu.

Tara suspină din nou, iar Chloe o cuprinse cu un braţ. Şocată, Tara întoarse capul şi întâlni privirea surorii ei mai mici. În copilărie, îşi petrecuseră verile împreună, la fel şi ultimele şase luni, dar Tara putea număra pe degetele de la o mână de câte ori se atinseseră cu afecţiune.

- O să fie bine, o asigură Chloe cu o strângere surprinzător de blândă. Ea o să fie în regulă. E fericită aici.

Primind acea alinare neaşteptată, din cea mai neaşteptată sursă, Tara oftă.

- Eşti sigură?

- Da. Şi am impresia că nu a mai fost fericită de ceva vreme. Respiră adânc, Tara!

- Chiar urăsc să-mi spună oamenii să respir adânc.

Tara trase adânc aer în piept, apoi expiră.

- Numai că aş vrea ca ea să se apropie de mine.

- Hei, e aici, nu-i aşa? O să se întâmple şi asta. Chloe o strânse din nou. Las-o în pace! Măcar o dată în viaţă încearcă să nu controlezi lucrurile. Lasă-le să se întâmple de la sine şi bucură-te de viaţă.

Tara tăcu câteva clipe, studiind-o.

- Ia te uită cât de drăguţă poţi fi!

- Ştiu, nu-i aşa? Chloe râse. Cred că m-aş pricepe de minune să fiu drăguţă, dar adevărul este că nu este genul meu.

Tara suspină. Ştia că era prea frumos ca să dureze.

- În regulă. Ce vrei?

- Să-mi iau liber săptămâna viitoare fără ca tu să-mi reproşezi că plec înainte de deschidere.

- Unde pleci de data asta?

- La Cabo. Am o prietenă care lucrează la un hotel de cinci stele de-acolo, iar ei sunt interesaţi de gama mea de produse pentru îngrijirea pielii.

– Ultima dată când te-ai dus la Cabo, ai lipsit patru zile, ți-ai vopsit părul blond platinat și ți-ai pus un cercel într-un sfârc.

Chloe se crispă amintindu-și durerea.

– Mda. Doar că acum voi avea treabă, așa că nu se va mai pune problema alcoolului.

– E bine de știut, rosti Tara. Probabil că nici nu prea mai ai loc pe corp unde să-ți faci piercinguri.

– De fapt...

– Nu! Tara ridică o mână și se strâmbă. Nu vreau să știu. În mod ciudat, nedorind să curme momentul rar de tandrețe, își lipi obrazul de al lui Chloe. Să știi că te iubesc.

Chloe ezită un moment, apoi o strânse cu putere în brațe. Nu-și declară și ea iubirea, dar, în fond, ea nu făcea niciodată asta. Dar poate că gestul spuse mai mult decât ar fi făcut-o cuvintele, Chloe desprinzându-se din îmbrățișare după mult timp. Apoi încuviință din cap și, cu delicatețe, o îndepărtă pe Tara de geam și de imaginea celor doi adolescenți.

– Ai văzut ziarul în dimineața asta? Logan și Ford sunt aproape la egalitate în sondaj. Probabil, din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară.

Tara încremeni.

– O, Doamne! Ce s-a întâmplat aseară?

– Logan s-a dus iarăși la The Love Shack. Actualul tău iubit l-a servit pe fostul tău iubit. N-aș fi crezut niciodată că ai fi în stare să pui mâna pe doi masculi alfa. Se uită la Tara cu o privire cercetătoare. Probabil că faci tu niște chestii după ce renunți la obsesia controlului. Sau, la naiba, poate că tipilor le place asta, nu știu. Faci pe șefa și în pat?

Tara ignoră întrebarea.

– Logan s-a dus iarăși la bar?

– Ei bine, de fapt Ford a fost acostat la bar de Lucille și de prietenele ei. Ele urmăresc să te vadă combinată cu Ford. Nu că n-ar crede că Logan e grozav, dar știi că toată lumea îl adoră pe Ford.

Asta era adevărat. Tot oraşul îl adora pe Ford. Absolut toţi. Era relaxat şi fermecător fără efort, indiferent ce făcea.

Sau cu cine era.

- Au decis să încerce a întoarce votul în favoarea lui, spuse Chloe. Au pus afişe în tot oraşul. Pe cel de la poştă este poza lui Ford din albumul de la liceu. A fost cel mai râvnit băiat din clasă, ştiai asta?

Tara se holbă la ea.

- *Nu* sunt afişe în oraş!

- Bine, rosti Chloe pe un ton agreabil. Totuşi, sunt.

Tara gemu.

- În regulă, modificăm planul. Îi dădu aşternuturile lui Chloe. Tu cureţi băile şi faci paturile. Eu mă duc în oraş să dau jos afişele.

- Cum de problemele tale au devenit problemele mele? Iar dacă pur şi simplu te-ai hotărî să-l alegi pe unul din tipii ăştia superbi, votarea s-ar încheia.

- Nu se pune problema să-l aleg pe vreunul din ei, spuse Tara. Logan vrea o femeie care nu mai există, iar Ford vrea...

Însă Chloe plecase deja. Iar Tara vorbea singură. Perfect! Se întoarse şi se ciocni de un zid de cărămidă care se întâmplă să fie pieptul lui Ford.

capitolul 13

Este imposibil să fii şi deşteaptă, şi îndrăgostită.

Tara Daniels

Mâinile lui Ford se ridicară pe şoldurile Tarei pentru a o ajuta să-şi recapete echilibrul. Aplecându-se puţin, se uită în ochii ei.

- Vreau... ce? întrebă el.

Tara trecu pe lângă el şi se îndreptă spre bucătărie.

El o urmă. Firește că o urma. Nu-i plăcea că îngăduia asta, dar se simţi şi puţin confuză. Starea ei obişnuită când era în preajma lui.

– Spune-mi, insistă el. Ce vreau?

– Tu să-mi zici, spuse ea preferând să flirteze deoarece nu era foarte sigură dacă dorea sau nu să audă răspunsul lui.

Ochii lui se dilatară.

– Aș prefera să-ți arăt.

Întinse mâna, dar ea se dădu îndărăt și ajunse direct în cămară.

El pur și simplu o urmă și închise ușa în urma lui. Expresia de pe chipul lui semăna cu a unui leu urmărindu-și prada.

– În regulă, uite care-i treaba, rosti Tara punând o mână pe pieptul lui pentru a-l opri. Am vorbit serios în seara aceea, după ce am...

El își ridică o sprânceană.

– ... am fost împreună. Făcu un pas în spate și se lipi de rafturile cămării. Ți-am spus că încerc să-mi lămuresc niște probleme. Iar tu... tu mă distragi. Îl împunse cu un deget în piept. Așa că te rog să nu mai faci asta. Nu mă mai distrage. Da, ne-am culcat împreună. La naiba, există *multă* atracție între noi, iar eu mi-am pierdut controlul în seara aceea. Dar mi se întâmplă multe, Ford. *Nouă* ni se întâmplă multe, prin urmare, chiar ar trebui să încercăm să ignorăm ce simțim unul pentru celălalt. Bine? Trebuie să punem capăt acestui dans. Trebuie să ne controlăm.

Tăcerea lui fu asurzitoare.

– Bine, rosti el în cele din urmă. Toate astea sunt fascinante și lămuritoare. Și o să revenim asupra unor aspecte, mai ales asupra celui că nu te poți controla în preajma mea, dar eu încercam doar...

Întinse încet mâna spre ea și îi desprinse un bilețel adeziv de pe spate.

Pe el erau scrise trei cuvinte: „Să mă pupi!"

Tara gemu.

– Glumele lui Chloe! Ne putem concentra?

– Mai degrabă, te-aș pupa.

– Foarte nostim. Uite ce e, înțeleg că ai putea crede că o evoluție firească ar fi să facem sex din nou, dar nu putem. Eu nu pot.

– Pentru că încerci să-ţi lămureşti nişte probleme.

Deci el chiar asculta.

– Da. Şi pentru că, atunci când fac asta cu tine, am...

Căută cuvântul potrivit.

– Orgasme multiple?

Ea închise ochii.

– Nu mă iei în serios.

– Din contră, te iau foarte în serios.

Privirile lor se ciocniră. Se înfruntară. Atunci în ea se mişcă însă ceva. Ochii lui erau întunecaţi şi solemni, în contrast cu tonul lejer. Auzise tot ce spusese ea. Auzise şi tot ce *nu* spusese. Ce nu ştia Tara era dacă el şi accepta ce spusese ea.

– Cineva îşi va investi sentimentele în ce nu trebuie, Ford.

Iar prin „cineva" se referea la ea. Ei aveau un trecut. Ultima dată când îşi lăsase sentimentele să se întrepătrundă cu ale lui, suferise cum nu suferise niciodată. Oamenii nu-şi revin după astfel de suferinţă, nu primesc o a doua şansă.

– A! rosti el încet. *În sfârşit,* ajungem undeva. Îşi trecu un deget peste maxilarul ei. Te temi.

– Da. Ar fi cazul să te temi şi tu. Se agăţă de cămaşa lui. Mia...

– E fantastică.

– Da. Tara suspină. Este. Dar despre asta vorbeam. Suntem în primejdie să ne investim sentimentele în ce nu trebuie...

– Eu nu investesc nimic aiurea. Privirea îi deveni mai blândă. O mângâie pe faţă. Tara! De data asta nu mai e la fel.

Pentru că era doar sex. Ea îşi înghiţi durerea.

– Uite ce e, nu vreau decât să accepţi că ar trebui să revenim la cum am fost înainte.

– Când înainte?

Ştia foarte bine când înainte.

– Înainte să facem dragoste, rosti ea stânjenită, urându-l pentru că o silise să spună asta cu voce tare.

– Măcar știi că asta am făcut. Tăcu preț de câteva clipe. În ce măsură are asta legătură cu Logan?

– Absolut deloc. Se uită în ochii lui. Bine, poate că are puțin, dar nu așa cum crezi.

– Vai, dar asta mă face să mă simt mult mai bine.

– Am încercat să-ți explic mai demult, rosti Tara suspinând. Am niște probleme. Și la fel și tu.

– Credeam că nu e vorba despre mine.

– Indirect, spuse ea.

Ford făcu o pauză.

– În regulă, dă-mi o mână de ajutor, că nu mai înțeleg. Cine anume încearcă să lămurească problemele cui?

– Eu încerc să le lămuresc pe ale mele. Își ridică bărbia. Iar tu ar trebui să ți le lămurești pe ale tale.

– Și ale mele care sunt? întrebă el pe un ton neutru.

– Ei bine, în primul rând ești dezinteresat.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că ești nepăsător, superficial și că îți place viața ta așa cum este, îi spuse Tara. Și să fim sinceri, te pricepi la orice. Așa că, atunci când dai peste o greutate sau peste un obstacol, sau e ceva care nu-ți cade în poală, nu ești dispus să faci vreun efort.

Doar ochii reflectară tensiunea lui.

– Tu chiar crezi că lucrurile îmi cad în poală? Că n-a trebuit să muncesc din greu în viața mea?

– Nu, zise ea clătinând din cap. Știu de unde provii. Știu că ai muncit pe brânci pentru a ajunge unde ești, dar navigația... Să fim serioși, Ford, ți-a fost ușor să navighezi. Iar Logan n-a fost singurul bărbat din viața mea al cărui chip a apărut în ziare și reviste. Și al tău a apărut. *Cosmo* a avut niște lucruri foarte interesante de spus despre viața ta de burlac și cum o trăiești.

– În regulă, n-am fost un călugăr. Dumnezeule, Tara, aveam 20 și ceva de ani, prea mulți bani, iar femeile mi se aruncau în brațe. Da, m-am bucurat de toate astea *mult* prea mult, dar până la urmă m-am maturizat.

– Da, după ce ai câștigat medalia de aur te-ai logodit cu o femeie pe care ai cunoscut-o la antrenamente. Te-ai despărțit de ea în ultima clipă.

Ceva licări în ochii lui. Probabil enervare din cauză că trebuia să îi explice. Ceva tipic bărbătesc.

– Pentru că, spuse el, ea devenise dependentă de faimă şi de banii din sponsorizări şi dorea să trăiască în luminile rampei. Era înnebunită după atenţie, iar eu... Se întrerupse şi se încruntă. Eu îmi voiam vechea viaţă simplă. Viaţa pentru care muncisem din răsputeri.

– Ai primit un contract uriaş de la un sponsor, apoi ai renunţat la el.

Ford se holbă la ea.

– Tu *chiar* ai citit ziarele.

Adevărul era că, în decursul anilor, Tara devorase fiecare cuvinţel despre el.

– Da.

El rămase tăcut câteva clipe.

– Nu mă mai simţeam la fel de competitiv ca înainte şi am vrut s-o las mai moale. Nu mi s-a părut corect să păstrez contractul ştiind că nu aveam să le ofer ce-şi doreau în schimbul banilor. Aşa că, poate, da, n-am făcut tocmai ce se aştepta de la mine, dar întotdeauna am făcut ce am crezut că e corect.

– Dar în privinţa noastră? întrebă Tara. Cu 17 ani în urmă.

Ochii lui deveniră duri.

– Tu eşti cea care a plecat.

– Da, dar tu m-ai lăsat să plec.

– Poftim? Glumeşti? Îşi băgă mâinile în păr şi, cu braţele ridicate, cu muşchii încordaţi, se răsuci de jur împrejur. Când ajunse din nou cu faţa la ea, Tara zări o foarte rară expresie de furie şi frustrare. Tara, nimeni n-a reuşit vreodată să te oprească atunci când ţi-ai pus ceva în minte, iar tu ştii al naibii de bine asta.

– Dar nici măcar n-ai încercat. Simţi că se sufocă amintindu-şi durerea. Dumnezeule, cât suferise! Nu dorea să se mai simtă niciodată atât de speriată, de singură şi de deprimată. Da, ea fusese cea care plecase, dar era atât de tânără şi de proastă! Nici măcar n-ai încercat vreodată să iei legătura cu mine.

Până la urmă, ei îi convenise asta. Pentru că despărțirea tranșantă îi oferise răgazul să-și vindece inima frântă, netrebuind să-și retrăiască permanent durerea. Dar își dădu seama că acum o deranja acest lucru. Chiar foarte tare. Știa că Ford ținea foarte mult la ea, dar nu era sigură că ținea suficient de mult. Cu siguranță, nu suficient de mult pentru ceva pe termen lung, pentru toată viața. Iar ea începea să-și dea seama că nu putea accepta altceva din partea lui.

Desigur, pe vremea aceea el dorise să facă lucrurile să meargă, dar promisiunile și intențiile unui adolescent nu însemnau că așa ar fi fost. Și oricum, ce știu adolescenții despre dragoste? Dacă chiar ar fi iubit-o, n-ar fi venit după ea sau n-ar fi încercat măcar?

Știa că el dorise să facă ce se cuvenea, credea asta. Iar el fusese întotdeauna un om bun - de încredere, cald, afectuos... Dar ea se agăța de un singur lucru. Și anume de convingerea că nu fusese suficient de importantă pentru el.

Și nu avea nici un motiv să creadă că acum era altfel.

- Eu îmi amintesc altceva, rosti el încet. Îmi amintesc că tu ai renunțat. *Tu* ai fugit. Te-aș fi luat bucuros până la adânci bătrânețe, dar tu erai prea măcinată de vinovăție pentru a-ți îngădui asta.

Își înghiți un nod auzind acuzația din vocea lui și adevărul din cuvintele lui.

- Ce a fost a fost, spuse ea. Iar acum, nu e vorba doar despre noi. Mai e și Mia. Nu ne mai putem juca, Ford, având în vedere care e miza. Ea este fragilă și se străduiește să facă față despărțirii părinților adoptivi. N-o putem zăpăci și noi. Pur și simplu, nu putem. Dădu să iasă, apoi se răzgândi. El merita adevărul. Dacă, printr-un miracol, am face ca lucrurile să meargă acum, atunci... Înghiți anevoie, apoi șopti: ... poate că am fi reușit să le facem să meargă și atunci. Asta mă *ucide*, Ford. Toată durerea pe care am pricinuit-o... degeaba.

El o privi stupefiat.

– Tara, rosti el cu blândețe și mare regret. Nu poți continua să te tot pedepsești sabotându-ți viața și fericirea din cauza trecutului.

Ea nu-și dăduse seama de asta, dar el avea dreptate. În sinea ei, simți că trebuia să fie pedepsită pentru că o dăduse pe Mia.

Ford o privea cu ochi solemni.

– Și eu am simțit ce-ai simțit tu, rosti el. M-am simțit vinovat. Nu ești singura care s-a simțit astfel.

Ea suspină.

– Cum de știi mereu ce gândesc?

Trecându-și degetul mare peste obrazul ei, el zâmbi vag.

– Ți se citește pe chip. Ai luat o decizie atunci. Ai considerat că era decizia corectă. Nu îngădui ca asta să te macine acum. Este un capitol nou. Întoarce pagina.

Ford încă îi atingea fața, cu cealaltă mână pe spatele ei, ținând-o lipită de el, și ea se luptă cu dorința de a-și sprijini fața în palma lui.

– Și dacă întorc pagina, ce se întâmplă?

– Este alegerea ta, spuse el. Întotdeauna a fost. Dar să știi că nu ești singură. Suntem doi acum. De fapt, suntem trei.

Ea își sprijini fruntea pe pieptul lui. El era mare, cald și puternic. Suficient de puternic pentru a o ajuta să-și poarte povara, cel puțin în momentul acela. Fără să-și dea seama, se lipi și mai mult de el, apoi și mai mult. Inima lui bătea calm și regulat. Se uita la ea cu o privire caldă.

În ea.

Își aminti că el spusese că simțea ce simțea și ea, iar vechile sentimente de apropiere și tandrețe renăscură în ea. Își înălță capul și se sprijini de rafturi.

– Ford?

– Da?

El era ferm și calm. O stâncă.

Stânca ei.

Obosită să gândească, obosită să nu uite că exista un motiv întemeiat pentru ca ei să nu fie împreună, dădu ascultare sentimentelor și își lipi buzele de ale lui.

El o răsuci și o sprijini de ușă, care se deschise brusc în spatele ei, iar ea, făcând un pas îndărăt, căzu direct în brațele lui Logan.

capitolul 14

În general vorbind, dacă gura ți se mișcă nu înveți prea multe.

Tara Daniels

- Ce naiba?

Logan se uită surprins la Tara, apoi își ridică privirea și se uită la Ford.

Înainte ca Tara să apuce să facă vreo mișcare, Chloe intră în bucătărie. Îi aruncă o privire Tarei - prinsă ca într-un sendviș între Logan și Ford - și își azvârli mâinile în sus.

- Jur pe Dumnezeu că nu pricep!

Clătină din cap, se răsuci și ieși.

Logan încă îl măsura pe Ford.

Care îl măsura pe Logan.

Tara se desprinse dintre cei doi bărbați.

- E foarte neplăcut! Mă duc să-mi termin treaba.

Intenționase să se ducă în oraș, dar nu dorea să se îndepărteze prea mult. Luă aspiratorul și urcă scările. Când avea îndoieli, aspira. De fapt, era ca un demon al aspiratului în al doilea dormitor când două brațe o cuprinseră și opriră aparatul.

Cu un mic zâmbet și cu ochii serioși, Logan o răsuci cu fața spre el.

- Mă eviți?

- Puțin. Suspină. Logan, de fapt ce cauți aici?

- Ți-am spus deja.

- Ți se pare că ți-e dor de mine.

- Ba *chiar* mi-e dor de tine. Mi-e dor să călătorești cu mine, mi-e dor de felul cum îmi făceai cafea în fiecare dimineață și îmi împachetai bagajele. Mi-e dor să ai grijă de mine.

- Of, Logan! Suspină din nou. Nu mai sunt acea femeie. „Nici pe departe." Iar lumea ta... e mare, strălucitoare şi captivantă, iar eu... nu sunt. Lucky Harbor nu este. Aşa că nu pricep.

- Nu pricepi? Ochii lui îi studiară cu blândeţe chipul. Eşti deşteaptă, amuzantă şi ai vrut să fii cu mine pentru mine, nu pentru statutul meu sau pentru contul bancar. Toţi ceilalţi nu ştiu decât să-mi cânte în strună.

- Despre asta-i vorba? Vrei pe cineva care să nu-ţi cânte în strună?

- Vezi? rosti el zâmbind când îi auzi vocea ridicată. Nimeni nu se înfurie niciodată pe mine. Cu excepţia ta.

Logan se uită la ea cu privirea lui de dormitor, iar ea suspină din nou, fără să vrea.

- Chiar mi-a fost dor de tine, Tara. Îşi puse mâinile pe talia ei şi îşi apropie gura de urechea ei. Spune-mi că şi ţie ţi-a fost dor de mine.

El era ceva familiar şi confortabil, iar o parte din ea dori să se bucure de asta.

Din fericire, o parte mai mare dori să-l plesnească.

- Logan, în ultimii ani...

Suferise din cauza lui.

Dorise ca el să vină după ea. Visase asta la fel cum visase cândva că Ford avea să facă acelaşi lucru.

Dar el nu venise. Nici unul nu venise.

- Sunt prea ocupată ca să-mi fie dor de tine, rosti ea în cele din urmă, nevrând să-i dezvăluie ceva atât de jalnic. Îmi pare rău!

Logan îi studie ochii, zâmbetul pălindu-i întru câtva.

- Nu, merit asta. Am fost prea mult timp prea ocupat ca să fiu cu tine, nu-i aşa?

Apropiindu-se mai mult de ea, îi îndepărtă cu delicateţe o şuviţă care-i atârna pe faţă. Ochii lui erau calzi, cu acea privire plină de afecţiune destinată doar ei, care cândva o făcea să se topească şi să se dezbrace instantaneu.

Însă asta se întâmpla pe vremea când ea era doamna Logan Perrish, iar Tara Daniels abia dacă exista. Iar ea nu dorea ca acest lucru să se repete.

– Ești obosită. Ești surmenată, o mustră el cu blândețe. Te-am sunat ieri, pentru că am vrut să vin să te ajut. Și să nu crezi că n-am realizat ironia. Mi-am dat seama că, înainte, *tu* erai cea care mă ajuta pe *mine*. Așa că, sincer, *mie* îmi pare rău, Tara. Cumplit de rău!

Ea își apăsă ochii cu degetele.

– Nu vreau să-ți pară rău. Am trecut peste asta.

– Și peste mine, murmură Logan gânditor. Anul trecut, am câștigat Sprint Cup.

– Știu. Îi zâmbi. Unul dintre cele mai mari visuri ale tale.

– Scopul vieții mele, recunoscu el. L-am realizat la 32 de ani. Iar apoi, după ce s-a terminat, m-am uitat în jur pentru a împărtăși bucuria cu cineva, dar tu nu mai erai acolo. Cel mai bun lucru care mi se întâmplase vreodată dispăruse. Îi luă fața în mâini. Îmi doresc o familie, Tara. Cu tine. Poate și câțiva copii...

Ea simți că se sufocă. Încă nu-i spusese că Mia apăruse în Lucky Harbor. Nu spusese nimănui, cu excepția surorilor ei. Știa că până la urmă avea să se afle, dar spera ca până atunci să aibă o relație mai bună, mai puternică cu Mia.

– Logan...

– Știu. Noi n-am vorbit niciodată în mod serios despre asta, dar a venit vremea, nu crezi?

Dumnezeule!

– Nu, nu înțelegi, eu...

– O să te recâștig, rosti el încet, dar cu o hotărâre de oțel.

Tara trase aer în piept și încercă să-și dea seama cum se simțea. Flatată? Poate. Răzbunată? Categoric. Puțin înfierbântată? La naiba, da, dar, la naiba, tipul era superb, iar ea nu era moartă!

Dar mai mult decât orice, se simți nemulțumită.

– Eu nu sunt competiția următoare, spuse ea. Nu sunt disponibilă pentru a fi câștigată.

– Nu văd nici o verighetă pe degetul tău.

– Nu la asta m-am referit.

– Tara, nu plec din oraș fără tine!

– Logan...

El o sărută, apoi se lipi mai tare de ea pentru a întări legătura dintre ei, însă ea făcu un pas în spate și ridică o mână.

Cu ochii întunecați, cu respirația anevoioasă, el suspină.

- Ai simțit ceva, nu?

Cândva, îi zguduia lumea, dar acum nu se simțea zguduită. Bine, poate că tremurase puțin, dar nu fusese zguduită. Nu o furnica acolo unde trebuia. Nu ca atunci când o săruta Ford.

- Logan...

- Avem toată vara înainte, spuse el.

Ea știa exact cât de important era un sezon pentru cariera lui și știa că n-ar fi renunțat la el dacă n-ar fi fost silit de traumatismul suferit.

- Asta pentru că ai fost rănit, îi aminti ea.

- Da, bine, a fost o sincronizare bună, rosti el cu un zâmbet posomorât. În măsura în care se poate spune asta.

- Logan! Tara clătină din cap. Te rog! Vreau să fii cinstit.

- În regulă. Am fost silit să-mi iau liber pentru a mă vindeca. Și, ca să fiu și mai cinstit, aveam nevoie de o pauză. Tăcu câteva clipe. Dar, Tara, cel mai mult am nevoie de noi.

Chiar dacă era adevărat, era doar pentru că nu alerga la curse în clipa aceea. Atâta tot. Sau poate pentru că se plictisea.

- Nu mai există „noi".

Logan îi aruncă un zâmbet care zicea că el nu era de acord cu asta și că avea încredere că-i putea dovedi că se înșela.

- Trebuie să plec, rosti el. I-am promis lui Chloe că, dacă îmi spune unde ești, o să fac curat într-o baie.

Când Tara pufni în râs încercând să și-l imagineze pe Logan Perrish, vedetă în NASCAR, mânuind o perie de toaletă, el o sărută și plecă.

Tara își coborî privirea spre aspirator. Oare viața nu trebuia să devină mai simplă pe măsură ce îmbătrâneai? Ea abia așteptase să devină simplă. Începu din nou

să aspire, apoi icni pentru a doua oară când două brațe calde o cuprinseră câteva minute mai târziu.

– Logan, la naiba, ți-am spus că nu există „noi"!

Dar își dădu seama instantaneu de greșeală, fiindcă brațele o strânseră, iar ea simți mirosul bărbatului.

– Sunt doar eu, rosti Ford pe un ton lejer, răsucind-o spre el. Deși îmi place chestia cu nu există „noi" legată de Logan. Să nu te răzgândești! O măsură din priviri, iar o parte din amuzamentul lui dispăru. Te simți bine?

– Eu? Desigur! Adică, normal, m-am întors într-un oraș în care am jurat că nu mai pun piciorul niciodată, nu reușesc să am o relație cu fiica mea – vina îmi aparține –, iar fostul meu soț a apărut aici. Și tu... Închise gura și clătină din cap. Nu dorea să vorbească despre asta. Mă simt minunat!

– O să reușești să te înțelegi cu Mia, spuse el. Ai putină răbdare! Ce-a vrut Logan?

– Să știe dacă sărutul lui m-a impresionat.

Ford se încordă.

– Te-a sărutat?

Ia te uită! Aspiratorul trebuia golit. Se aplecă, dar Ford o ridică la loc. Ea își înclină capul pe spate ca să se uite la el. Cu siguranță, nu-i oferea tihna pe care i-o oferise Logan, ci altceva. Ceva nou, ceva incitant și primejdios.

Pentru inima ei, în orice caz.

Și al naibii de tentant. Măcar atât putea recunoaște față de sine, dar nu față de el. Dădu să-l ocolească, dar Ford o propti de perete și o ținu acolo cu trupul lui mare și cald.

– Ce-i cu tine de te porți atât de primitiv? întrebă ea.

„Și de ce, o, de ce îmi place atât de mult?"

– Deci, Tara, te-a impresionat sărutul lui Logan? Îi apucă buza de jos între dinți, trase puțin de ea, apoi îi dădu drumul. Te-a făcut să ți se înmoaie genunchii?

Nu, dar acum i se înmuiaseră.

Ford își îndreptă atenția spre buza de sus, mușcând-o și pe ea ușurel.

– Te-a făcut sărutul lui să tremuri? O sărută de-a binelea, un sărut prelung, fierbinte, care o însemnă ca fiind

a lui, apoi, în cele din urmă, se retrase puțin, doar pentru a-i permite să respire. Da, Tara? Te-a impresionat sărutul lui?

Ea era deja atât de încinsă, încât se gândi că avea noroc dacă nu se aprindea spontan. Lipit de ea, Ford vibra la fel de tensionat. Ochii lui coborâră pe trupul ei, stârnindu-i scântei de-a lungul fiecărei terminații nervoase. Apoi se aplecă, gura lui coborând din nou spre a ei.

Buzele ei se întredeschiseră în timp ce aștepta cu răsuflarea tăiată sărutul lui, însă el se dădu îndărăt, iar ea aproape că se prăbuși.

Cu o privire înțelegătoare, el o ridică și o susținu absolut fără nici un efort.

– Tara!

Ea închise ochii, apoi îi deschise.

– Nu. Logan nu m-a impresionat. Tu o faci. Mereu ai făcut-o.

Zâmbetul lui apăru lent, afurisit de păcătos, iar ea îl îmbrânci gândindu-se că trebuia să fie ilegal să ai un astfel de zâmbet.

– Lucru pe care îl știi deja, naiba să te ia! Asta nu înseamnă nimic, Ford. Nu fără un scop.

– Am o sumedenie de scopuri.

Precis!

– E vorba de mine, spuse ea. Iar singurele mele scopuri sunt să ajung s-o cunosc pe Mia și ca hanul să aibă un succes imens în acest weekend. Și în următorul, și tot așa, până facem suficienți bani ca Maddie să se poată descurca singură aici.

Auzind aceste cuvinte, ceva apăru în ochii lui. Ea nu fu sigură ce anume.

– Și apoi? întrebă el.

„Furie", decise ea. *Asta* era în ochii lui. Multă. Plus frustrare.

– Unde o să te duci? Te întorci în Texas? întrebă el. Departe de toate legăturile pe care ți le dictează inima, pentru că așa e cel mai simplu?

Dureros!

Și adevărat.

– Poate, recunoscu ea. Naiba să-l ia pentru că descrisese situația atât de succint. Ceea ce înseamnă că suntem o pereche grozavă. Fugara – adică eu – și tipul care...

– Care ce? întrebă el cu ochii îngustați.

– Pentru tine, totul e pe principiul de haram a venit, de haram s-a dus, nu? Lucrurile fie îți cad în poală, fie se rezolvă de la sine, fie nu. Iar dacă nu, nu te deranjează prea tare.

Se desprinse iarăși de el.

De data asta, el o lăsă să plece.

În dimineața următoare, Ford se trezi prost dispus, ceea ce era ceva rar pentru el. Tara avea dreptate în privința lui. Se comporta pe principiul de haram a venit, de haram s-a dus și nu-i plăcea ce spunea asta despre el.

Și mai era și Tara. Era dificilă și o belea pe capul lui, iar el habar n-avea de ce-o dorea.

Dar o dorea.

O dorea pentru că ea îl vedea așa cum era. Nu-i înghițea aiurelile. Și îl făcea să simtă. Hristoase, chiar îl făcea să simtă. Și în clipa aceea, se simțea iritat și frustrat ca naiba. Ceea ce de obicei era un semn că trebuia să încheie relația.

Până și acel gând îl enervă fiindcă dovedea că ea avea dreptate. Hristoase, chiar ura asta!

Nu dorea să rupă relația.

Alt șoc! Se gândi că poate se îndrăgostea iarăși de ea, poate chiar mai tare decât prima dată. Și nici nu avea habar ce simțea ea. Din câte știa, simțea ce simțea el... dar pentru Logan. Frustrat din cauza ei, frustrat din cauza lui, frustrat de orice, își făcu obișnuita alergare de dimineață, apoi se duse la poștă ca să-și ia corespondența. Logan era întâmplător la tejghea, iar Ford dădu din cap. Extraordinar, de parcă nu se văzuseră destul în ultima vreme!

Din câte se părea pilotul de curse încerca să închirieze o căsuță poștală pentru acea vară, dar nu reușea.

– Mi-a spus că nu va fi nici o problemă, zicea Logan.

Misterul se rezolvă de îndată ce Ford o zări pe funcționară. Paige Robinson fusese îndrăgostită de Ford în școala generală. Și în clasa a zece. Se duseseră împreună la petrecerea de la sfârșitul anului, iar după aceea Paige scosese din geantă votca șterpelită de la taică-său ca s-o bea cu el. Ford sperase că va avea noroc în noaptea aceea, dar, din păcate, Paige băuse prea mult și, în schimb, vomitase pe pantofii lui.

Poate că acum simțea că îi rămăsese datoare sau poate că, în secret, încă îl mai iubea – Ford nu știa adevărul. Indiferent de motiv, clătina din cap uitându-se la Logan și zicându-i că regretă, dar că, în Lucky Harbor, nu mai era nici o cutie poștală disponibilă care să poată fi închiriată.

Părând enervat, dar resemnat, Logan ieși din oficiul poștal, iar Ford, indecis, îl privi îndepărtându-se. „N-o face!"

„Nu!" La dracu'! Își luă corespondența și îl urmă pe Logan afară.

– E un centru cu căsuțe poștale pe Fourth Street, îi spuse Ford. S-ar putea să găsești acolo una.

În loc să-i mulțumească, Logan îl privi suspicios.

– Bănuiesc că nu știi de ce Jan de la restaurant mi-a zis că au rămas fără cafea când i-am cerut una, azi-dimineață. Și nici de ce am fost trezit la cinci, șase, șapte și opt dimineață de cineva care se juca la soneria cabanei. Și nici unde a dispărut mașina închiriată de mine!

– De ce aș ști ceva din toate astea?

Logan râse încetișor.

– Poate pentru că, deși localnicii sunt impresionați de statutul meu de campion de NASCAR, ar face aproape orice pentru tine. La naiba, pagina de Facebook dovedește asta!

– Facebook? Încă se mai votează?

Logan își scoase Blackberry-ul și deschise pagina. Oamenii postau în continuare, iar deasupra era comentariul persoanei care crease pagina:

Dragostea plutește în aer! Sau cel puțin în port, unde Tara Daniels a fost văzută sărutându-se cu un anumit marinar sexy. Votarea este încă deschisă, dar se pare că

Tara face un sondaj propriu. Și nu uitați să votați și pentru celălalt sondaj – ar trebui Ford s-o ceară pe Tara de soție? De asemenea, puteți vedea mesaje despre cum ar trebui s-o facă...

Ford se holbă la ecran.

– Ce mama dracului?

Logan suspină.

– Tot ce știu este că nu *pe mine* mă sărută în port. Tastă 112. Da, centrala? Vreau să anunț că mi s-a furat mașina închiriată.

Ford aștepta lângă el, simțindu-se cumva răspunzător. În plus, presimțea că o să apară Sawyer.

Iar prietenul său chiar sosi în mai puțin de cinci minute.

Sawyer coborî din mașina de poliție îmbrăcat în uniformă și cu ochelari de soare, făcând pe durul, ca de obicei.

Văzându-i pe Logan și pe Ford împreună, își arcui o sprânceană. Era mult prea abil ca să arate ce gândea, dar un zâmbet îi apărut lent pe buze.

– A văzut vreunul pagina de Facebook astăzi?

– Mda, murmură Ford. Poți să râzi în voie.

– Am făcut-o deja. N-am votat pentru noul sondaj încă. Mă tot frământă niște întrebări grele. De pildă, dacă tipii încă se mai lasă într-un genunchi. Și cât ar trebui să coste inelul.

Ford îi arătă degetul mijlociu.

– Tocmai ai insultat un ofițer de poliție, rosti Sawyer. Te-aș aresta, dar n-am chef să mă ocup de hârțogărie.

– S-a furat o mașină închiriată, spuse Ford. Ce-ar fi să faci pe polițistul și să te ocupi de asta?

– Nu e furată. Tocmai a apărut. Sawyer se uită la Logan. Ai lăsat-o într-o zonă cu parcarea interzisă și a fost ridicată. Se uită la Logan pe deasupra ochelarilor negri. Aici legea este valabilă și pentru celebrități.

Logan oftă.

– Aș avea nevoie să mă ducă cineva cu mașina.

Sawyer se uită la Ford.

O, Dumnezeule!

– Nu.

– Eu trebuie să mă întorc la treabă, spuse Sawyer.

– E treaba ta să îi ajuți pe cetățenii care au nevoie, sublinie Ford.

– Asta dacă nu sunt chemat. Și tocmai sunt chemat.

– Unde? Să iei gogoși?

Sawyer întinse mâna spre el, mimând că-l împușcă. Apoi se urcă în mașină și plecă.

Logan se uită la Ford.

– Rahat! Ford bâgă o mână în buzunar și scoase cheile. Haide!

Intrară în parcare, iar Logan se uită la mașina lui Ford, un Camaro clasic din 1969.

– Participi vreodată la curse cu frumusețea asta?

– Particip la curse doar pe apă.

Logan îi aruncă o privire cercetătoare, pe deasupra mașinii.

– Și ești bun?

– Da.

– Am auzit de medaliile de aur.

– Atunci știi că sunt bun.

Logan se sprijini de pavilionul Camaroului.

– Ce-ar fi să mă lași să conduc?

– Poate când o îngheța iadul. Hai, urcă, omule! Și de mașina ta te sprijini la fel?

Logan râse.

– Îi ucid pe cei care se sprijină de mașina mea.

Ford își prinse baza nasului cu două degete.

– Unde stai?

– Ei bine, *am stat* la Beachside Cottages. Dar când m-am dus la recepție ca să mă plâng că azi-dimineață am fost deranjat de sonerie, am fost dat afară fără nici un fel de ceremonie. Cică s-au hotărât să facă renovări.

– Nu pot face asta.

– Ba pot și au făcut-o, îl asigură Logan. Am sunat-o pe Tara, iar ea a acceptat să mă primească.

O, Doamne! Cel mai mare coșmar al lui devenea realitate.

– Tara?

– Da, rosti Logan, în voce simțindu-i-se râsul. Se pare că sabotorii mei nu s-au gândit până la capăt. O să stau la han, cu Tara. Crezi că încă îi place... *să gătească?*

Ford știa sigur asta, dar, gândindu-se, se pomeni mergând puțin mai repede, puțin mai brutal decât în mod normal.

– Încerci să mă impresionezi? rosti Logan. E-n regulă, mi se întâmplă adesea.

Rahat! Ford încetini, dar prea târziu. Logan rânjea deja.

– Dar că ești un ticălos ți se spune? întrebă Ford.

Logan ridică din umeri, deloc deranjat.

Ford avu grijă să nu mai apese până la fund pedala de accelerație.

– Mai zi o dată, ce cauți aici?

– Am lăsat-o pe nevastă-mea să mă părăsească. Ne era bine împreună. Ea călătorea cu mine, îmi făcea viața suportabilă, iar, în schimb, eu aveam grijă de ea.

Ford reflectă la asta câteva clipe. Dacă Tara avusese vreodată nevoie de cineva, zilele acelea erau de mult trecute. Se maturizase și nimic din noua ei versiune nu avea nevoie de cineva, cu atât mai puțin să fie dependentă de cineva.

– Da tu?

– Eu ce? Ford îi aruncă o privire. Și fii atent, fiindcă, dacă mă întrebi de mine și de Tara, o să-ți trag un șut în fund și o să-mi facă plăcere.

Logan pufni auzind amenințarea deșartă. Fantastic!

Când Ford opri în cele din urmă la han, Logan se uită la el peste consola centrală.

– Dacă vrei doar să te distrezi, să știi că ea merită mai mult.

Ford fu surprins că încă mai avea dinți, având în vedere cât și-i scrâșnise.

– Ce vreau eu nu e treaba ta!

– Uite ce este, eu sunt cel care a intrat în viața Tarei după ce tu i-ai dat-o peste cap. Iar din cauza asta, a fost al naibii de greu s-o câștig. Însă răbdarea și perseverența au dat roade, și ea s-a măritat cu mine. Prin urmare, ca de la bărbat la bărbat... Logan îi zâmbi crispat.

... s-ar putea să *crezi* că de tine este atrasă şi că vei câştiga jocul cu ea, dar ea nu e un joc. Găseşte-ţi pe altcineva, Ford!

- Ieşi!

Logan îi dădu ascultare, apoi se aplecă la geam.

- Am auzit multe despre tine - eşti singurul de pe-aici despre care toată lumea vrea să vorbească. Eşti tipul care se distrează, nu tipul care păstrează. Acesta este motivul pentru care ştiu că eu voi fi cel care va rămâne. Şi cred că şi tu ştii asta.

Ford îl privi îndepărtându-se. Era adevărat că tot ce aveau în comun el şi Tara era dorinţa reciprocă. Şi pe Mia, desigur.

Doar că...

Dumnezeule, *doar că...* Îl privi pe Logan dispărând în han şi se gândi că era infinit mai mult decât dorinţă. Sentimentele lui nu erau ale unui tip care se distrează.

Sentimentele lui erau mai degrabă ale unui tip confuz, care îşi dorea mult mai mult decât avusese vreodată.

Tara şi Maddie erau treze de când mijiseră zorii, iar acum se aflau pe chei, privind cum, în capătul îndepărtat al golfului, Logan părea să se lupte cu casa plutitoare.

- Ţi se pare că se descurcă? întrebă Tara urmărindu-l cu binoclul pe care îl găsise în clădirea portului.

- Are o staţie radio, spuse Maddie. Ar cere ajutor dacă ar avea nevoie, nu?

- Nu, n-ar cere. E bărbat. N-ar cere ajutor nici mort.

Casa plutitoare fusese moştenită odată cu hanul şi portul. Fiindcă asta se întâmplase în toiul iernii, cu şase luni în urmă, nu avuseseră ocazia să o folosească.

Dar când Logan sunase cu o zi în urmă şi spusese că nu are unde să stea, Tara îşi luase surorile, făcuseră curat în casă şi îl cazaseră acolo.

Ceea ce era mai bine decât să se împiedice de el prin han.

Chloe veni în spatele lor.

- Bună! Am crezut că facem yoga în dimineaţa asta.

- Fac destul exerciţiu forţându-mi norocul, spuse Tara încă uitându-se cu binoclul la casa plutitoare.

Logan era pe punte și făcea ceva în cabină cu aparatura de întreținere a casei. Se gândi să-l sune, dar probabil că făcea parte din planul lui să pară neajutorat, astfel încât ea să se ducă acolo. Cât fuseseră căsătoriți, obișnuia să facă asta cu toate electrocasnicele din bucătărie.

– S-a uitat vreuna din voi peste corespondența de ieri? întrebă Chloe. Aștept niște cecuri pentru orele pe care le-am ținut în Tucson, luna trecută.

– N-am văzut nici un cec, doar facturi, zise Maddie.

Chloe suspină.

– Facturile vin întotdeauna mai repede decât cecurile. De ce?

Nici Tara, nici Maddie nu avură un răspuns la această întrebare. Tara încă privea casa plutitoare. Hm! Logan părea sincer îngrijorat de ceva.

– Mai spune-mi o dată, de ce nu-i putem închiria una dintre camere? întrebă Maddie punându-și mâna streașină la ochi pentru a se feri de soarele dimineții. Camerele pe care de fapt *vrem* să le închiriem. El este un client care plătește.

– Pentru că ar fi fost prea aproape.

Maddie se uită la ea.

– Dacă nu-l vrei aici, de ce nu-i ceri să plece?

– Fiindcă a zis că nu pleacă până nu mă recâștigă.

– Ar fi posibil măcar?

Cuvântul „nu" îi apăru pe vârful limbii, dar îi fu greu să-l rostească. Nu avea intenția să înceapă o relație cu Logan. Absolut deloc. Însă el fusese singura ei familie vreme de câțiva ani, perioadă în care nu avusese prea mulți oameni în viața ei, iar el rămăsese cu ea până când Tara nu mai reușise să facă relația lor să funcționeze. Încă existau niște legături sentimentale.

– Dar Ford? întrebă Maddie.

– Ce-i cu el?

– El este motivul pentru care Logan nu mai are nici o șansă. Și să nu minți. Am văzut cum te uiți la el. Cum mă uit eu la mâncarea nesănătoasă.

– Suntem *mult* prea ocupate ca să discutăm despre asta, spuse Tara. Aveam oaspeți...

– Care s-au dus să admire peisajul şi care nu ne deranjează deloc. Maddie remarcase puternicul accent sudist din vocea Tarei şi zâmbi. Sper că-ţi dai seama că nu ne mai sperii nici pe mine, nici pe Chloe cu tonul ăsta, da?

– De parcă v-aş fi speriat vreodată!

Zâmbetul lui Maddie se transformă în rânjet.

– Ştii ce-ar trebui să faci cu Ford?

Tara îi aruncă o privire amuzată.

– Să-l duc în pod, cum faci tu cu Jax?

Maddie se îmbujoră.

– Hei, noi ne ducem acolo ca să...

– Îţi dau 50 de dolari dacă nu termini propoziţia, rosti Tara cu fervoare.

Din spatele lor se auzi cum cineva deschide o cutie cu suc, şi toate trei se răsuciră.

Ford stătea pe puntea Beneteau-ului său, cu băutura într-o mână şi cu o pungă cu chipsuri în cealaltă. Micul dejun pentru campioni. Purta un tricou WeatherTech, un şort larg şi o şapcă de baseball cu cozorocul la ceafă, buclele sale ieşindu-se de sub ea. Arătând mai bine decât era normal să arate oricine la acea oră matinală, ridică spre ele cutia cu suc, ochii lui nepărăsindu-i pe ai Tarei.

– 'Neaţa!

Maddie icni. Numai că nu se uita la Ford, ci spre larg.

– Crezi că Logan e-n regulă?

– El e mereu în regulă, spuse Tara. De ce?

– Pentru că ne face cu mâna.

Ford privi spre larg, apoi înjură în timp ce lăsă sucul jos şi se repezi să pornească motorul Beneteau-ului.

– Ce faci? întrebă Tara.

– Îl salvez pe ticălos. Se opri şi se uită la ea plin de speranţă. Dacă nu cumva n-ai nimic împotrivă să moară.

– *Poftim?*

– Se scufundă.

Tara se uită într-acolo. Ford avea dreptate. Logan clar se scufunda.

– O, Doamne! şopti Maddie îngrozită. Eu i-am închiriat barca. Asta înseamnă că sunt criminală?

Inima Tarei se strânse.

– Încă n-a murit!

– Grăbește-te! îi strigă Maddie lui Ford. Nu se poate să-l omor eu pe fostul soț al Tarei. Arăt groaznic în portocaliu!

Tara încercă să-și amintească dacă Logan știa să înoate. Conducea o mașină ca un as, dar habar n-avea dacă știa să înoate. Înșfăcă stația radio de la șoldul lui Maddie.

– Logan, de ce nu porți protecția?

Stația pârâi, apoi se auzi vocea lui Logan.

– „Protecția" e în geantă, rosti el. Dar oricât îmi doresc să n-o spun, draga mea, chiar nu e momentul să mă întrebi dacă am prezervative. În schimb, am probleme.

– Vesta de salvare, Logan! Te întreb unde ți-e vesta de salvare!

– A! rosti el. Știam.

Maddie țipa la Ford.

– Mai repede! Te-am votat și vreau să câștigi, dar nu așa, nu ucigându-l pe fostul ei soț.

Tara clătină din cap neîncrezătoare.

– L-ai votat? V-am spus ție și lui Chloe să nu votați. Nici una dintre noi nu trebuia să voteze!

– De fapt, e destul de amuzant, dacă stai să te gândești, zise Chloe în timp ce Ford gonea spre Logan.

Tara o privi cu gura căscată.

– Ce Dumnezeu poate fi amuzant în asta?

– De pildă, faptul că cei doi bărbați ai tăi par să-și petreacă mai mult timp împreună decât cu tine.

capitolul 15

Experiența e ceea ce capeți când nu știi ce vrei.

Tara Daniels

Până la prânz, casa plutitoare fusese tractată înapoi în port, unde se constată că se defectase pompa de santină. Logan era în perfectă siguranță, deși puțin îmbufnat,

iar după ce Tara le telefonă proprietarilor, se întoarse la cabana de pe plajă.

Oaspeţii de peste weekend nu le dădură nici o bătaie de cap. Chloe avusese dreptate. Aveau în jur de 35 de ani, erau în luna de miere şi nu remarcaseră nimic legat de han. Tot ce-i interesase fusese patul.

Maddie urma să se ocupe de han în după-amiaza şi seara aceea, Chloe şi Mia urmând s-o ajute dacă era cazul. Tara trebuia să intre în tură la restaurant şi era în întârziere. Cu cheile într-o mână, ieşi în fugă din casă şi aproape că se împiedică de Mia, care şedea pe treapta de sus. Ţinând în ambele mâini caseta cu reţete.

- Bună, scumpo! Tara se opri brusc. De unde ai asta?

- De la Chloe. Mia deschise caseta şi scoase primul cartonaş, pe care Tara scrisese „Pentru fiica mea" S-a gândit că mi-ar plăcea s-o văd.

Dacă se oprea, avea să întârzie la slujbă, dar nu conta. Jan n-avea decât să se ia de ea - ştia că o va face -, să vorbească cu Mia era mai important. Privind treapta de lemn, Tara îşi reprimă un suspin. Îşi ridică fusta-creion pe coapse şi se aşeză cu grijă.

Mia îşi strânse buzele, încercând să-şi ascundă zâmbetul, ceea ce îi aminti Tarei că, în ochii fetei, ea nu era doar bătrână, ci şi, probabil, jenantă.

- Balansoarul de pe verandă ar fi fost mai potrivit, îi spuse Tara.

- Mie îmi place aici. Pot vedea lumea navigând pe lângă mine.

Asta era adevărat. De-acolo, era o privelişte minunată a portului şi a navelor care treceau pe lângă el.

- Te interesează navigaţia? o întrebă Tara. Pentru că eşti înrudită îndeaproape cu un expert.

Mia zâmbi.

- Ştiu. Şi da, mă interesează. Ford a zis că o să mă ia cu el cât de curând. Scoase un cartonaş şi i-l arătă Tarei. „Nu rata niciodată ocazia de a tăcea?"

Tara se aplecă puţin şi râse.

- S-a potrivit în acel moment.

- Chloe?

Tara se uită la Mia și constată că fata încă zâmbea, și simți cum și gura ei se arcuiește.

- Da. Are un stil propriu de a te înnebuni, nu-i așa?

- Da. Mia își coborî privirea spre casetă și rămase tăcută un minut.

Ceea ce era normal pentru ea, dar nu era normal pentru Tara. Trebui să-și muște limba pentru a o împiedica s-o ia la goană împreună cu mintea ei, pentru a o împiedica să umple tăcerea. Și fu al naibii de greu, dar, când Mia vorbi în cele din urmă, se convinse că așteptarea chinuitoare meritase.

- Te-ai gândit la mine, rosti ea.

Tara râse ușurel.

- Puțin.

Mia își ridică privirea de la casetă și o întâlni pe a Tarei.

- Deloc puțin, spuse Tara foarte încet.

Ochii fiicei sale deveniră calzi, acei ochi frumoși care o făceau pe Tara să se gândească la Ford ori de câte ori privea în ei. Nu-și dorea nimic altceva decât ca Mia să se uite în continuare astfel la ea, dar trebuia să-i zică totul.

- Vreau să știi adevărul, Mia. Trebuie să-ți spun adevărul. *Nu* regret că te-am dat.

Mia încremeni.

- O!

- Te-am iubit, rosti Tara și își duse mâna la piept pentru a-și alina durerea stârnită de amintirea scumpului bebeluș care se uitase la ea. O, Doamne, te-am iubit nespus din clipa în care am crezut că simt un fluture pe bluză, dar mi-am dat seama că mă loveai tu cu picioruşele. Însă nu eram capabilă de genul de iubire de care aveai tu nevoie. Tara făcu o pauză, simțind că se sufocă. În ciuda egoismului adolescentin, am știut că meritai mai mult. Meritai tot ce eu nu-ți puteam oferi. Acesta este motivul pentru care nu regret, Mia. Pentru că astfel ai avut copilăria pe care eu nu ți-aș fi putut-o dărui.

Mia își trecu degetele peste canelurile din lemnul casetei cu rețete, tăcerea ei ucigând-o pe Tara.

– Şi mai e ceva ce nu regret. Tara luă mâna Miei. Faptul că eşti aici în vara asta. Pentru nimic în lume, n-aş fi vrut să ratez şansa de a te cunoaşte.

Degetele Miei le strânseră încet pe ale ei.

– Chiar dacă asta înseamnă să te confrunţi cu cea mai mare greşeală a ta?

– Of, Mia! Tara riscă totul şi o cuprinse încet cu un braţ pe frumoasa, deşteapta şi reticenta ei fiică. Ţi-am spus adevărul. Nu te-am considerat niciodată o greşeală. Trebuia să te naşti şi sunt teribil de fericită că eşti aici.

– Serios?

– Serios!

După ce se gândi câteva clipe, Mia îşi puse capul pe umărul Tarei, iar Tara simţi că-i explodează inima. Rămaseră tăcute câteva minute, Tara ignorând vibraţia ocazională şi insistentă a telefonului. Ştia că era Jan, îi simţea furia transmiţându-se pe calea undelor, însă nu dorea să se ridice.

– Şi eu mă bucur că sunt aici, rosti Mia.

Tara zâmbi.

– A fost amuzant să-ţi dau ţie treburile plăcute, iar pe Chloe s-o pun să spele băile.

Buzele Miei se arcuiră instantaneu. Şi Ford ştia să facă asta – să exprime un sentiment fără a face aproape nici o mişcare. În buzunarul Tarei, telefonul vibră din nou, dar Mia se uita la ea gândindu-se în mod clar la ceva, aşa că Tara nu se clinti.

– Tocmai încercam să-mi imaginez, spuse Mia în cele din urmă, cum ar fi să am un copil la vârsta mea. Este inimaginabil. Traumă. Responsabilitatea totală.

Tara râse deloc amuzată.

– Nu uita teroarea cumplită.

– Părinţii tăi au reacţionat urât?

– Tata, da. Tara încă putea auzi dezamăgirea amară pe care o exprimase vocea lui când vorbiseră la telefon. Trecuseră câteva zile până când, de cine ştie unde fusese trimis cu serviciul, el răspunsese la mesajul ei înlăcrimat. Însă bunica ta m-a sprijinit întru totul, ceea ce m-a surprins.

– De ce te-a surprins?

– Nu ne vedeam prea des. Doar vara, uneori. Dar nu m-a judecat și nici n-a țipat la mine. N-a încercat să mă facă să mă simt prost. În schimb, mi-a găsit un liceu special în Seattle și mi-a fost alături când am avut nevoie de ea. Mi-a fost alături când te-am născut. Și ți-a fost și ție alături mai târziu, când...

– Când m-am îmbolnăvit. Mia dădu din cap. Mi-au spus părinții mei. I-a ajutat să plătească facturile medicale.

– N-am știut la vremea aceea, recunoscu Tara. N-am aflat decât după ce-a murit. Dar m-am uitat prin hârtiile ei și am aflat ce-ai pățit. Ai avut o problemă cu o valvă a inimii.

– „Nu funcționa corect." Mia schiță ghilimelele cu degetele. Asta au zis părinții mei. Am fost operată, iar acum inima mea e perfectă. Așa mi-a spus cardiologul. Că-i perfectă.

– Cred că a fost foarte înfricoșător pentru tine.

Ea ridică din umeri.

– Părinții mi-au tot cumpărat cadouri, iar după aceea m-au dus la Disneyland.

Curajul tinereții...

– Dar Ford? El cum a primit vestea că ești însărcinată? întrebă Mia.

– Mai bine decât mine. A fost... „Puternic. Ferm. Calm." Privind în urmă, își dădea seama că probabil fusese la fel de îngrozit ca ea, dar nu o arătase nici o clipă. A fost fantastic.

– Și de ce nu sunteți împreună? întrebă Mia, zâmbind când Tara suspină. Scuză-mă, n-am putut rezista tentației de a te întreba din nou. Scoase un alt cartonaș. „Cea mai rapidă cale de a-ți dubla banii este să-i îndoi și să-i bagi la loc în buzunar."

Mia râse din nou, iar strângerea din pieptul Tarei – cea care fusese acolo de când fata apăruse în Lucky Harbor – slăbi. Dumnezeule! Dumnezeule, fetița ei era atât de frumoasă!

– Este foarte plăcut așa, rosti Tara. Îmi place să stăm împreună așa.

Mia privi caseta.

– Îmi pare rău că am spus că eşti rigidă, încăpăţânată şi deloc dispusă să faci compromisuri.

Tara tresări.

– Nu mi-ai zis niciodată asta.

– Nu? Ei bine, atunci aşa am gândit. Mia se crispă. Îmi pare rău!

– E-n regulă. Chiar aşa sunt, ba chiar mai rău.

– Dar eşti şi deşteaptă, şi drăguţă, şi îţi pasă de alţii, spuse Mia încet. Eşti calmă şi stăpână pe tine, şi ai un aer de „nu te pune cu mine", dar, pe de altă parte, ţii la toţi cei din jurul tău. Chiar şi la cei care te înnebunesc.

Şocată, Tara râse puţin. Şi impresionată. Insuportabil de mişcată că fiica ei părea s-o cunoască atât de bine.

– De unde ştii asta?

– Chloe mi-a zis. A spus că te înnebuneşte, dar că tu tot o ajuţi ori de câte ori are nevoie. Asta îi place cel mai mult la tine... şi la mine.

Inima Tarei bubui dureros. Dar plăcut.

– Ştii ce-mi place mie cel mai mult?

Mia clătină din cap.

– Tu!

Ochii fiicei sale se înceţoşară în timp ce zâmbea, iar Tara trebui să facă şi ea eforturi pentru a se stăpâni. O cuprinse pe Mia şi tocmai se îmbrăţişau când telefonul Tarei vibră din nou. Mia îşi trase nasul şi se desprinse de ea.

– Cineva îşi doreşte foarte tare să dea de tine.

– E şefa mea. Tara se şterse sub ochi. Rimelul e la locul lui?

– E-n regulă, o asigură Mia. Totuşi, ar trebui să-ţi iei unul rezistent la apă. Şi o şefă drăguţă, cum am eu.

Tara râse, se ridică în picioare, îşi scutură fusta şi speră că nu se şifonase.

– Vino la restaurant după ce termini aici, iar eu o să-ţi pregătesc cina.

– Pot să vin cu cineva?

„Carlos", gândi Tara, el reprezentând un alt motiv pentru care nu dormea noaptea – relaţia celor doi adolescenţi evolua prea repede. Deja erau inseparabili.

– Scumpo, în legătură cu Carlos, începu Tara încet. Este – „un puști excitat?" – prea în vârstă pentru tine.

– E de vârsta mea.

– Ei bine, atunci este prea...

La naiba! Nu era prea nimic. Era un copil grozav. Dar nici un băiat nu avea să fie suficient de bun, știa asta deja.

– De fapt, rosti Mia, mă gândeam la Ford. Ai vreo obiecție împotriva lui? Fiindcă mi-a spus că îi place să te privească cum gătești.

Tara făcu o pauză, luptându-se să schimbe macazul.

– Serios? Și ce altceva ți-a mai zis despre mine?

– Că adoră să te vadă împreună cu mine.

O! La naiba! Inima ei reacționă din nou, simțind-o cum se strânge cu putere.

Cuvintele fetei fuseseră însoțite de o privire cercetătoare, care o făcu pe Tara să-și îngusteze ochii.

– Scumpo, nu pui nimic la cale, nu-i așa?

– Cum ar fi? întrebă Mia cu inocență în glas.

O, Doamne!

– Cum ar fi să ne combini pe mine și pe Ford.

– Hei, nu eu am inițiat acel sondaj!

– Mia!

Brusc, Mia păru mult mai tânără decât cei 17 ani ai ei.

– Ar fi atât de cumplit?

– Pur și simplu, nu vreau să fii dezamăgită, spuse Tara. Pentru că eu și Ford nu suntem...

– Știu, știu! Ai zis asta de un milion de ori. Atenția Miei fu distrasă de ceva aflat în spatele Tarei. Cred că ar fi bine să pleci dacă nu vrei să întârzii prea tare la restaurant.

Tara se uită în spate ca să vadă ce-i captase interesul Miei și îl zări pe Carlos străbătând curtea și îndreptându-se către clădirea portului.

– Atunci, o după-amiază ușoară! spuse Mia și se ridică în picioare. Ne vedem mai târziu.

– Mia...

Dar Mia străbătuse deja jumătate din distanța până la Carlos și iarăși arăta ca de 17 ani.

Târziu în noaptea aceea, Tara se trezi auzind pe cineva tăind uşa cu drujba ca să intre în casă. Se ridică brusc în capul oaselor, apoi îşi dădu seama că era sora ei care sforăia.

În dormitorul de alături.

Tara se uită la ceas. Era miezul nopţii. Minunat! Se dădu jos din pat şi porni pe coridor spre camera lui Chloe.

- Întoarce-te pe o parte!

Chloe murmură în somn ceva ce sună a:

- Puţin mai la stânga, Paco.

- Chloe! rosti Tara mai tare.

Chloe se răsuci pe o parte, iar liniştea binecuvântată se instală.

Suspinând, Tara se întoarse în pat şi se cufundă în somn. Tocmai ajunsese la jumătatea unui vis în care era goală, iar foarte talentata limbă a lui Ford o venera când Chloe începu să taie lemne din nou. Tara se uită la ceas.

Două minute după miezul nopţii.

La naiba! Nu se mai punea problema somnului şi oricum i se făcuse foame. Probabil că se molipsise de la Maddie pentru că, brusc, se pomeni că-şi dorea nişte chipsuri. De fapt, simţea *nevoia* să mănânce nişte chipsuri cu disperare chiar. Singura problemă era că nu aveau aşa ceva în casă - le aruncase de dragul lui Maddie. Nu putea găsi chipsuri decât în oraş.

Sau... pe barca lui Ford.

Oare era intrare prin efracţie dacă te duceai pe ambarcaţiunea cuiva şi furai mâncare? Fără îndoială. Dar la naiba, deja îi furase tricoul. De fapt, îl purta chiar în clipa aceea, aşa că ce mai conta dacă mai şterpelea ceva?

Cu stomacul chiorăind şi decizia deja luată, se dădu încă o dată jos din pat. Ajunsă la uşă, realiză că trebuia să se încalţe, aşa că îşi puse ceva ce se afla la îndemână - sandalele cu platformă. Se gândi în treacăt la aspectul ei - în tricoul lui Ford, chiloţi şi sandale cu talpă înaltă. Probabil că arăta de parcă se pregătea să apară într-un video *Fete sălbatice*[1].

[1] În original, *Girls Gone Wild* (n.tr.)

„Nu te vede nimeni la ora asta", încercă să se liniștească singură. Barca se afla la doar 50 de metri dincolo de alee. Ocoli în fugă clădirea portului și ajunse pe chei, reușind printr-un miracol să nu-și scrântească o gleznă sau să nu-și rupă gâtul.

Noaptea era zgomotoasă. Nu bătea vântul, dar o bufniță țipa undeva pe faleză, iar partenerul ei îi răspundea. Greierii țârâiau, iar apa, atrasă de lună, se năpustea spre pontoane, lovind cu putere lemnul.

În Houston, Tara locuise într-un apartament de la etajul patru. Luminile orașului ascundeau strălucirea lunii și îi intrau pe geamuri, iar singurul zgomot era zumzetul aerului condiționat, care funcționa non-stop. Cu șase luni în urmă, când ajunsese în Lucky Harbor – arțăgoasă, nervoasă și nefericită –, detestase sunetele nocturne ale naturii. Nu o lăsau să doarmă, așa că zăcea trează ore în șir, gândindu-se la tot felul de lucruri. Însă cumva, ajunsese să accepte zgomotele. Ba chiar să-i placă.

O liniște au, la fel ca și întunericul nopții. Nu existau luminile orașului, nimic nu alunga superba strălucire a stelelor. Ar fi rămas afară și s-ar fi bucurat de noapte, dar nu era prea potrivit îmbrăcată pentru asta. Iar chipsurile acelea o atrăgeau ca un magnet. Se poticni când urcă pe barcă cu sandalele cu platformă și își imagină că va cădea în apa dintre barcă și ponton, urmând să fie găsită cu tricoul lui Ford în jurul urechilor.

După ce izbuti să ajungă la bord, coborî sub punte și, după cum sperase, găsi o pungă cu chipsuri pe blatul din micuța chicinetă. Își umplu gura cu chipsuri și avea mâna plină cu încă o porție când lumina se aprinse. Clipind din pricina strălucirii bruște, se răsuci și dădu cu ochii de...

Ford.

El văzu că avea gura plină și o mână plină cu chipsuri și începu să zâmbească. Când constată că părul îi stătea ca și cum, indiscutabil, abia se dăduse jos din pat și că avea picioarele goale în sandale, zâmbetul i se transformă în rânjet.

– Frumos! rosti el.

– Nu e ceea ce pare.

– Nu?

Purta pantaloni de trening coborâți pe șolduri și nimic altceva. Părul îi era ciufulit în felul acela sexy în care ajunge părul tipilor când dorm. Se sprijini de blatul de vizavi și își băgă mâinile în buzunare. Relaxat. Atent.

Amuzat.

Naiba să-l ia!

– Tu cum crezi că pare? dori el să știe.

Părea că ea era o nebună pe cale s-o ia razna de-a binelea, care intrase prin efracție și îi furase chipsurile.

Ochii lui se ațintiră asupra tricoului.

– Fie ți-e rece, fie ești foarte bucuroasă că mă vezi... Ăsta-i tricoul meu?

Rahat! Își coborî privirea și își încrucișă brațele la piept pentru a-l acoperi, ceea ce făcu ca tricoul să i se ridice pe coapse, posibil dându-i la iveală chiloții din dantelă roz.

Gestul ei făcu ca atenția lui să se îndrepte spre partea de jos a trupului ei. Zâmbetul lui deveni obraznic, iar atmosfera din jurul lor se încinse.

Da, era clar că își expusese chiloții.

– Da, *este*, spuse el. E tricoul meu.

Ea chiar nu dorea să vorbească despre tricou.

– N-am putut să dorm. Mi s-a făcut foame și m-am gândit că ai niște chipsuri.

– Așa că ai comis infracțiunea de intrare prin efracție, zise el dând din cap. Bun plan. Cu excepția faptului că ai fost prinsă. Aveai de gând și să dormi în patul meu, Bucle-Aurii[1]?

Felul în care rostise „pat" îi aminti cu claritate toate lucrurile înnebunitoare, fantastice pe care el i le făcuse într-un pat. Și nu numai într-un pat...

– Nu, spuse ea. Asta ar fi fost o mojicie.

El râse ușurel.

– Încă mai încerci să-ți rezolvi problemele?

– Da, zise ea cu afectare. Tu?

[1] Aluzie la fetița din povestea *Bucle-Aurii și cei trei ursuleți* (n.tr.)

– Eu mă străduiesc permanent, iubito. Îi aruncă un zâmbet de băiat rău. Îți mai este foame?

O, Doamne!

– Da, șopti ea.

El îi făcu semn cu degetul.

– Vino încoace, Bucle-Aurii.

– Asta ar fi... o idee foarte proastă.

– O pot face atât de proastă, încât să fie bună.

Ha!

– Trebuie să încetezi cu asta!

– Cu ce să încetez?

„Să arăți atât de bine. Să vorbești obraznic. Să respiri."

Se răsuci spre blat, lăsă punga cu chipsuri, luă o sticlă cu apă și bău, înghițind apoi și ultimele firimituri. După furnicăturile de la baza gâtului, își dădu seama că Ford venise în spatele ei. Apoi se apropie atât de mult, încât îi simți căldura trupului trecându-i prin tricou și atingându-i pielea. S-ar fi putut îndepărta, dar adevărul era că se afla exact acolo unde dorea să fie.

– Bine, rosti ea cu vocea tremurată. Uite care-i treaba! Încă... sunt atrasă de tine. Respirația ei se poticni când el îi dădu părul la o parte și o sărută la baza gâtului. Ea își lipi genunchii. Trebui s-o facă pentru a-i împiedica să se înmoaie. Dar nu vreau să mă culc din nou cu tine.

– Și totuși, ești aici, murmură el cu buzele lipite de pielea ei. Pe barca mea. În toiul nopții.

– Da. Nu pare în regulă, recunoscu Tara. Dar zău că pur și simplu mi-a fost poftă de chipsuri.

– Și de tricoul meu. Își trecu un deget peste șira spinării ei, coborând dincolo de limita decenței și făcându-i respirația să i se oprească în tăcerea bruscă. Cum a ajuns la tine? întrebă el cu mâna pe fundul ei.

Ea își reprimă dorința de a-și împinge fundul în palma lui.

Sau, și mai bine, în vintrea lui.

– Tara!

Ea închise ochii.

– L-am furat. În ziua în care ți-am înapoiat tigaia de clătite.

- Uită-te la mine!

„Nu. Nu, mersi frumos!"

El își puse mâinile pe șoldurile ei și o răsuci.

- Nu că nu-mi place cum arăți în tricou, spuse el. Îmi place. Foarte mult. Dar tu ai păstrat distanța, iar eu am încercat să respect asta. Însă ai venit la mine în noaptea asta, așa că situația s-a schimbat. Spune-mi de ce porți tricoul meu.

Ea își mușcă buza de jos. Nu avea un răspuns. De fapt, nu avea unul pe care să dorească să i-l dea.

- Mi-ai dat unul identic când le-ai primit.

- Îmi amintesc. Dar n-am știut că și tu îți amintești.

- Da, ei bine îmi amintesc. Și am adorat tricoul acela, îi zise ea. Și l-am pierdut în incendiu. Mi-a părut tare rău. Așa că, atunci când l-am văzut pe al tău... Închise ochii. La naiba, Ford! Nu pot explica. Mi-am pierdut capul și am furat afurisitul de tricou. Poftim! Ești fericit?

- Hm! făcu el neutru. Incendiul a avut loc acum șase luni. Încă o ții*nea* de șolduri, cu mâinile sub tricou, mângâindu-i cu degetele mari pântecul dezgolit și făcându-i mușchii să vibreze. L-ai avut până atunci?

- Era confortabil.

El zâmbi.

- Confortabil... Ai păstrat un tricou 17 ani pentru că era confortabil?

- Da.

- Mincinoaso! Ești o mincinoasă frumoasă.

Se aplecă și o sărută. Delicat.

Runda de încălzire.

Ea știa cât de pătimașă avea să fie următoarea, așa că își puse mâinile pe pieptul lui, nesigură dacă dorea să-l oprească sau să-l facă să nu se oprească.

În tăcerea din cabină, stomacul ei chiorăi, iar el rânji.

- Se pare că m-am înșelat. Chiar *ți-e* foame.

Se duse la micul frigider și scoase niște *tortillas*, brânză rasă și salsa.

- Ce faci?

- Îți prepar o *quesadilla*. Ți-aș prăji-o, dar nu pot face asta aici.

Ea îl privi cum întinde o lingură de salsa pe o *tortilla*, apoi presară brânză pe ea. Felul în care i se mișcau mâinile, concentrarea, ușurința evidentă cu care lucra în bucătăria lui o impresionară.

Și o impresionară puternic.

Așteptă până când ea termină *quesadilla*, apoi îi luă farfuria, după care o ridică pe Tara pe blat. Cu ochii ațintiți în ai ei, păși între coapsele sale.

- N-am venit aici pentru asta, șopti ea în timp ce el îi ridică tricoul și *i*-l trase peste cap.

- O să înceapă să-ți crească nasul, Pinocchio, rosti el punându-și mâinile pe talia ei.

- Tu n-ai mâncat nimic, spuse ea fără rost.

- Nu mi-a fost poftă de *quesadilla*.

- Dar de ce ți-e poftă?

Ochii lui erau atât de înflăcărați, încât ea simți cum i se topesc oasele.

- Ghici! rosti el și își coborî mâinile pe coapsele ei.

Își strecură degetele în chiloții ei și îi trase în jos. Apoi, se lăsă în genunchi și începu să-i arate.

Iarăși și iarăși.

capitolul 16

Lucrurile sunt întotdeauna mai amuzante când li se întâmplă altora.

Tara Daniels

Tara era singură în bucătăria hanului, într-o binecuvântată liniște. Încerca să nu se gândească de câte ori o avusese Ford - și ea pe el - cu o noapte în urmă, înainte de a o conduce la han, în zori.

Și la cât de mult începea el să însemne pentru ea. Și Mia la fel. Și surorile ei. Și Lucky Harbor...

Erau acele legături la care se referise Ford, pe care i le dicta inima.

Naiba să le ia de legături! Nu le dorea. Voia să-și protejeze inima așa cum trebuia, dar asta devenea foarte

greu. Cel puţin în privinţa lui Ford, ştia cu ce se alegea. Se simţea bine. De fapt, *foarte* bine. Intenţionase ca asta să nu însemne mai mult decât era, dar...

Chloe intră în bucătărie exact când Tara privea orbeşte în frigider.

- Ţi-e foame?

- Nu, rosti Tara. Încerc să mă decid între suc şi votcă.

Chloe râse.

- Întotdeauna votcă. Are mai puţine calorii. Dar eu n-am considerat niciodată că sucul de portocale şi votca se exclud reciproc. Dă-i drumul, fă-ţi de cap, combină-le!

- Hm! făcu Tara şi scoase ouăle.

- Probabil că eşti lihnită de foame după ce ai ars atâtea calorii noaptea trecută, făcând sex sălbatic, nu-i aşa?

Tara aproape că scăpă ouăle înainte de a se holba la Chloe.

- Poftim?

- Ei bine, te-ai întors în zori, cu părul vâlvoi şi cu un zâmbet ridicol de larg pentru cineva care detestă să fie foarte matinal. Chloe ridică din umeri. M-am gândit că ai avut parte de sex. Şi având în vedere că a fost Ford, m-am mai gândit că trebuie să fi fost o noapte fantastică. A *fost* Ford, nu-i aşa?

- O, Doamne! rosti Tara. *Da!*

Chloe rânji.

- Încetează! îi ceru Tara. Nu vreau să vorbim despre asta.

- Te rog! Este mult mai interesant decât ce aveam eu să-ţi spun.

Tara deschise gura pentru a replica, dar Sawyer intră pe uşa din spate, cu obişnuitul mers degajat al oamenilor cu picioare lungi. Ezită doar puţin când privirea i se încrucişă cu a lui Chloe, pe care nu era obişnuit s-o vadă în bucătărie dimineaţa devreme, când venea să-şi ia cafeaua.

Tara scoase un pahar cu capac dintr-o rezervă pe care o păstra pentru el şi îl umplu.

Chloe urmări derularea lucrurilor, inclusiv pe Sawyer mulţumindu-i încet, dar recunoscător, însă nu zise nimic până când el nu plecă.

– De ce îl lași să-ți fure cafeaua?

– Pentru că este un om bun și are o slujbă mizerabilă, pe care, apropo, tu i-o faci mult mai dificilă. Simt că îi sunt datoare.

Chloe își dădu ochii peste cap.

– Să revenim la tine, domnișoară, și la expresia ta „tocmai am făcut sex". Ar trebui să ți-o ștergi de pe chip. Fiindcă o să apară copiii.

Tara încercă să se privească în ușa de oțel a frigiderului. La naiba, Chloe avea dreptate. Fața îi strălucea.

– A, și ți-am luat cu împrumut laptopul, în dimineața asta, rosti Chloe pe un ton oarecare, luând căpșunele, iaurtul și blenderul.

– Nu-mi spune că iarăși te uiți la pornografie, zise Tara. Data trecută, mi-ai blocat computerul când ai deschis atașamentul „Iată-l pe Channing Tatum gol!"

– Hei, oricine ar fi încercat să-l deschidă, dar a fost o farsă. Nici măcar n-am apucat să-l văd gol. Și nu, astăzi nu m-a interesat asta. Doar mi-am verificat e-mailul. A, și întâmplător am văzut istoricul tău pe Firefox.

– Și?

– Și am aflat că ai intrat pe Facebook, ți-ai creat un cont și l-ai votat pe Ford.

Tara încremeni.

– N-am făcut asta!

– Bine. Dar ai făcut-o.

– Tara își încrucișă brațele.

– Află că nu există nici măcar o singură Tara Daniels pe Facebook, spuse ea sigură de sine.

Chloe păru amuzată.

– Dar tu de unde știi asta, *Tallulah Danielson?* Tallulah? Danielson? Serios? Și dacă – Dumnezeule! – o să mai vrei vreodată să faci ceva pe ascuns, te implor, cere ajutorul cuiva. Și nici să nu te gândești că te-ai putea angaja vreodată la FBI.

Pe toți dracii! Era jenant. Iar cel mai rău era că nu-i venea în minte nici o scuză. Absolut nici una.

A! Nebunie temporară. Asta ar ține. Sau evitare, își zise Tara, și se întoarse cu spatele la Chloe, care rânjea, dar dădu nas în nas cu bărbatul de care era vorba.

Ford. Care rânjea şi el.

– Binecuvântată fie-ţi inima, Tallulah! spuse el.

Chloe izbucni în râs şi traversă încăperea pentru a-l îmbrăţişa.

– Dacă n-ai fi atât de amorezat de ea, îi zise Chloe, te-aş vrea pentru mine.

Ford o îmbrăţişă la rându-i.

– E adevărat. Sunt total amorezat de ea.

Of! Privindu-i, Tara se gândi că, *la naiba*, el chiar trebuia să înceteze să se poarte aşa fiindcă ea simţea că inima i se topea iarăşi. Era vorba de toate acele lucruri mărunte care se adunau – faptul că îi făcuse *quesadilla* în toiul nopţii, felul cum se uita la ea, de parcă îi făcea mai multă plăcere decât o cană de cafea în zori. Sau, ca în clipa aceea, de parcă ea îl amuza foarte tare.

– Ai fi putut să-mi spui că e aici, îi zise Tara lui Chloe.

– Aş fi putut.

Tara clătină din cap şi se uită la Ford.

– Am vrut să-l votez pe Logan, dar mi-a alunecat mâna şi am dat clic pe butonul greşit.

Ford izbucni în râs.

Purta un tricou şi blugii Levi's care îi puneau frumos în evidenţă corpul. Pe obraji, avea barbă de o zi şi arăta atât de bine, încât Tara se pomeni holbându-se la el.

Se uită şi el la ea, un zâmbet mic zăbovindu-i la colţurile gurii.

Chloe îşi drese glasul:

– Ei bine, toate astea sunt foarte drăguţe şi alte alea... Se uită la Tara. ... dar eu chiar trebuie să-ţi vorbesc. Ai câteva minute?

– De fapt, abia mai târziu, şi la fel şi tu. Oaspeţii o să dorească să ia micul dejun.

– Nu durează mult, dar e important, rosti Chloe.

Of, la naiba! Clar era ceva important, Tara văzu asta în ochii lui Chloe.

– Nu-mi spune că iarăşi ai fost arestată, fiindcă sunt foarte sigură că, până la urmă, Sawyer o să te închidă şi o să arunce cheia.

- Nu. Dumnezeule! rosti Chloe azvârlindu-și mâinile în sus. Am fost și eu arestată o dată...

- De *trei* ori!

Chloe suspină.

- Este vorba despre *tine*.

- Ce-i cu mine?

Chloe se uită stânjenită la Ford, care clar nu avea de gând să plece, apoi suspină și scoase din buzunar un bețișor de plastic alb. Am fost în baia de la parter ca să aranjez un coș cu loțiuni și săpunuri, să fac curat, să arunc gunoiul, chestii din astea.

- Am aruncat gunoiul chiar în dimineața asta, spuse Tara.

- Știu, rosti Chloe. Te-am văzut. Ceea ce înseamnă că tu ai fost ultima acolo. Așa încât mi-am imaginat că ai vrea să-ți dau asta ca să nu tragă cineva vreo concluzie greșită.

Tara se uită la obiectul din mâna lui Chloe.

- Este un test de sarcină.

- Unul negativ, zise Chloe. Probabil că e o mare ușurare pentru voi.

Tara aproape că făcu infarct.

- Despre ce vorbești? Nu-i al meu.

Ford privi testul cu chipul lipsit de expresie. După o clipă, își înălță capul și se uită la Tara cu pleoapele pe jumătate coborâte.

Fiindcă știa ce făcuse ea. Ei folosiseră prezervative. De fiecare dată. Era o regulă nerostită și foarte serioasă, pe care o cunoșteau amândoi. Prin urmare, firește, se gândea la cealaltă posibilitate – că se culcase cu... Logan?

- Nu este al meu! se răsti Tara și o apucă pe Chloe de braț. Ne scuzi un minut? îi spuse ea lui Ford, apoi, fără să aștepte răspunsul lui, o bagă pe Chloe în cămară și trânti ușa.

- Mda, zise Chloe privind prin încăperea micuță și intimă. Îmi dau seama de ce îl tot aduci pe Ford aici, ori de câte ori poți. Cere să fie folosită. Verifică un raft. Chestia asta ține?

- Chloe, *cum poți?* șopti Tara cu asprime.

– Nu știu. Bănuiesc că m-aș urca aici, iar apoi el ar veni între picioarele mele...

– Cum poți să-mi dai ăsta de față cu Ford? Dumnezeule, a fost cel mai iresponsabil, mojic și ticălos lucru pe care l-ai făcut vreodată, și ai făcut multe!

Chloe tăcu câteva clipe, clar surprinsă de furia Tarei, de parcă, sincer, nu s-ar fi gândit nici măcar o secundă la sentimentele altcuiva. Ca întotdeauna, își reveni repede și găsi o scuză:

– Hei, dacă ești suficient de apropiată de el pentru a avea nevoie de un test de sarcină, atunci și el îți este suficient de apropiat pentru a-și face griji împreună cu tine. A doua oară.

– *Nu este al meu!*

– Ei bine, al meu nu este, rosti Chloe pe un ton categoric. N-am mai făcut sex de un an. Dè când cu cubanezul ăla grozav din Miami care m-a făcut să ajung la Urgențe. Cam dezamăgitor după sex, ar trebui să adaug.

– O, Dumnezeule! exclamă Tara. Este al Miei.

– Poftim?

– Testul de sarcină. Este al Miei.

Chloe se gândi la această posibilitate, apoi suspină încet.

– O, Doamne!

Tara scrâșni din dinți.

– O să-l omor pe Carlos...

– Nu este al Miei, e al meu.

Tara și Chloe se uitară una la alta, apoi către ușa care le vorbise. Chloe o deschise și dădură cu ochii de Maddie.

Și de Mia.

Stăteau una lângă alta, Maddie având pe chip o expresie rușinată.

– Am crezut că l-am învelit bine, ca nimeni să nu-l vadă, spuse ea.

Tara își băgă capul în bucătărie și îl căută din priviri pe Ford.

– A plecat, îi zise Maddie.

Mia încă nu spusese nimic. Se uita la Tara cu un reproș abia mascat.

- Ai crezut că testul e al meu.

Tara deschise gura, dar Mia clătină din cap și făcu un pas îndărăt.

- Trebuie să plec, rosti ea și se îndreptă spre ușă.

- Mia, te rog! Tara se grăbi s-o ajungă din urmă. Stai...

Cu ochii în lacrimi, Mia se răsuci spre ea.

- Ai crezut că e al meu, repetă ea. Crezi că mă culc cu cineva și că sunt atât de proastă, încât s-o fac fără protecție. Ba chiar că sunt și mai proastă de-atât și aș aduce aici un test de sarcină, lăsându-l undeva unde să poată fi găsit. Se crispă și se uită la Maddie. Nu te supăra!

Maddie suspină.

- Nu mă supăr.

- Mia, spuse Tara sesizând emoția din propria voce. Îmi pare rău. A fost o reacție instinctivă și îmi cer scuze.

O parte din încordarea umerilor Miei se risipi, dar nu toată, iar ea dădu din cap.

- Deci nu faci sex? o întrebă Chloe.

- Nu, rosti Mia cuprinzându-se în brațe. Dumnezeule!

- Bine, spuse Chloe. Deoarece chiar n-aș fi vrut să fiu singura care nu face. Se uită la Maddie. Iar tu chiar ai crezut că ai putea fi însărcinată?

Maddie dădu din cap, se retrase spre un scaun și se așeză. Luă cafeaua lui Chloe și bău din ea. Se strâmbă, adăugă trei linguriță pline ochi cu zahăr, apoi sorbi din nou și încuviință din cap.

- Fiindcă nu ești însărcinată, intenționezi să faci diabet sau ce? o întrebă Chloe.

Tara se uită urât la Chloe, ceea ce o făcu să mimeze că trage fermoarul la gură și azvârle cheia. Tara tot simțea nevoia s-o strângă de gât, dar mai tare dorea să se ducă după Ford pentru a se asigura că totul era în regulă între ei. Mă rog, atât de în regulă cât putea fi având în vedere că...

La naiba! Habar n-avea ce anume era între ei, doar că își petreceau mult timp făcându-se unul pe altul să murmure numele celuilalt. În orice caz, ea trebuia să-l vadă, trebuia să se asigure că el știa că testul nu era al ei.

Din păcate, Maddie părea pe cale să se prăbușească, așa că Tara trase un scaun și se așeză în fața ei.

– Jax vrea să ne căsătorim, șopti Maddie fără să fie îmboldită, apoi suspină anevoie, de parcă o povară uriașă i se ridicase de pe umeri.

– Și? întrebă Chloe.

– Și cred că m-a cerut doar pentru că s-a temut că sunt însărcinată. Maddie le privi cu ochi uriași pe surorile ei. Nu vreau să mă mărit doar din acest motiv.

– E mai mult de-atât, spuse Tara. Te iubește!

– Și eu îl iubesc. Dar n-am nevoie de bucata aia de hârtie.

– Dar de diamant? întrebă Chloe. N-ai vrea un inel cu diamant?

– Nu. Ei bine, poate. Maddie râse printre lacrimi. Dar nu suntem împreună de prea mult timp.

– De șase luni, zise Tara.

– Da, și ne înțelegem foarte bine, confirmă Maddie. Asta-i suficient pentru mine. N-ar trebui să fie suficient?

– Încerci să te convingi pe tine sau pe noi? întrebă Chloe. Fiindcă eu sunt pentru chestia cu diamantul. Ar fi foarte greu să refuzi un diamant mare și frumos. Iar apoi te alegi cu o mare petrecere, cu o călătorie grozavă și cu cardurile lui bancare. Văzând că Tara clătină ușurel din cap, Chloe își dădu ochii peste cap. În regulă! Dar cel mai important e că ești nebună după el. Știu că ești. Te face să zâmbești. Și crede că tulburarea ta obsesiv-compulsivă e drăguță.

Îi rânji Tarei de parcă ar fi vrut să-i spună: „Vezi? Și eu pot să-i sprijin pe alții".

– Nu sufăr de o tulburare obsesiv-compulsivă, rosti Maddie. Nu prea tare. Și chiar sunt înnebunită după el. Poate, dacă *aș fi fost* însărcinată...

– Ai noroc că sperietura cu sarcina s-a întâmplat acum, zise Tara conștientă că Mia era foarte atentă la discuția celor trei surori. La o vârstă potrivită, cu un tip ca Jax, care te iubește atât de mult. Văzu privirea tăioasă a lui Chloe. Ce-i?

– O spui de parcă tu n-ai avea un tip minunat, care știm că te dorește.

– A dori nu înseamnă a iubi, zise Tara.

Chloe își dădu iarăși ochii peste cap.

– Dacă nu încetezi să faci asta, spuse Tara, o să ți-i scot, o să-i bag într-un borcan și o să-i dau și eu peste cap prin el.

– Și eu care am crezut că tu ești cea mai deșteaptă dintre noi...

Tara simți cum i se îngustează ochii.

– Ce vrei să zici cu asta?

– Hei! rosti Chloe ridicându-și mâinile. Dacă tu nu pricepi, eu n-o să-ți explic. Dar numele lui începe cu F și se termină cu O-R-D și, *trezește-te*, e îndrăgostit lulea de tine, la fel cum este și Jax de Maddie!

Tara o privi stânjenită pe Mia, care dădea din cap.

– În regulă, spuse Tara. E adevărat că ne-am fi putut căsători cu ani în urmă, dar tinerii de 17 ani n-ar trebui să se căsătorească.

– Poate că nu, zise Chloe, dar Ford este adult acum și e un bărbat al naibii de bun, dacă mă întrebi pe mine. Are stabilitate financiară, e fantastic de sexy – scuze, Mia! – și probabil că ar prefera să moară decât să te rănească. Așa că ce te reține?

– Și eu am întrebat-o același lucru, spuse Mia. Minus partea cu fantastic de sexy, pentru că nici nu vreau să mă gândesc.

Tara se înmuie.

– Eu! Bine? Eu sunt cea care are rețineri. Data trecută când am fost cu el... Se uită la Mia. N-am făcut ce-ar fi trebuit.

– Erai un copil, rosti Maddie și îi zâmbi Miei. Nu te supăra!

– Deloc, zise Mia politicoasă.

– Cât de cinică ai ajuns să fii! o mustră Chloe pe Tara. Cum poți să nu crezi în puterea dragostei?

– Spuse femeia care nici măcar nu poate *rosti* „te iubesc", replică Tara.

Chloe se crispă, iar chipul i se întunecă.

– Acum nu e vorba de mine.

Mia se uită afară, unde Carlos tocmai oprea mașina, și se învioră instantaneu.

– Trebuie să plec, zise ea și dispăru pe ușă.

Tara suspină, apoi se uită la Maddie.

– Să revenim la tine.

– Aș prefera să nu revenim la mine.

– Ghinion! spuse Tara. Fiindcă m-am săturat să vorbim despre mine. Noi ne bucurăm sau suntem triste că testul a ieșit negativ?

– O, murmură Maddie, ochii umezindu-i-se neîncrezători. Ai zis „noi"

– Hei, *tu* ai spus că suntem „noi", îi aminti Tara. Cu vreo șase luni în urmă, când ne-ai cerut să rămânem împreună și să ne comportăm ca niște surori, îți amintești?

– Da, se băgă Chloe. E adevărat, Mad. Ai insistat să fim „noi". Să fim foarte unite.

– Dar de când mă ascultați voi? întrebă Maddie.

– De când ne-ai pus să ne îmbrățișăm toate trei și să jurăm solemn, rosti Tara, apoi se pomeni strânsă până la sufocare de Maddie, care le îmbrățișă pe ea și pe Chloe.

– Vă iubesc! șopti Maddie.

Tara suspină.

– Și eu te iubesc.

Chloe se mulțumi să suporte îmbrățișarea și sentimentalismul.

Maddie le dădu drumul și, încă ținându-le de mâini, își trase nasul.

– Îmi pare rău pentru asta. M-am panicat văzând că nu-mi vine ciclul. A fost o prostie. Îl iubesc pe Jax atât de mult! Și am vorbit despre căsătorie, despre nuntă și rochie, și tort...

– Și dans, adăugă Chloe. Dacă vreți să faceți un spectacol din asta, trebuie să fie și dans.

Maddie râse.

– Da. Și dans.

– Deci... ți-a trecut panica? o întrebă Tara.

– Da. Maddie își frecă pieptul. Nici una dintre noi nu a avut o copilărie chiar normală. Și nici Jax. Nu mi-am putut imagina... Pur și simplu, nu m-am putut imagina fiind mamă, nu știu cum este. *Noi* nu știm cum este.

– Ești cea mai afectuoasă, cea mai dulce, cea mai cumsecade persoană pe care o cunosc, spuse Tara. Iar el este foarte deștept și energic. Ce nu știți o să învățați. Veți fi niște părinți minunați.

– O, rosti Maddie, ce drăguț! Și își trase nasul din nou. Dar mai întâi, aș vrea să fiu singură cu el o vreme. Este egoist din partea mea?

– Firește că nu! rosti Chloe. Dacă Jax ar fi iubitul meu, aș vrea să fiu singură cu el tot timpul. Zi și noapte. Goi...

Tara o cuprinse pe Chloe cu un braț și îi acoperi gura. Chloe se eliberă și râse.

– Deci, dacă ți-a trecut panica, îi zise ea lui Maddie, poate ai putea să ne explici cum ai fi reușit să rămâi însărcinată. Având în vedere că iei anticoncepționale.

Maddie se crispă.

– Da, dar se pare că nu-și fac efectul dacă iei antibiotice. Vă amintiți că luna trecută am avut bronșită?

– Ai făcut sex cât ai avut bronșită? întrebă Chloe. Nu aveai voie să faci efort.

Maddie își mușcă buza de jos și se îmbujoră.

– N-am făcut efort. Jax a făcut toată treaba.

Chloe suspină.

– Ticăloaso! zise cu ea cu gelozie în glas.

– Deci, rosti Tara strângând mâna lui Maddie, să recapitulăm. Panica ți-a trecut și am stabilit că ești îndrăgostită nebunește.

Ceea ce însemna că se putea duce să discute cu Ford...

– O să mă simt mai bine după ce o să-mi vină ciclul, spuse Maddie. Am fost atât de zăpăcită din pricina asta. De pildă, am comandat așternuturi de pat simplu, nu dublu, pentru camerele oaspeților. A fost cât pe ce să pun motorină, în loc de benzină, în rezervorul mașinii. Unde mai pui că am uitat să verific pompa de santină a casei plutitoare, aproape omorându-l pe Logan.

– *Eh*, făcu Chloe ridicând în glumă din umeri. E un fost. Nu-i mare pagubă.

– *Chloe!* exclamă Tara.

Maddie râse, apoi își acoperi gura cu o mână.

– Scuze! Dar recunoaşte – a fost destul de amuzant. Cred că ar trebui să pregătim micul dejun.

– Da, fu Tara de acord. Dar mai întâi, trebuie să discut cu un om despre sperietura pricinuită de o posibilă sarcină. Mersi frumos! rosti ea şi se uită lung la Chloe.

– E vina mea, zise Chloe ridicând o mână. O să fac *eu* micul dejun.

– *Nu!* spuseră Maddie şi Tara în acelaşi timp.

– Hei, chiar pot să-l fac! *Vreau* să-l fac.

Tara o privi fix, apoi dădu din cap.

– Bine, dar mă chemi dacă ai nevoie de mine.

Astea fiind zise, se duse să-l caute pe Ford, dar, cu toate că maşina lui era în faţă, el nu era nicăieri de găsit în han.

Şi nici în clădirea portului.

Apoi descoperi că barca lui dispăruse. Ford se dusese în larg. Tara urcă la bordul Beneteau-ului şi se aşeză pe punte, întinzându-şi picioarele pentru a prinde razele soarelui matinal şi sperând că o vor încălzi cât aştepta. Îşi lăsă capul pe spate, închise ochii şi încercă să se relaxeze. Casa plutitoare care aproape se scufundase, discuţia sentimentală pe care o avusese cu Mia cu o zi în urmă, întâlnirea şi mai sentimentală – şi nudă – pe care o avusese cu Ford noaptea trecută şi spaima lui Maddie că era însărcinată, toate astea o făcură să se simtă epuizată, deşi nu era nici măcar ora opt dimineaţa.

Probabil că adormise, fiindcă următorul lucru pe care îl conştientiză fu că barca se clătină când cineva urcă la bord. Nu se uită. Nu era nevoie. Recunoscu vibraţia nervilor din trupul ei.

Nici Ford, nici ea nu spuseră nimic. Nici când el scoase barca din port şi nici când ieşiră din golf, îndreptându-se spre o zonă izolată din larg. Ford aruncă ancora şi se aşeză lângă Tara, într-o poziţie similară cu a ei, cu picioarele întinse, cu faţa în sus, soarele aurindu-i chipul.

Fiindcă voia să-l vadă când îi spunea ce avea de spus, Tara se ridică în capul oaselor, apoi întinse mâna şi îi scoase ochelarii de soare de la ochi.

El își înălță capul și se uită la ea.

– Testul de sarcină nu era al meu, rosti ea. Ți-aș fi zis.

Privirea lui o întâlni pe a ei.

– Și dacă ar fi fost vorba de Logan?

– Chiar crezi că m-aș culca în același timp cu amândoi?

El ezită.

– Dacă ar fi fost vorba despre oricare alt tip, aș fi spus că în nici un caz. Dar în mintea mea există o mică voce care îmi tot amintește că între voi a existat o legătură puternică. Și ați fost căsătoriți. Și urăsc cumplit acea voce mică.

– Eu și Logan suntem despărțiți de aproape doi ani.

– Iar noi suntem despărțiți de 17.

– Eu cred că nu contează cât de mult timp a trecut, spuse ea.

Ford rămase tăcut câteva clipe.

– Știi, când am văzut testul acela, am fost copleșit de o groază de lucruri.

– Da. O teroare crâncenă.

– Și confuzie, rosti el. Și poate... entuziasm. Privirea lui o întâlni pe a ei. N-am regretat-o niciodată pe Mia. Nici măcar o clipă. Am regretat doar ce s-a întâmplat între noi.

Ea simți că i se strânge inima.

– Îmi pare cumplit de rău că te-am făcut să suferi.

El rămase tăcut din nou.

– Simt ceva pentru tine, Tara, spuse el în cele din urmă. Și tu simți. Văd asta în ochii tăi când te uiți la mine. O simt în atingerea ta atunci când mă lași să mă apropii.

Ea suspină și privi apa.

– Da.

El o trase în poala lui și îi mângâie obrazul cu un deget, până când ea deschise ochii.

– Simt, rosti ea cuvântul pe care el îl aștepta. Și simt asta doar pentru tine. Indiferent ce este „asta". Dar...

– Fără „dar", spuse el. Ce-ai zis este perfect fără „dar".

Își strecură mâinile sub fusta ei, îi cuprinse fesele și o trase și mai aproape, lăsând-o să simtă cum reacționa

corpul lui la poziția ei. O sărută de-a lungul maxilarului până la ureche, făcând-o să simtă fiorii anticipării.

– Aici, rosti el. Acum. Cu mine.

Nu pusese semne de întrebare la sfârșitul cuvintelor, dar întrebase.

– Aici, acceptă ea cuprinzându-i fața în mâini. Acum. Cu tine. Numai cu tine...

Cu un mormăit răgușit, el îi ridică puloverul și îi coborî cupele sutienului, dezvăluindu-i sânii.

– Mă înnebunești, spuse el cu gura lipită de pielea ei. *Mă înnebunești!*

– Și tu pe mine, gemu ea, apoi gemu din nou când mâna lui se strecură între coapsele ei.

Ea își încleștă pumnii în părul lui și țipă frecându-se de el, dorindu-și atingerea, dorindu-l în ea cu o abandonare și cu o disperare sălbatice, pe care nu le putea controla.

– Mă gândesc la tine zi și noapte. Vocea lui era răgușită. Și Dumnezeule, imaginea ta în tricoul meu și cu sandalele cu platformă o să-mi alimenteze fanteziile multă vreme de-acum încolo.

– Dar dacă am face-o pe barca ancorată la mică distanță de țărm, în lumina zilei? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată.

– Fantezia asta îți place?

Ochii lui se întunecară.

– O, Dumnezeule, da!

Îi scoase de tot puloverul și o trase pe el, sărutând-o de la gât până pe sâni. Îi gâdilă un sfârc cu limba, iar amândoi gemură când îl frământă cu gura. Îi ridică fusta în timp ce ea îi scoase blugii.

– Te rog, spune-mi că ai un prezervativ, murmură ea când el își strecură degetele sub chiloții ei și o atinse cu pricepere, făcând-o să se zvârcolească dorindu-și mai mult.

El scoase un prezervativ, ceea ce aproape că o făcu să plângă de bucurie.

– Acum! zise ea. Mi-ai promis că acum.

El se ținu de cuvânt și o așeză pe el, pătrunzând-o centimetru cu centimetru.

– Dumnezeule, Tara! Când sunt în tine, mă simt ca acasă.

Înainte ca ea să-și poată reveni după frumoasele, dar șocantele cuvinte, el îi acoperi gura cu a lui și, apucându-i cu putere șoldurile, o roti lent, făcând-o să geamă din dorința de mai mult. Apoi o rostogoli și ajunse deasupra ei. Cu soarele cald deasupra, cu forța oceanului legănându-i, Ford începu să se miște ritmic în ea, ducând-o pe o culme unde nimeni n-o mai dusese. Era cel mai erotic lucru pe care îl simțise Tara vreodată, iar după aceea rămaseră întinși unul lângă altul, cu degetele împletite, privind cerul albastru și senin în timp ce făceau eforturi să-și recapete răsuflarea.

În cele din urmă, Tara se ridică și se îmbrăcă, iar Ford făcu la fel. Într-o tăcere plăcută, se întoarseră în port. După ce Ford legă barca la mal, se uită la ea.

Și ea se uită la el, gândindu-se la ultimele lui cuvinte. „Mă simt ca acasă."

– Ford?

– Da?

– Și eu la fel.

capitolul 17

O persoană care e dispusă să se întâlnească cu tine la jumătatea drumului de obicei apreciază greșit distanța, în mod convenabil pentru ea.

Tara Daniel

Tara intră în bucătărie și o găsi pe Chloe șezând pe blat și amestecând ceva ce mirosea minunat.

– O nouă mască exfoliantă pentru față, explică ea. Cu aromă de pepene. Bonusul este că are și un gust excelent.

Tara încercă să nu intre în panică.

– Am crezut că pregătești micul dejun.

– Îl pregătim. Mia veni în bucătărie dinspre sufragerie, aducând o tavă. Am făcut „Bună dimineața, soare!" spuse ea arătând adorabil într-un șort curat – și minuscul – din denim și cu un tricou mulat. Am renunțat la

plăcinta cu căpşune, deşi am fost tentată. Mâncarea asta constă din nişte şuncă, găluşte de cartofi şi brânză, toate amestecate. Părea foarte mândră de ea. Am servit-o deja şi a fost mâncată toată.

Tara se uită la făptura care era carne din carnea şi sânge din sângele ei şi simţi că nu-şi mai încape în piele de mândrie.

- Uau!

- Ştiu. Şi frumoasă, şi talentată! rosti Mia.

Carlos intră în bucătărie pe uşa din spate. Mia îi zâmbi. Sărmanul băiat se uită la picioarele ei kilometrice, care se terminau cu un şort scurt, şi se ciocni de blatul din mijloc.

Chloe rânji către Tara.

Tara o ignoră, preferând să se uite cu atenţie la cei doi adolescenţi, dar nu-i plăcu ce văzu pentru că observă că era al naibii de multă fierbinţeală.

- Ai o zi aglomerată, îi spuse ea lui Carlos, care încerca să-şi revină. Trebuie să speli cu furtunul veranda din faţă, să uzi florile şi să repari luminile de pe ponton care pâlpâie, în caz că oaspeţii vor dori să se plimbe acolo diseară.

- Mă apuc de treabă, zise el şi ieşi.

- Te ajut, rosti Mia şi îl urmă.

Tara aşteptă până când uşa se închise în spatele lor.

- Ăştia doi...

- Fac sex, spuse Chloe îndatoritoare.

- Ea a zis că nu fac.

- În regulă, dar probabil ar trebui să adaug nişte prezervative în coşurile pe care le-am pus în băi.

Tara se înecă, iar Chloe o bătu pe spinare.

- Au 17 ani, scumpo. Adică vreo 99 la sută din trupurile lor sunt hormoni, după cum sunt sigură că-ţi aminteşti.

Tara simţi cum i se strânge stomacul.

- Va trebui să-l concediez.

- Ai de gând să-i concediezi pe toţi băieţii care se uită la ea?

- Ori asta, ori îi omor, rosti Tara glumind doar pe jumătate.

În seara aceea, Ford servea la barul The Love Shack. Mai devreme, el și Sawyer se duseseră în larg, navigând vreme îndelungată, lucru care toată viața lui îl relaxase. Avuseseră parte de cer senin, cu doar câțiva norișori rătăciți. Vântul bătuse dinspre nord-vest, cu 12-14 noduri[1], ceea ce însemna o vreme mizerabilă pentru o ambarcațiune cu pânze. Dar exact așa îi plăcea lui de obicei. Avusese nevoie de toată concentrarea doar pentru a menține barca la suprafața apei, și nu la trei metri sub ea. Sawyer înjurase non-stop.

Navigația ar fi trebuit să-i limpezească mintea lui Ford. Doar că n-o făcuse. Se gândea întruna. La viața lui și la ce făcea cu ea. La Mia. La Tara... Și, Dumnezeule, se săturase să se gândească! Se săturase ca viața lui să fie incertă.

Dar când se întâmpla *asta?* Crezuse că toate se aranjaseră. Avea bani în bancă, o slujbă care presupunea conducerea barului, atunci când avea chef să muncească. Nu-și mai dorea nimic.

Bine, asta nu era tocmai adevărat.

Își dorea ceva nou, ceva ce nu-și mai dorise niciodată cu adevărat - o relație. În trecut, orice încercare de a avea una fusese sorită eșecului din cauză că era pe mare opt luni pe an. La naiba, fusese dificil să-și vadă chiar și surorile și pe bunica, deși acum, că nu mai naviga atât de mult, surorile reușeau să-i invadeze viața în mod regulat.

Însă asta însemna că acum o relație ar fi putut rezista.

Ceea ce era puțin cam terifiant.

Sawyer veni la bar după ce i se termină tura.

- Fiindcă l-ai salvat pe Logan, conduci în sondaj cu 80 de procente.

Trenul bârfelor din Logan era tras de o mică locomotivă care putea face asta. Nimic nu-l încetinea - nici știrile adevărate, nici decența și, în mod cert, nici adevărul.

[1] Circa 22-26 km/h (n.tr.)

Uşa barului se deschise din nou, de data asta Logan fu cel care intră şi nu părea mai fericit decât Ford.

- Minunat! murmură Ford către Sawyer.

Logan veni direct la bar.

- Ai trişat! îi spuse el lui Ford. O să iau o bere, iar când o termin pe asta, să-mi dai alta şi tot aşa.

Ford îl servi.

- Cum adică am trişat?

- Un copil? Ai făcut rost de un copil?

Ford fu surprins.

- Nu ştiai de Mia?

- Ştiam că aţi avut un copil, dar n-am ştiut că a crescut şi că a apărut aici.

Ford se întrebase cât de mult vorbeau Logan şi Tara, dacă vorbeau. Se părea că nu prea mult dacă el aflase de Mia abia după atâtea zile. Asta îl făcu să se simtă puţin mai bine.

- Nu pot concura cu asta, zise Logan şi bău îndelung din bere, apoi se răsuci spre Sawyer. Cum dracu' să concurez cu aşa ceva?

Sawyer ridică din umeri.

- Ai fost însurat cu ea.

Ford îi aruncă o privire lui Sawyer, iar acesta ridică iarăşi din umeri.

- El a întrebat.

- Da, rosti Logan găsind consolare în cuvintele lui Sawyer. Ai dreptate. Am fost *căsătoriţi*. Obişnuia să spună că sunt supereroul ei. Se uită la Ford ca să se asigure că asculta. Mă considera Superman, Green Hornet, Flash Gordon, toţi în unul singur.

De cealaltă parte a lui Logan, nişte femei care aveau în faţă o carafă cu o băutură roz şi acidulată trăgeau cu urechea fără să se jeneze. Una dintre ele era Sandy, funcţionar şi administrator public. Sandy era drăguţă într-un mod foarte direct, care nu admitea aiurelile, şi niciodată nu îi lipsea compania masculină, deşi în general îi ignora pe bărbaţi de vreun an, de când fusese înşelată de un ticălos din Seattle. Dar se uita la Logan într-un fel care sugera că poate, în cele din urmă, trecuse peste asta.

– Se pare că ai necazuri, Ford, spuse Sandy. Te-a luat cu chestia asta cu supereroul.

– Măcar trebuie să fii într-o formă fizică bună ca să conduci o mașină de curse? întrebă cineva.

Era Paige de la poștă. Lui Ford îi veni s-o sărute pentru asta.

– Hei, îți trebuie mai multă forță fizică pentru a controla o mașină decât o barcă, rosti Logan defensiv. Iar eu sunt într-o formă fizică foarte bună. Poftim!

Își ridică tricoul pentru a-și arăta abdomenul.

Toate femeile țipară și aclamară.

– Frumoase pătrățele! rosti Amy.

Era chelneriță la restaurant, iar în seara aceea era neînfricata aripă ocrotitoare a lui Sandy. Avea în jur de 25 de ani, era înaltă și blondă, avea picioare lungi și un zâmbet care spunea nu doar că era dură ca naiba, ci și că era dispusă a înlătura tot ce-i stătea în cale.

– E rândul tău, Ford, zise ea rânjind.

Cuvintele ei stârniră *alte* țipete de încurajare asurzitoare. Ford se uită la Sawyer, care își ridică berea, îndemnându-l astfel să se conformeze.

Nici vorbă!

– Am mai avut conversația asta, se adresă Ford oricui asculta, adică *nimănui*. N-am de gând să vă arăt abdomenul meu.

Asta îi făcu pe toți să urle și mai tare.

Logan rânji.

– Te temi de competiție? E-n regulă, nu-ți face griji.

Pe toți dracii! Ford nu se temea de nimic. Așa că își ridică tricoul.

Mulțimea înnebuni.

Sawyer clătină din cap.

Ford suspină.

– Frumos! rosti Amy. Declar egalitate.

Sandy era nehotărâtă.

– Nu știu. Cred că avem nevoie și de alte exemple.

Amy afișă un rânjet și mai larg și se uită la Ford și la Logan.

– Ați auzit, băieți. Scoateți-le! Sandy, ai o ruletă?

Ford, care tocmai luase o gură de cola, se înecă. Sawyer îl lovi cu putere pe spinare.

– Merita încercat, spuse Amy ridicând din umeri.

Sandy zâmbi şi îl înghionti pe Logan cu umărul.

– Uită de sondaj, Logan. În plus, Tara nu-i singura femeie din oraş. Ştii asta, nu?

El îi zâmbi lent.

– Nu este?

– Nu. Sandy se trase puţin mai aproape de el. Şi poţi fi supereroul meu oricând.

La două noaptea, Tara încă zăcea în pat uitându-se la ceas. Peste câteva ore, trebuia să fie trează de-a binelea şi să prepare micul dejun pentru ultima zi a oaspeţilor, dar nu se putea relaxa suficient pentru a dormi.

De data asta, motivul nu era sforăitul lui Chloe, pentru că ea nici măcar nu ajunsese acasă încă. Ieşise cu Lance şi cu alţi prieteni şi erau Dumnezeu ştia unde, făcând Dumnezeu ştia ce.

Maddie era bine mersi la Jax. O grijă mai puţin pentru Tara, dar oricum îi rămâneau destule. Mai devreme, îi prinsese pe Mia şi pe Carlos în clădirea portului. Nu era sigură ce anume întrerupsese fiindcă cei doi se despărţiseră mai repede decât apucase ea să clipească, însă vinovăţia de pe feţele lor o îngrijorase.

În afară de a-l concedia pe unul din ei sau de a-i pune Miei o centură de castitate, ce-ar fi putut face fără să pară cea mai mare ipocrită din lume?

Şi mai era şi Ford. O mică parte din ea îşi dorea să fie drăgălită de el chiar în clipa aceea. Bine, o parte mare. Îşi înfoie perna şi încercă din nou să adoarmă. Nu reuşi. Începu să se întrebe dacă facturile fuseseră trimise, dacă avea benzină în rezervorul maşinii şi dacă avea sau nu piersici proaspete pentru plăcinta de a doua zi. Şi unde era Chloe, fir-ar să fie? Se dădu jos din pat şi luă telefonul mobil.

– Sper că eşti în regulă, spuse ea căsuţei vocale a lui Chloe, apoi închise şi se duse să facă o baie fierbinte.

După 30 de minute, încălzită, reveni în pat și încercă din nou să adoarmă.

Inima începu să-i bată cu putere când văzu ecranul mobilului clipind pe noptieră, din pricina mai multor apeluri pierdute. Ultima dată când se întâmplase asta în toiul nopții, Chloe fusese arestată împreună cu Lance pentru înscenarea unui protest la una dintre companiile forestiere din Washington, de pe Rascal Pass.

- O, Doamne, fă să fie teafără! în timp ce accesă mesajele cu pulsul bubuindu-i. Fă să fie teafără, ca s-o pot omorî cu mâna mea!

Într-adevăr, primul mesaj era de la sora ei.

- Sunt teafără, se auzi vocea lui Chloe. Trăiesc și joc paintball într-un loc care e deschis toată noaptea, așa că nu mă aștepta. Și Dumnezeule, nu-ți mai face griji, sunt majoră.

- Sigur că da! murmură Tara pentru sine. N-o să-mi mai fac griji. E foarte ușor.

Următorul mesaj o surprinse pe Tara.

- Tara, zise vocea lui Ford pe un ton oarecum diferit de cel relaxat, pe care îl avea de obicei. Mda, deci m-am gândit că ar trebui să știi că eu nu cred că sunt o idee rea. Adică *pot* fi rău, dar pot fi și bun. Pot face lucruri bune... foarte multe lucruri *rele* bune... Vocea lui era joasă și răgușită, ceea ce, în combinație cu vorbele, o făcu pe Tara să simtă fierbințeală în pântec. Dar, continuă el intenționat lent, nu cred că pot fi supereroul tău.

Auzind asta, smulse telefonul de la ureche și se holbă la el. Supererou? *Asta* de unde mai apăruse? În fundal se auzea muzică dată tare și multe râsete. Probabil că era la The Love Shack.

- E posibil să fiu puțin cam beat, rosti el, iar șocul se reverberă prin Tara.

Ford nu obișnuia să bea. Tatăl lui biologic fusese beț iv, la fel și unul dintre frații vitregi, ceea ce îl făcuse să evite alcoolul. Plus că, oricât de nepăsător părea, îi plăcea să dețină controlul.

Mult.

– Deci, chestia asta cu supereroul, continuă el. Ce calităţi am ai văzut deja. Corpul bănuiesc că este în regulă, fiindcă pare să-ţi placă destul de mult. La urma urmelor, cu doar câteva nopţi în urmă îmi lingeai...

În clipa aceea păru să se producă o busculadă la telefon, iar Tara îl auzi pe Sawyer zicând în fundal:

– Închide, omule, sau ţi-l închid eu şi voi considera că am făcut un serviciu public.

– Lasă-mă în pace! se auzi vocea lui Ford, apoi iarăşi, zgomotul unei încăierări. Unii n-au nici urmă de maniere, rosti el cu limba împleticindu-i-se puţin. Vreau să ştii că, dacă aş *putea* să fiu supereroul tău, categoric aş fi. Dar nici vorbă să port colanţi, nici măcar pentru tine. Se opri gânditor. Totuşi, sclav sexual aş putea fi. Pare un târg cinstit, nu?

Tara râse şi, total surprinsă, îşi acoperi gura. Clar era beat şi îşi pierduse controlul, ceea ce nu-i era caracteristic, însă tot izbutea s-o facă să râdă. Iar adevărul era că, în dormitor, Ford reuşea *întotdeauna* să-i atragă întreaga atenţie. Ceea ce însemna că el înţelesese greşit. *Ea* era sclava *lui*. A mâinilor lui, a gurii lui...

– Ce încerc să-ţi spun este că îţi voi fi mereu alături, Tara. Dacă ai nevoie de un ajutor, pe mine poţi conta. Ai nevoie de vreo două sau trei orgasme? Sunt jucăria ta personală. Dacă ai nevoie să te descarci, să ţipi la cineva, eu voi fi preşul tău. Stai! Asta nu. Nu sunt un preş bun... Hei, îi zise el altcuiva, lasă-mă naibii în pace...

Clic.

Tara privea telefonul când începu ultimul mesaj.

– La dracu'! Logan încă e aici şi mi-a furat telefonul. *Ticălosul!* A avut şansa lui cu tine şi a dat-o în bară. Vocea lui Ford coborî din nou. El nu te vede aşa cum te văd eu, Tara. Deţinând complet controlul şi făcând pe şefa, şi al naibii de sexy. El te vrea desculţă şi însărcinată. Nu-i nimic rău în asta, dar tu eşti mai mult decât atât. Mult mai mult...

Tara simţi un nod în gât când mesajul se sfârşi. El chiar o vedea. Aşa cum era. Avu nevoie de un minut pentru a-şi aduna gândurile, apoi se hotărî că îi era imposibil să *nu-l* sune.

El răspunse chiar înainte să intre căsuța vocală.

– Bună, spuse el cu o voce mai dură decât în mesajele sale. E târziu. Te simți bine?

– Am vrut să te întreb același lucru, marinare.

– Mă simt bine, rosti el. Dar m-aș putea simți și mai bine.

– Ai nevoie de cineva care să te ducă cu mașina?

Câteva clipe, el tăcu surprins.

– Ai face asta?

– Da, răspunse ea fără să ezite.

– Ai face același lucru pentru Logan?

Ea închise ochii, apoi se decise să-i spună adevărul.

– Mai întâi, l-aș omorî.

– Dar pe mine nu m-ai omorî?

– Poate doar te-aș schilodi sau dezmembra.

– Ești însetată de sânge, spuse Ford părând amuzat de acest gând.

– Mda. Tara ezită. Ford, în legătură cu Logan...

– Urmează partea în care îmi zici că ce s-a întâmplat între noi nu a fost altceva decât o greșeală?

– Nu. E partea în care îți spun că Logan nu contează pentru noi.

O altă tăcere surprinsă.

– Foarte bine, continuă.

Ea râse scurt.

– N-a contat niciodată pentru noi.

– Dar tu încă mai ții la el.

– Foarte mult, confirmă ea. Dar nu în același mod ca atunci când eram cu el. Deci, care-i treaba cu supereroul? Fiindcă, Ford, să știi că nimeni n-a fost niciodată supereroul meu. Nici nu mi-am dorit unul.

– În regulă, *acum* ar fi un moment minunat pentru un „dar" De pildă: „Ford, niciodată n-am vrut să fie cineva eroul meu, dar acum, că m-am întors în Lucky Harbor, *tu* poți fi oricând eroul meu".

Tara râse și se întinse pe pat minunându-se de dorința de a-l avea în clipa aceea lângă ea, alungându-i toate gândurile negre.

– Eu în general îi sperii pe bărbați.

– Pe mine, nu. Vocea lui Ford se înmuie.

– Îmi place cât de dură eşti. Dură pe dinafară, moale şi cremoasă pe dinăuntru.

Ea râse din nou.

– Asta sună cam obscen.

– Serios? Pentru că mă pregăteam să fiu *cu adevărat* obscen.

– Ai sau nu nevoie să te ducă cineva cu maşina?

– Nu. M-a luat Sawyer.

– O, Doamne! Te-a arestat?

– Hei, nu-s *atât* de beat!

– Ba da, este, se auzi vocea lui Sawyer.

Ea zâmbi.

– Asta nu-ţi stă în fire.

– Ştiu. Logan m-a îmbătat de m-a băgat sub masă. Ticălosul!

– Şi Logan e cu tine?

– A fost.

Desluşi în vocea lui ceva ce nu-i spunea. Probabil că Logan îşi găsise o femeie la bar, iar Ford încerca să protejeze sentimentele Tarei, ceea ce nu era necesar.

Ea îl cunoştea pe Logan. Ştia că, deşi el *credea* că o iubea, sau în orice caz credea că o iubea pe femeia care fusese ea, mai presus de orice Logan îşi iubea cariera şi stilul de viaţă aferent. Femeile drăguţe erau atrase de el. Ar fi fost şocată dacă el ar fi izbutit să stea la bar în seara aceea *fără* să atragă atenţia femeilor. Nu o înşelase cât fuseseră căsătoriţi, dar nu fusese uşor pentru orgoliul ei să ştie cât de simplu i-ar fi fost s-o înşele dacă ar fi dorit. O vreme, călătorise cu Logan din acest motiv, dar programul cumplit, plus faptul că îi stătea în cale şi că se simţea foarte singură în anturajul lui aproape că o dăduseră peste cap. Mai mult, dacă ea simţea nevoia să-i poarte de grijă, ce spunea asta despre căsnicia lor?

– Deci, rosti Ford, în legătură cu treaba aia cu sclavul sexual...

Ea îşi dădu ochii peste cap.

– Spune noapte bună, Ford.

– Noapte bună, Ford.

Tara închise telefonul fără să știe dacă să râdă din nou sau dacă să se simtă mișcată.

Se decise că amândouă, apoi clătină din cap, iar pe buze îi apăru un zâmbet. Întotdeauna o făcea să râdă. Și o făcea să *simtă*.

Întotdeauna.

Inima ei știa asta, dar creierul se opunea. Creierul ei era capabil să-i acceseze amintirile și să calculeze șansele, iar ea nu era pregătită să creadă că relația lor putea să dureze. Însă de data asta măcar adormi imediat și dormi tot restul nopții.

capitolul 18

Nu lua viața prea în serios, că n-o să supraviețuiești.

Tara Daniels

Tara se trezi dis-de-dimineață și descoperi surprinsă că Chloe nu se întorsese. Făcu un duș, apoi dădu nas în nas cu sora ei, care intra pe furiș în casă, acoperită cu vopsea roșie, albastră și galbenă.

– Te simți bine?

– Da. Oarecum.

Tara se uită la Chloe, minunându-se în ce hal putea să arate.

– Arăți ca o combinație între un curcubeu și un războinic supraviețuitor. Ce...?

– Nu întreba. Chloe se dezbrăcă chiar acolo și se îndreptă goală spre duș. Ai primit ceva și este pe verandă.

Tara deschise ușa din față.

Pe treapta de sus se afla o vază plină cu flori sălbatice, evident culese, nu cumpărate, și un bilețel pe care scria doar „Tara"

Erau frumoase. Întrebarea era cine le culesese. Nici Logan, nici Ford nu erau genul care să se ducă să culeagă flori sălbatice. Tara traversă curtea și duse florile în bucătăria hanului, le puse pe blat, apoi prepară niște brioșe. Tocmai se uita din nou la flori când Maddie

intră pe uşa din spate, cu un braţ de flori proaspete şi se holbă la ale Tarei.

– Hei, se plânse ea arătând spre cadoul Tarei. Parcă ţi-am spus că o să aduc eu flori.

– Nu eu le-am luat.

Maddie privi minunatele flori sălbatice.

– Logan? Ford?

Tara ridică din umeri.

– Toate ar trebui să avem câte doi bărbaţi, spuse Maddie suspinând visătoare.

– Eu nu am doi bărbaţi.

– Mie mi-ar plăcea să am, rosti Chloe intrând în bucătărie. Revenise la culoarea proprie. În mare parte. Doar că, dacă aş aveau doi bărbaţi goi la mâna mea, probabil criza de astm care mi s-ar declanşa m-ar ucide.

Urmară câteva clipe de tăcere în care toate trei se gândiră cum ar arăta Ford şi Logan goi unul lângă celălalt.

– E cald aici? întrebă Maddie în cele din urmă, făcându-şi vânt în dreptul feţei. Mi se pare că-i foarte cald.

Chloe îşi scoase inhalatorul şi inspiră.

– Deci de la cine sunt? De la Logan?

Tara atinse florile.

– Logan ar fi trimis trandafiri roşii de la o florărie cu pretenţii.

– Poate că sunt de la Ford, spuse Mia, care tocmai sosise la lucru.

Îşi băgă cheile în buzunar, iar geanta, în debaraua cu produse de curăţenie. Purta pantaloni trei sferturi şi un maiou cu bretele subţiri, arătând foarte bine şi stăpână pe ea. Tara o privi şi simţi o împunsătură de invidie. Şi ea arătase foarte bine şi stăpână pe ea. Până venise acolo.

– Florile nu prea sunt stilul lui Ford, zise ea.

– Da, dar ai spus că nu sunteţi împreună.

– Adevărat.

– Atunci, de unde ştii care-i stilul lui? întrebă Mia.

Chloe zâmbi.

– Îmi placi, nepoată. Îmi placi mult.

Mia îi zâmbi, iar Tara suspină.

– N-o încuraja, îi zise ea lui Chloe și începu să aranjeze brioșele într-un coș. Se gândi mai bine, luă un termos și îl umplu cu lapte.

– Unde te duci? întrebă Maddie.

– Să-mi găsesc Moș Crăciunul secret. Tara luă coșul și florile. Aveți voi grijă de han. Mă întorc imediat, ca să pregătesc micul dejun.

– Dacă te întorci imediat, înseamnă că n-o faci cum trebuie, strigă Chloe în urma ei.

Tara o auzi pe Chloe scâncind, probabil fiindcă Maddie îi trăsese una după ceafă.

Ford ajunsese în pat abia pe la trei dimineața. Sawyer îl lăsase în port, în loc să-l ducă până acasă, pe faleză, apoi îi confiscase cheile de la bărci și de la mașină.

– Ai grijă să nu faci vreo prostie, spusese Sawyer, apoi făcuse o pauză, în mod clar gândindu-se să-i ia lui Ford și telefonul.

Din fericire, Ford se așteptase la asta, așa că, în mod înțelept, îl băgase în partea din față a pantalonilor.

Sawyer scosese un sunet dezgustat și plecase.

„Ai grijă să nu faci vreo prostie", își repetase Ford cu grijă, de câteva ori. Oare asta includea să se ducă acasă la Tara, să se furișeze în dormitorul ei și s-o facă să geamă și să-i șoptească numele în timp ce el se îngropa adânc în ea?

Pentru că tare ar fi făcut asta.

Dar, dacă nu era sigur, mai bine s-ar fi înecat decât să se dea jos din barcă. În cinci secunde adormi, iar ceva mai târziu se trezi cu inima bubuind ca un picamăr. Zorii începeau să coloreze cerul, iar el zăcea rășchirat pe pat.

Și cineva stătea la piciorul patului.

Ford rămase complet nemișcat, cu ochii închiși.

– Ai grijă să faci bine ce ai de gând să faci, îl avertiză persoana aflată acolo.

– În regulă.

Își întinse surprins gâtul și, riscând ca ochii să-i sară din orbite, îi deschise.

Fiica lui şedea acolo, cu o ceaşcă de cafea aburindă în mâini, pe care i-o întinse.

– Fii binecuvântată! şopti el recunoscător.

Gemând, se răsuci pe o parte, apoi izbuti să se ridice în capul oaselor ca să ia cana.

Mia aşteptă până când el bău.

– Să ştii că alcoolul îţi face rău, spuse ea. Distruge celulele creierului. Şi ale spermei.

El tocmai sorbea o gură de cafea foarte fierbinte şi se înecă imediat, arzându-şi limba.

– Scuze! Mia îi întâlni privirea, a ei fiind strălucitoare şi intensă. Ţi-am zis asta doar pentru că nu vreau să exclud posibilitatea de a avea într-o zi un frate sau o soră. După ce tu şi Tara lămuriţi lucrurile.

Îl durea inima chiar şi numai când se uita la ea, la acest copil preţios al cărui tată era printr-un noroc pur.

– Scumpo, rosti el cu grijă, îţi dai seama că, în viaţa reală, lucrurile nu se aranjează întotdeauna simplu şi frumos, nu-i aşa? Pentru că eu şi Tara...

– E posibil să se aranjeze.

Se ridică în picioare, în ochi şi în expresia buzelor citindu-i-se încăpăţânarea. El recunoscu expresia şi ştiu că nu putea da vina doar pe Tara pentru asta.

– A, şi ca să ştii, spuse ea îndreptându-se spre uşă, Tarei i-au plăcut florile pe care i le-ai lăsat la uşă.

El clipi nedumerit.

– Ei... Eu... *Ce-am făcut?*

Dar Mia plecase deja.

Ford se întinse din nou pe pat şi închise ochii. Când îi deschise din nou, soarele era puţin mai sus pe cer, iar pe patul lui şedea o altă femeie.

Tara urcă pe barca lui Ford şi coborî sub punte. Barca era curată şi în general ordonată, asta dacă ignorai cutia goală de pizza de pe blat şi maldărul de haine de lângă pat.

Era clar că Ford se dezbrăcase înainte de a se culca, fapt care o făcu să se înfioreze puţin în timp ce studie trupul mare şi complet nemişcat. El era întins pe tot patul, cu faţa în jos, purtând doar o pereche de boxeri

negri și etalând tot acel testosteron care mereu îi înmuia genunchii. Brațele îi erau întinse, la fel și picioarele. Și mai era și fundul neted, musculos și apetisant...

Stăpânindu-se, se așeză lângă el și îl privi cum începe să se răsucească. Gemând, se rostogoli pe spate, iar mâinile i se ridicară spre cap de parcă avea nevoie să și-l țină pe umeri.

– O, Hristoase! rosti el cu vocea răgușită de după somn. Deschise un ochi încețoșat, ceea ce-l făcu să arate superb, adorabil de distrus.

– Împușcă-mă în cap. Te implor!

– Am ceva mai bun.

Ridică coșul în care erau brioșe cu banane și miere. El închise ochii și inhală.

– Miroși divin.

– Brioșele miros așa.

Lui nu i se clinti nici măcar un mușchi.

– Nu ai altă treabă?

– Mia și Maddie se ocupă de han câteva minute. M-am gândit că s-ar putea să ai nevoie de mine.

El rămase tăcut câteva clipe.

– Nu m-am priceput niciodată să am nevoie de cineva.

Ea încuviință din cap. Înțelegea.

– Dar pentru tine, rosti el, aș putea încerca.

Tarei i se strânse inima.

– Dar poate mai târziu, spuse el crispându-se și masându-și capul. Pentru că, în clipa asta, simt că mor. Crezi că ai putea arunca ancora? Am impresia că lumea se învârtește.

Tara râse încetișor și se trase mai aproape de el, cedând dorinței de a-și trece degetele peste fruntea lui și de a-i îndepărta părul de pe ea, ceea ce îl făcu să suspine de plăcere.

– De ce ai băut atât de mult? șopti ea. Nu e genul tău.

El murmură ceva despre faptul că încercase să demonstreze că putea fi Superman dacă dorea și că nimeni nu putea dansa beat pe bar pentru că era înalt, iar căderea era dureroasă.

Ea râse din nou și dădu să-și retragă mâna, dar el i-o prinse și o lipi de obrazul lui.

– E atât de plăcută şi de răcoroasă. Suspină cu ochii încă închişi. Habar n-am cum de am fost atât de norocos să veniţi amândouă aici, în dimineaţa asta, dar sunt recunoscător.

Se ridică în capul oaselor cu mare grijă şi întinse mâna spre coş, dar Tara îl feri.

– Amândouă? întrebă ea.

– Fiica noastră mi-a adus cafea. Braţele lui erau mai lungi decât ale ei, aşa că izbuti să înşface o brioşă. Şi vestea că ţi-am dus flori.

Cuvintele lui fuseseră atât de neaşteptate – o parte din ea sperase că el i le adusese –, încât nu-şi putu stăpâni reacţia de surprindere.

Zâmbetul lui Ford păli.

– Ce, spuse el încet, tu ai crezut că sunt de la mine?

– Nu. Clătină din cap, apoi încuviinţă. Bine, poate puţin.

– La naiba! Se strâmbă şi întinse mâna spre ea. Îmi pare rău, Tara! Dar sincer, am fost mult prea dărâmat pentru un astfel de gest.

Tara ridică din umeri.

– E-n regulă. Adică oricum nu era stilul tău. Ştiam asta. Dacă însă ar fi fost pizza şi bere pe verandă...

El îşi arcui o sprânceană.

– Vrei să spui că nu-s romantic?

– Nu este ceva la care să excelezi, nu.

El muşcă din brioşă.

– La ce excelez?

Ea se gândi la faptul că o putea face să toarcă chiar şi numai atingând-o, că o putea face să se zvârcolească sub el în doar trei minute, dacă îşi punea mintea. Se îmbujoră.

El zâmbi.

– Vino aici!

– Nu cred.

– N-ai încredere în mine?

– N-am încredere în mine!

Asta îl făcu să chicotească, apoi îşi termină brioşa.

– Cu ce anume sunt astea? Că sunt fantastice!

– Cu miere şi banane, pentru calmarea stomacului. De asemenea, mierea ajută la creşterea nivelului de

zahăr, iar bananele sunt bogate în chestii importante – electroliți, magneziu și potasiu –, pe care le-ai pierdut bând alcool. Deschise termosul și i-l dădu. Iar aici este lapte. Ca să te hidratezi.

– Tu îți botezi mereu operele de artă. Brioșele astea cum se cheamă?

Ea se foi puțin. El o cunoștea bine, prea bine. Firește că dăduse brioșelor un nume, dar nu dorea să i-l spună. Era prea jenant. Și mai ales relevant.

– Haide! insistă el.

Ea trase aer în piept și îl rosti repede:

– Brioșe „Tu ești iubitul[1] meu".

Una dintre sprâncenele lui se ridică.

– Mai zi o dată.

– Brioșe „Tu ești iubitul meu". Îndreptă un deget spre el. Iar dacă râzi, cu asta s-a încheiat prietenia noastră. Sau ce-o fi între noi.

Ford rânji.

– Vai! Eu sunt iubitul tău.

– Încetează! Îi întinse un șervețel. Și vezi că faci firimituri în pat.

– Nu vrei să spui de fapt: „Vezi că faci firimituri în pat, *iubitule*"?

– Gata, m-am săturat! Dă-mi brioșele înapoi!

Tara întinse mâna să ia coșul, dar Ford râse și îl mută mai departe aplecându-se pe spate, astfel că ea căzu peste el.

„Foarte frumos", gândi ea încercând să se ridice de pe rupul lui dur, cald și perfect. I se păru al naibii de frumos în timp ce îl privea înfulecând alte trei brioșe și bând lapte. Și atât de... masculin. Logan fusese întotdeauna pasionat de mersul la sală, trupul fiindu-i tonifiat datorită unei rutine riguroase de ridicat greutăți și exerciții cardio. Ford nu mergea la sală. Nu, corpul lui era apetisant lucrat de la alergat și navigat, ceea ce îi convenea.

Și ei îi convenea.

---

[1] În original, *honeybun*, cuvânt pentru a descrie pe cineva mai dulce decât mierea, dar *bun* înseamnă chec, iar *honey*, miere, așa că este interpretabil. (n.tr.)

– Vorbim despre mesajele telefonice? întrebă ea când el termină în sfârşit de mâncat, arătând mult mai bine după aceea.

Ford se crispă.

– Am sperat sincer că acea parte a nopţii a fost un vis.

Ea râse şi clătină din cap.

– Nu.

– Ne-am putea preface că a fost?

– Deci nu vrei să fii sclavul meu sexual?

Pe chipul lui Ford apăru o expresie plină de speranţă în vreme ce privirea lui se grăbi s-o întâlnească pe a ei, apoi deveni deprimată când ea se uită pieziş la el.

– Este o răutate să ironizezi un bărbat când e la pământ.

– Nu eşti la pământ, rosti Tara. N-ai fost niciodată.

– Şi eu care credeam că ai spirit de observaţie.

Se dădu jos din pat.

– Unde te duci?

El lăsă boxerii să-i cadă pe duşumea.

– Eşti gol!

– Da, de obicei aşa îmi place să fac duş, rosti el şi ieşi din dormitor arătându-i cel mai frumos fund pe care îl văzuse vreodată.

capitolul 19

Dacă este să fie doi contra unul, ai grijă să nu fii tu una.

Tara Daniels

După ce se întoarse la han, Tara pregăti un mic dejun mare. Apoi făcu pâine şi puse la foc mic o supă pentru mai târziu. După aceea, făcu curat în bucătărie şi deschise uşa din spate ca să mături firimiturile afară.

Când se răsuci spre bucătărie, dădu cu ochii de Logan, care o privea cu ochii injectaţi şi încercănaţi de oboseală.

– Uau! rosti ea. Arăţi ca naiba!

El îi zâmbi posomorât.

– Lui Ford îi faci vizite la pat cu brioșe contra mahmurelii, iar mie îmi spui că arăt ca naiba? Dreptate-i asta? Iar înainte să mă întrebi de unde știu, află că de pe Facebook. Lucille a scris că te-a văzut urcându-te cu un coș cu brioșe la bordul bărcii lui. Și a pus și o poză.

Tara se holbă la el.

– N-a făcut asta!

– Ba da.

Tara clătină din cap pentru a și-l limpezi, dar nu-i fu de folos. Și nici suspiciunea care i se furișă în minte.

– Și ce, ai venit aici în speranța că vei fi și tu fotografiat?

Un sentiment de vinovăție apăru pe chipul lui de băiat frumușel, dar îl însoți de un zâmbet fermecător.

– Am crezut că n-ar strica.

Tara se uită urât la el, apoi își dădu seama că dincolo de zâmbet era o nefericire incontestabilă și simți cum i se strânge inima.

– Of, Logan! rosti ea încet, ocolind blatul din mijloc și împingându-l cu blândețe pe un scaun.

– O, la naiba! spuse el așezându-se. Versiunea *drăguță* a Tarei. Mă părăsești, nu-i așa?

– Te-am părăsit deja. Îi făcu niște ceai de mentă verde, preferatul lui. Și nu se cheamă că sunt drăguță, zise ea dându-i o cană. Sunt miloasă. Îți va alina durerea de cap, dar ce te-ar ajuta cel mai mult ar fi să nu mai încerci să-i îmbeți pe alții până cad sub masă.

– N-am încercat. Am *reușit*. Și n-a fost vorba de alți oameni, ci de iubitul tău.

– Ford nu este iubitul meu.

– Îhî!

– În regulă, rosti Tara. Vreau să încerci ceva nou – *ascultă-mă* măcar o dată! Se așează în fața lui și îi luă o mână în ale ei. Nu-mi caut un soț. S-a încheiat cu asta.

– Dar eu voi lupta în continuare pentru tine.

– Eu nu sunt un premiu, Logan.

Zâmbetul lui deveni blând.

– Ba da, ești.

Of! La naiba, el chiar avea momentele lui!

– Nu vreau să te rănesc, spuse ea, dar trebuie să ştii că tot ce ţi-am zis mai demult este valabil în continuare. Nu mă întorc la tine, Logan. Noi doi n-o să reluăm relaţia.

El o privi câteva clipe îndelungate.

– Încă nu sunt gata să renunţ, Tara.

– Logan...

– Uite ce e, îmi place oraşul ăsta. M-am împrietenit cu oameni care nu fac sluj în faţa mea şi care nu vor nimic de la mine.

– Ce îţi place este competiţia, rosti ea. Şi faptul că se vorbeşte despre ea în fiecare zi.

– Bine, recunoscu el. Şi asta.

Tara clătină din cap şi se ridică.

– Du-te acasă, Logan! Întoarce-te la viaţa ta!

– Eu n-am renunţat niciodată la nimic, ştii asta. Se ridică şi el, o apucă de mână şi o întoarse spre el. Şi n-am de gând să renunţ nici la asta. Nici măcar fiindcă îmi ceri tu.

Se uita la ea exact aşa cum Tara sperase cândva că o va face, cu căldură şi blândeţe, şi sinceritate, dar ea nu se putu gândi decât că era *prea puţin şi prea târziu.*

– Logan...

– Nu! Îşi puse un deget pe buzele ei. Dumnezeule, nu vreau milă! Pocneşte-mă, spune-mi că-s un ticălos, numai nu ochii ăştia compătimitori. Făcu o pauză. Totuşi, voi accepta ca, din milă, să faci se... *Auuu!* făcu el când ea îi trase un cot în stomac. La naiba, femeie!

– Pleacă! zise ea.

Uşurată să se simtă scăpată de sentimentul de vinovăţie, îl împinse afară din bucătărie.

Primii oaspeţi adevăraţi ai hanului sosiră la data stabilită. Un cuplu de vârstă mijlocie care călătorea de-a lungul Coastei de Vest, de la San Diego la Vancouver, oprindu-se în fiecare noapte la alt han care oferea cazare şi mic dejun.

Maddie şi Tara îi instalară împreună, iar Chloe le oferi un coş plin cu produse naturale făcute de ea. Soţia

le studie și fu încântată de sărurile de baie, de ceaiurile din plante, de...

– Ulei de masaj? întrebă femeia scoțând o sticluță. Trebui să-și pună ochelarii pentru a desluși eticheta. „Ulei de masaj comestibil, făcut din căpșune", citi ea cu voce tare. „Perfect pentru persoana specială din viața dumneavoastră. Puneți-l pe..." Vai de mine!

Gura Miei se căscă.

Maddie îi acoperi ochii.

Tara se uită îngrozită la Chloe.

Chloe râse și întinse mâna să ia uleiul.

– Vai, chiar mă întrebam unde a ajuns. Poftim, încercați asta în schimb, rosti ea și înlocui repede uleiul cu o loțiune de corp.

– O! exclamă femeia părând foarte dezamăgită. Nu le-aș putea avea pe amândouă?

– Ba da, desigur. Chloe îi dădu înapoi uleiul. Bucurați-vă de ele!

Femeia se uită la soțul ei și rânji.

– O vom face.

După ce cuplul ajunse în camera lor de la etaj, Maddie și Tara se luară de Chloe, care își ridică mâinile în semn că se predă.

– Bine, am greșit, recunoscu ea.

– Crezi? întrebă Tara.

Mia chicoti. Un chicotit adevărat, cât se poate de sincer, iar Maddie pufni. Își acoperi gura cu mâinile, dar prea târziu, iar asta o făcu pe Mia să izbucnească în râs. Instantaneu, și Chloe pierdu bătălia.

– Nu-i amuzant! protestă Tara. S-au dus sus și o să facă... lucruri.

Dar fiica ei încă râdea, iar Tara simți cum, fără să vrea, și ei îi apare un zâmbet pe buze, iar în clipa următoare, toate se prelinseră pe lângă pereți până pe dușumea, râzând ca apucatele.

Împreună.

În noaptea aceea, după ce toată lumea fu în pat, Tara se furișă afară și se așeză pe ponton. Privea cerul nopții când simți un fior pe șira spinării.

– Ford! rosti ea încetişor.

Picioarele lui lungi apărură lângă ea. Apoi, el se lăsă pe vine şi se uită în ochii ei.

– Oaspeţii?

– Au venit şi s-au instalat. Se pomeni că zâmbea. Cred că le place de noi.

– Nu prea are ce să nu le placă. Avea două sticle de bere între degetele unei mâini şi o pizza în cealaltă. Nu sunt flori, spuse el dându-i o bere.

Cu un nod în gât, ea o luă, degetele atingându-li-se.

– N-am nevoie de flori.

– De pizza ai nevoie.

Nu. Caloriile ar fi impus o afurisită de alergare în dimineaţa următoare, iar ea detesta să alerge. Dar în faţa ei stătea ghemuit acel bărbat superb, arătând ca orice şi-ar fi putut ea dori vreodată.

– De fapt, rosti ea, am nevoie de pizza mai mult decât de aer.

Ford se aşeză lângă ea şi mâncară într-o tăcere plăcută. După ce terminară, el luă sticlele şi cutia goală şi le duse în clădirea portului. Se întoarse şi se aşeză atât de aproape de ea, încât braţele şi coapsele li se atinseră. În jurul lor, insectele bâzâiau. Apa se lovea de ponton.

Sunete liniştitoare.

– Este o noapte frumoasă, rosti Tara încet.

– Da, spuse el, iar ea simţi că se uita la ea.

El îşi trecu un deget peste breteaua rochiei uşoare şi vaporoase, urmărindu-i linia claviculei. Sfârcurile i se întăriră.

– Nu priveşti noaptea, constată ea.

– Nu.

Ford o mângâie în continuare, până când ea strânse din coapse. Şi degetele i se curbară în sandalele cu platformă. Privirea lui coborî pe trupul ei până la acele degete, iar un mic zâmbet îi arcui buzele. Ştia exact ce-i făcea.

– Am aflat despre incidentul cu uleiul de masaj, spuse el.

– O, Doamne! De pe Facebook?

– Da. Privește lucrurile astfel – de-acum, oamenii vor face coadă pentru a-și rezerva o cameră.

Ea gemu, iar el râse.

– Nu-i chiar atât de rău, rosti el. Și e mai bine decât ca lumea să creadă că ești constipată.

– N-am fost niciodată constipată! Și ai putea să nu mai pomenești de asta, te rog? Niciodată!

El rânji, iar ceva cald se strecură în toate locurile ei bune. Întinse un deget spre el.

– Nu te mai uita la mine așa, de parcă ai vrea...

De parcă ar fi vrut s-o mănânce. Cu totul!

Râsul lui domol îi atinse toate zonele erogene...

– Vrei să-ți zic eu ce?

– Nu!

De undeva de departe, poate de pe chei, poate dinspre casa lui Lucille, aflată mai departe pe drum, se auzi muzică. Ceva lent, melodios, dureros de frumos și puțin prea sentimental.

Ford se ridică cu grația fluidă de care sunt capabili doar cei cu o condiție fizică perfectă și cu genunchi zdraveni, apoi o ridică și pe Tara.

– Ce-i? întrebă ea icnind când el o lipi de el și începu să se legene încet în ritmul muzicii.

– Dansăm lent? murmură ea în timp ce se mișcau împreună.

– Da. Dansăm lent.

Și ea care-l acuzase că nu era romantic! Trupul lui lipit de al ei era cald și puternic. Una din mâinile lui mari era pe spatele ei aproape de fund, făcând-o să simtă nevoia de a se foi până când degetele lui ajungeau mai jos.

– Continuă să te unduiești, șopti el la urechea ei, încă mișcându-se în ritmul muzicii, iar eu o să-ți spun ce vreau.

– Ce vrei? întrebă ea incapabilă să se abțină.

El își apropie gura de urechea ei și îi zise. Cu detalii precise.

Iar ea, instantaneu și dinadins, se undui și mai mult.

Ford râse, apoi o sărută sub ureche. Apoi o atinse cu limba în același loc. Când ea se cutremură, el repetă

atingerea în vreme ce o mângâia pe spate. Era liniştitor, dar şi excitant, la fel cum fu şi când el îşi coborî o mână şi o cuprinse. Ea gemu, iar el scoase un sunet aspru când o atinse.

– Simt mereu nevoia să te ating. Toată ziua şi toată noaptea, mă gândesc să te ating şi să mă atingi şi tu.

Ea simţi cum se topeşte în braţele lui. Muzica se sfârşi, iar ei se opriră din legănat. Părul cel mai firesc lucru din lume să-şi ridice capul şi să vină în întâmpinarea lui pentru a se săruta.

– La naiba! rosti ea când el îşi înălţă capul.

– Asta-i o reacţie nouă la un sărut, spuse el.

– Adică vreau să zic că e... romantic. Îi aruncă o privire iritată. Iar tu ai nişte mişcări interesante. Bune.

– Da? Ochii lui erau întunecaţi. Intenşi. Ei bine, mai iată câteva.

Şi îi acoperi gura cu a lui.

Gândirea dispăru. Era ca şi cum cineva îi blocase creierul şi deschisese porţile dorinţei. Îi vibra prin tot corpul, făcându-i fiecare terminaţie nervoasă să freamăte şi s-o furnice. Un sunet îi scăpă din gât, terifiant în dorinţa pe care o exprima, dar ei nu-i păsă. Pur şi simplu, se lipi şi mai tare de el, dorindu-şi cu disperare mai mult.

Mai mult, mai mult, mai mult...

El o sprijini cu spatele de un stâlp de lemn, eliberându-şi mâinile pentru alte lucruri. Tara îl cuprinse cu braţele pe sub cămaşă, urcându-le pe pielea mătăsoasă a spinării, apoi coborându-le pe fundul lui.

Pe care îl strânse.

Nu se putu abţine. Era un fund pe care îţi venea să-l strângi.

Ford îi mângâie cu degetul mare sfârcul, în vreme ce o săruta pe gât. Ea îl simţi că se întărise şi că era gata şi se frecă fără ruşine de el, absorbindu-i atingerea, mirosul. Deschise gura pentru a vorbi, dar el îi muşcă buza de jos, apoi o sărută din nou, făcând-o să geamă.

– Spune-mi că asta ne duce spre unul din paturi, rosti el cu glas răguşit, când se desprinseră pentru a respira. Nu-mi pasă al căruia dintre noi.

Toată ființa ei dorea să zică: „O, da, te rog!"

– Și apoi, ce? întrebă ea ținându-și respirația.

– Și apoi, o să te dezbrac și o să te fac o femeie foarte, foarte fericită. Toată noaptea.

Suna bine, însă ea se cunoștea suficient de bine ca să știe că de dimineață va trebui să se lupte cu sentimentele pe care i le trezea de fiecare dată când făcea dragoste cu el. S-ar fi apropiat mult prea tare de punctul de unde nu mai exista cale de întoarcere pentru inima ei. Ford era un tip fantastic, un om bun. Poate chiar era tipul potrivit pentru ea, însă nu doar pentru o noapte. Sau deja trecuseră de etapa asta? Nu mai știa în ce stadiu se afla relația lor, nu era sigură, iar în afară de asta, se temea. Încă se temea foarte tare că era ceva intangibil pentru ea.

– Și apoi...?

– Și apoi toată ziua, murmură el cu buzele lipite de pielea ei, mâinile lui mângâindu-i trupul. Și apoi iarăși toată noaptea.

Da. Da, știa că el putea face asta. Și mai știa și că el nu înțelegea unde voia ea să ajungă. Sau poate se prefăcea că nu pricepe.

– Ford, stai!

El nu o luă în seamă. De fapt, era foarte preocupat să depună săruturi umede, cu gura întredeschisă, pe gâtul ei, reducând la tăcere orice protest al ei.

Iar timp de un minut, ea îl lăsă. Nu se putea abține. El săruta dumnezeiește, iar înainte de a-și da seama, se pomeni că și *ea* îl săruta. Când nu mai putură respira, el îi cuprinse fața în mâini, iar buzele lui îi mângâiară tâmpla, maxilarul. Apoi își cufundă limba în adâncitura de la baza gâtului ei, iar ea simți un fior străbătându-i tot trupul. Degetele ei ajunseră în părul lui, dar ea simți că nu putea renunța.

– Ford? Și apoi, ce?

El își înălță capul.

– Ce este? întrebă el. Ce vrei să auzi? Spune-mi!

Nu. Ea nu dorea să fie nevoită să facă asta.

– Las-o baltă! Doar sărută-mă și fă-mă să tac!

El se conformă fără a-i pune alte întrebări, iar de data asta, ea trebui să-şi controleze genunchii. Fiindcă era mult prea târziu ca să se protejeze, mult prea târziu ca să-şi facă griji dacă merita să se îndrăgostească de el pentru că deja o făcuse.

Din nou.

O, Doamne! Chiar şi numai gândul o făcu să se simtă ameţită. Era clar că avea să se gândească obsesiv la asta şi că îi vor trebui şi nişte chipsuri. Cu siguranţă, şi o sticlă de vin, şi, după toate probabilităţile, surorile ei. Nu pentru înţelepciunea lor, ci pentru a-i trage una după ceafă dacă tânjea după asta chiar şi în secret.

Adică după el.

De a rămâne cu el.

– Îmi pare rău! Trebuie să plec, şopti ea încă lipită de el ca o a doua piele.

– Poftim?

Ea se strâmbă fiindcă era atât de laşă.

– Trebuie să mă trezesc devreme.

Ceva din vocea ei probabil că îl alertase în legătură cu cedarea iminentă pentru că îi permise să se desprindă de el, neoprind-o când îşi îndreptă rochia şi nici când îl lăsă singur pe ponton.

O lăsă să plece fără o vorbă, fără s-o întrebe nimic.

Şi nu exact asta era problema? *El o lăsa să plece.*

Întotdeauna, o lăsa să plece.

capitolul 20

Nu uita, eşti unică. La fel sunt şi ceilalţi.

Tara Daniels

În dimineaţa următoare, oaspeţii lor plecară înainte de ivirea zorilor. Femeia o asigură pe Tara că totul fusese minunat, iar apoi îi ceru o mostră cu ulei.

Tara o puse pe Mia să mătură duşumelele din lemn, care păreau să atragă praful mai repede decât atrăgea un câine gras puricii.

– Ai grijă să nu-l ridici pe tot în aer, îi spuse Tara. Îi irită gâtul lui Chloe, făcând-o să aibă nevoie de inhalator.

– E drăguț din partea ta că-ți faci griji pentru ea, zise Mia.

Tara râse. Ea, Chloe și Maddie erau oricum numai drăguțe nu. Ba nu, Maddie era drăguță. Tara și Chloe? Nu prea.

Mia dispăru la etaj ca să măture holul, iar Tara se întâlni cu Maddie în biroul din clădirea portului pentru a se ocupa de acte. Chloe era mai alergică la hârtie decât la praf, așa că rămase la soare, pe o saltea de yoga, în poziția câinelui cu fața în jos. Când Tara reveni la han, Mia nu se zărea pe nicăieri, dar mătura era sprijinită de un perete din holul de la etaj.

– Șșșt! Șoapta veni din spatele ușii de la baie. O să ne audă.

Fusese vocea Miei, urmată imediat de râsul înfundat al lui Carlos și de un „șșșt" mai insistent, tot al ei.

„La naiba! La naiba!" se gândi Tara. Își făceau de cap acolo. Exact *acela* era motivul pentru care animalele își mâncau puii. Gata să tune și să fulgere, deschise brusc ușa și clipi.

Fiica ei și Carlos ședeau pe blat, despărțiți de chiuvetă. Mia avea un laptop în poală, cu ecranul întors spre Carlos, care se prăpădea de râs. Când o văzu, deveni serios și coborî de pe blat.

– Domnișoară Daniels.

Ușurată că nu făceau sex, Tara se sprijini de ușă, apoi își dădu seama că ei o priveau fix.

– Văd că nu munciți, rosti ea.

– Nu-i *chiar* așa, spuse Mia. Dar are legătură cu hanul.

Răsuci laptopul spre Tara.

– Mia... Carlos încercă să acopere ecranul. Nu-i o idee bună...

– Tot o să afle mai devreme sau mai târziu, așa că ar putea afla de la noi.

Mia îi arătă ecranul. Facebook, desigur, coșmarul existenței Tarei. Fusese avertizată de Logan, dar era cu totul altceva să vadă cu ochii ei.

Fotografia era granulată și blurată, probabil făcută cu telefonul, dar era suficient de clară. O înfățișa pe Tara urcând cu un coș cu brioșe pe barca lui Ford, iar comentariul era:

Un randevu secret între un anumit campion sexy și o foarte frumoasă hangiță. Cred că un anumit sondaj e nul și neavenit.

O altă poză îi înfățișa pe Ford și pe Tara pe un ponton din port. Fotografia era incredibil de relevantă și intimă, Ford ținând-o pe Tara lipită de un stâlp, în timp ce gura lui o devora pe a ei. Mâinile Tarei erau încleștate pe cămașa lui, iar una dintre mâinile lui Ford era în părul ei, în vreme ce cu cealaltă o cuprindea strâns.

Se pare că asta îl scoate din cursă pe pilotul NASCAR Logan Perrish. Nu-ți face griji, Logan, începem un alt sondaj astăzi. Intrați și faceți propuneri pentru Burlacul din Lucky Harbor. Doamnele singure sunt invitate să se înscrie pentru a avea parte de o întâlnire cu Logan cel sexy!

Tara privi îngrozită ecranul.

- Voi ați...?

- Nu! rosti Mia repede. N-am făcut nici una din poze. Nici eu, nici Carlos. Există un spion. Tocmai voiam să scriu că oamenii ar trebui să-și vadă de treburile lor afurisite și să vă lase în pace.

Tara zâmbi posomorâtă.

- Încă nu-i cunoști prea bine pe oamenii de-aici. Să-și vadă de propriile treburi nu este una dintre calitățile lor.

Carlos se îndreptă spre ușă.

- Ar trebui să plec. Am ceva de făcut...

După plecarea lui, Tara arcui o sprânceană către Mia, care ridică din umeri.

- La școală, e tipul dur. Dar tu îl sperii.

- Nu l-am speriat niciodată.

- Ba da. Se teme că o să-l omori.

Tara făcu o pauză.

- Mi-a dat vreun motiv ca să-l omor?

- Mai degrabă, crede că tu poți citi mințile oamenilor și că o să-l omori pentru ce gândește. Dar e destul de evident ce au băieții în minte, știi?

Da, Tara știa. Doar că nu-i plăcea că și Mia știa.

- N-o să-l omori, nu-i așa? întrebă Mia.

Tara suspină.

- Îți place chiar atât de mult de el?

- Da. Îl iubesc, rosti fiica ei fără să ezite.

- Îl iubești? Mia, au trecut doar...

- Știu ce simt, spuse fiica ei cu convingerea unei tinere de 17 ani. Închise laptopul și se sprijini de perete. Mai știi când mi-ai zis că îmi vei răspunde la orice întrebare aș avea? Mai e valabil?

O, Doamne!

- Întreabă-mă, rosti Tara cu vitejie.

- M-am tot întrebat de ce nu ai ținut legătura cu Ford după nașterea mea. Voi v-ați iubit, dar se pare că tu ai plecat pur și simplu.

Tara trase adânc aer în piept.

- M-am întors acasă. În Texas. E destul de departe de Lucky Harbor.

- Da, dar există telefoane. Calculatoare. Poștă. Iar mama ta locuia aici.

- Phoebe încă nu locuia aici. În vara aceea, venise doar în vizită, iar... iar eu și Ford ne-am întâlnit doar în vara aceea, apoi fiecare s-a întors la viața lui. „Ce pretexte jalnice!" Mia merita mai mult de-atât. Și a mai fost și faptul că eu nu eram nici pe departe atât de matură ca tine.

- Tu n-ai vrut să păstrați legătura? întrebă Mia. Nu ți-a mai plăcut de el?

- Mia, nu a fost atât de simplu, iar noi eram niște copii.

- Te-ai fi putut întoarce aici, în loc să te duci în Texas.

- Nu, pentru că nici Phoebe nu a rămas aici. Și chiar dacă ar fi făcut-o, nu eram obișnuită să locuiesc într-un oraș mic. Era altfel.

- Altfel în sens bun?

Nu. Tara avusese o senzaţie de claustrofobie şi simţise că se sufocă, dar nu dorea să-i spună asta.

– Eram obişnuită cu mai mult. Şi doream să mă duc la şcoală în Texas, la Texas A&M.

– O facultate mare, murmură Mia.

– Da, şi... Tara se opri gândindu-se cum să facă să sune logic în condiţiile în care adevărul era că nu fusese deloc logic. Comportamentul ei fusese dictat exclusiv de sentimente. Sinceră să fiu, am încercat să nu-mi pierd minţile, dar n-am reuşit prea bine. Tara luă mâna Miei. Dar îmi place să cred că, de-atunci, m-am maturizat mult. Dacă m-aş putea întoarce în timp, aş...

Ce?

Ce-ar face altfel? Nu era sigură.

– Nu te poţi întoarce, rosti Mia încetişor. Până şi eu ştiu asta. Nu te poţi întoarce niciodată.

Acesta era adevărul.

Suspinând, Mia se îndreptă spre uşă. Urmând-o, Tara se uită din întâmplare în coşul cu gunoi.

Un ambalaj de prezervativ se afla deasupra.

Îl privi, apoi îşi îndreptă încet ochii spre Mia. Care se uita şi ea la ambalajul de prezervativ, îşi muşca buza de jos şi părea vinovată ca naiba.

– E al lui Maddie, rosti Tara optimistă.

Mia îşi mai muşcă puţin buza, apoi clătină încet din cap.

– Nu. Nu-i al lui Maddie.

– Dar ai spus că nu faci sex, zise Tara cu ceea ce i se păru un calm remarcabil.

– Nu, am spus că nu fac sex *neprotejat*.

– Dumnezeule! Tara îşi apăsă ochii cu degetele. Mia...

– Vrei să plec?

– Nu! Vreau să... Îşi coborî mâinile şi întâlni privirea stinsă a Miei. Vreau să-mi poţi spune adevărul.

– Serios? Voiai să-ţi zic că fac dragoste cu Carlos? întrebă Mia neîncrezătoare, afişând o atitudine defensivă.

– Da!

Mia clătină din cap.

– Tu le-ai spus părinţilor când făceai dragoste cu Ford?

Tara se împletici îndărăt și se sprijini de blat. Nu. Nu spusese nimănui ce fusese între ea și Ford. Fusese doar treaba lor.

– Te dezamăgesc, șopti ea. Cumva, toată treaba asta e din vina mea.

Mia suspină.

– Nu, nu este. Nu are nici o legătură cu tine. Și reacționezi de parcă aș fi prea tânără sau așa ceva.

– *Ești* prea tânără.

– Pentru că tu nu făceai exact același lucru când erai de vârsta mea?

Tara deschise gura, apoi o închise neștiind absolut deloc ce să zică.

– Mia, să faci dragoste presupune o implicare sentimentală uriașă, iar eu nu cred că vreun tânăr de 17 ani este capabil de așa ceva.

– Da, ei bine trebuie să fac propriile greșeli, rosti Mia. Greșelile mele. Nu ale tale. Iar pentru asta va trebui să mă lași.

– Mia...

Însă ea plecase deja.

Tara avea mare nevoie de o soră. Chloe era Dumnezeu știe pe unde, făcând Dumnezeu știe ce, dar Tara o găsi pe Maddie acasă la Jax, pe faleză. Se așezară pe terasă și, în timp ce el se apucă să facă grătar, Tara îi povesti lui Maddie cum o dăduse în bară cu Mia.

– Un eșec *colosal*, rosti ea în timp ce Maddie turnă vin pentru amândouă. Iar partea cea mai proastă este că practic eu l-am aruncat pe Carlos în brațele ei. Eu mi-am dezvirginat fiica!

– N-ai de unde să știi dacă el a fost primul.

Tara încremeni încercând să priceapă cuvintele, apoi gemu și își acoperi ochii.

– Chiar nu mă ajuți.

– Uite ce este, spuse Maddie în cele din urmă, la 17 ani nu te interesează decât plăcerea fizică. Știi asta. Iar Mia și Carlos țin mult unul la altul. Cel puțin acum

este cu cineva care crede că soarele răsare şi apune cu ea. O să aibă grijă să-i fie bine, Tara.

Tara gemu din nou.

– Ce-i, ai prefera să fie cu cineva căruia nu-i pasă de nevoile ei?

– Aş prefera să nu fie cu nimeni! rosti Tara. Măcar până când o să facă 35 de ani sau până mor eu. Ceea ce o să se întâmple mai târziu. Şi am putea să nu vorbim despre faptul că face sex? Se crispă. Hai să ne concentrăm asupra găsirii unei modalităţi de a o face să mă placă.

– Te place. Maddie sorbi din pahar, privirea îndreptându-i-se către Jax, care se afla lângă grătar, la circa 6 metri distanţă, întorcând puiul. Îţi aduci aminte cum te-ai simţit când v-am rugat pe tine şi pe Chloe să rămâneţi cu mine în Lucky Harbor, deşi voi nu doreaţi decât să fugiţi de-aici ca dracul de tămâie?

– Da.

Fusese o perioadă grea pentru toate trei, trebuind să se confrunte cu amintirile stârnite de simplul fapt că se întorseseră în Lucky Harbor. Dar Maddie căutase un loc căruia să simtă că-i aparţine, iar hanul fusese acela. Şi Jax îl completase. Tara fusese încântată pentru sora ei.

Şi se resemnase să rămână mai mult decât îşi dorise, pentru a proteja investiţia lor – hanul – şi a se asigura că surorilor ei le este bine. Tara rămăsese şi după ce nu mai fusese o obligaţie. Până când ajunsese să i se pară firesc să trăiască acolo.

– Eu şi Chloe te-am câştigat cu farmecul nostru, iar farmecul acesta este ereditar, spuse Maddie zâmbind. O s-o farmeci şi tu pe Mia, vei vedea.

– Am dat-o după ce am născut-o, rosti Tara. Am permis să fie crescută de altcineva. Nu cred că farmecul mă poate ajuta în privinţa ei.

– Ai avut motive întemeiate, îi aminti Maddie cu blândeţe. Iar Mia ştie asta. Scumpo, ea te-a căutat. Dă-i răgaz să le pună pe toate cap la cap şi să înţeleagă. Este vremea să încetezi a jeli pentru ce-ai pierdut şi să trăieşti pentru prezent.

Jax veni în spatele lui Maddie și puse pe masă o farfurie cu legume la grătar care păreau foarte apetisante. Îi strânse umărul lui Maddie, apoi se aplecă pentru un sărut scurt.

– E totul în regulă? întrebă el.

Privindu-i unul lângă altul, inima Tarei suspină. Se potriveau atât de bine! Ș erau împreună pentru că Maddie făcuse exact ce-i spusese Tarei să facă – trăise prezentul.

– E-n regulă, îi zise Maddie lui Jax.

El zâmbi, șterpeli o înghițitură lungă din vinul ei, îi fură un alt sărut, apoi se întoarse să se ocupe de grătar. Maddie suspină visătoare, în timp ce îl privi îndepărtându-se.

– Ador fundul lui, rosti ea.

Tara râse cu zgomot, făcându-l pe Jax să se întoarcă și să se uite curios la ele. Maddie îi făcu semn cu mâna, iar Tara murmură:

– Mai bine pui mâna pe el, Mad, pentru că un fund frumos e *muy importante*.

Maddie rânji cu gura până la urechi și îi trimise lui Jax un sărut.

– Mai sunt și alte motive pentru care vreau să mă mărit cu el.

Tara ridică o sprânceană.

– la te uită, vorbești de măritiș fără nici o reținere!

– El este alesul, spuse Maddie simplu. Unicul.

Tara dădu din cap, sorbi din vin și invidie convingerea de pe chipul lui Maddie.

În dimineața următoare, Ford o scoase pe Mia la o plimbare lungă în larg. Descoperise că fiica lui era foarte matinală, la fel ca el, așa că plecară chiar înainte de ivirea zorilor și admirară răsăritul soarelui pe ocean. O învăță cum să iasă din port folosindu-se doar de motor, cum să pună prora în vânt, cum să întindă vela principală cu ajutorul fungii, pe care s-o înfășoare în jurul cabestanului când era nevoie, pentru a ridica vela. O puse să desfacă și să strângă trinca, iar acum stătea

în cabina de comandă, cu mâinile pe timonă, cu vela fluturând în fața ei, cu vântul alungându-i părul de pe față, părând fericită și lipsită de griji.

Privind-o, Ford își aminti de Tara în tinerețe și simți cum în el se încălzește ceva despre care nici măcar nu realizase că fusese rece.

Ea observă că o privea.

- Ce-i?

Zâmbind, el clătină din cap.

- Stau și mă gândesc cât de bucuros sunt că ai venit să cauți răspunsuri.

- Încă nu le-am aflat pe toate, spuse ea.

Lui Ford îi plăcea că era directă și spera ca această calitate să nu-i dispară odată cu vârsta.

- Nu trebuie decât să întrebi.

Mia cârmi în direcția vântului ca o profesionistă, cu chipul gânditor. Apoi se feri brusc când intrară într-un val. Stropii de apă îl loviră pe Ford direct în față, făcând-o pe Mia să râdă cu poftă – un sunet foarte frumos.

- Înveți repede, rosti el ștergându-și fața cu tricoul. Jax încă n-a prins mișcarea asta.

Ea rânji mândră.

- Tara a spus că erai cel mai bun dintre cei buni.

- A zis ea asta?

- Da. Îl înghionti cu umărul. Te place.

Ford râse, Mia nu. Îl privi cu sinceritate în ochi.

- Aș avea câteva întrebări, rosti ea.

- În regulă. Dă-i drumul!

- Prima s-ar putea să fie cam deranjantă.

- Pune-o!

- Am vreo boală genetică la care să mă aștept?

- Nu. Asta dacă nu pui la socoteală temperamentul vulcanic, spuse el. Buna are 90 de ani și e temperamentală ca naiba. Zâmbi gândindu-se la ea. Până la sfârșitul verii, trebuia s-o suie într-un avion și s-o aducă acolo ca s-o cunoască pe Mia. Dar te va iubi! Ce mai vrei să știi?

- Te temi de ceva?

- Nu.

Mia își dădu ochii peste cap.

– Asta-i un răspuns tipic masculin. Toată lumea se teme de ceva. Păianjeni? Șerpi? Înălțimi?

– De fapt, rosti el, de broaște.

Ea se holbă la el.

– Nu pot să cred!

– E adevărat, iar vina îi aparține lui Sawyer. Aveam zece ani. I-am zis lui taică-său că dormim la mine, iar bunicii, că stăm la el, apoi ne-am dus cu cortul.

– Singuri?

– Da. În noaptea aceea, mi-a umplut sacul de dormit cu broaște. Când am intrat în el, au sărit pe mine. Niște scârboșenii vâscoase! Se cutremură. Chiar și în ziua de azi mi-e silă de ele.

Ea zâmbea, dar apoi zâmbetul i se stinse, iar ea îl studie cu atenție, într-un mod pe care îl moștenise de la Tara.

– Chiar nu te mai temi și de *altceva?*

Ford simți că și lui îi dispare veselia. Mia era serioasă și merita ca și el să fie la fel.

– De fapt, a mai fost ceva.

Privirea ei o căută pe a lui.

– Ce anume?

– M-am temut că n-o să te întâlnesc niciodată.

Ochii ei străluciră cu putere, acei ochi frumoși, care îi frângeau inima.

– Din fericire, te-am găsit eu, șopti ea.

– Din fericire! repetă el cu vocea joasă.

Fiindcă Mia începea programul la prânz, până la urmă se întoarseră. Ford o învățăă să strângă vela mare și trinca, apoi intrară în port și traseră la ponton. Stătu lângă ea cât legă barca, dar Mia nu avu nici o problemă, iar el simți cum i se umflă pieptul de mândrie. Fiica lui avea un talent natural.

Tara ieși din biroul portului, ținând câteva dosare în mâini. Când îi văzu pe cei doi pe ponton, se opri brusc.

Părea obosită și stresată, iar Ford știa că avea un motiv întemeiat. Muncise și la han, și la restaurant, iar două slujbe erau stresante pentru oricine. Și iată-l pe el

stând acolo cu Mia, evident reveniți dintr-o plimbare, părând lipsiți de griji, de parcă n-ar fi avut nici o responsabilitate pe lume.

Ani în șir, Ford cultivase intenționat această percepție. Având în vedere cum îi fuseseră copilăria și adolescența, îi plăcea să trăiască relaxat. Fără stres, fără griji. Îi plăcea să nu-i pese prea mult de nimic. Putea să-ți pese de orice – de familie, de următoarea masă, de absolut orice –, că nu avea nici o importanță dacă nu aveai posibilitatea de a le obține.

Își dădu seama că a avea o fiică în viața lui ar fi trebuit să reprezinte o amenințare la adresa stilului său de viață sau măcar să-l deranjeze. Dar nu era așa. De asemenea, nu simțea teroarea pe care știa că o simte Tara în legătură cu implicarea în viața Miei. De fapt, îi plăcea că exista o copilă care avea nevoie de ei. În schimb, și el avea nevoie de ea.

Între ei exista o legătură de sânge. Nimeni nu le putea lua asta.

– E o zi frumoasă pentru navigație, spuse Tara.

Mia rânji și sări din barcă.

– Da. Ar trebui să ieșiți și voi doi.

– Oh! rosti Tara făcând un pas îndărăt. Nu pot. Suntem foarte ocupate și...

– Chloe și Maddie sunt la han, nu-i așa? întrebă Mia aruncându-i lui Ford o privire vicleană.

„O, la naiba", se gândi Ford, „ia te uită la ea!"

– Fac pariu că deja ai pregătit masa, îi spuse Mia Tarei.

– Curcan în crustă cu sos de merișor, recunoscu Tara.

– Vezi?

Mia o împinse pe Tara spre barcă, uitându-se la Ford cu subînțeles.

Fiica lui frumoasă, deșteaptă și maestră a uneltirilor!

– Totul e sub control, îi zise ea Tarei, așa că du-te și să nu te văd înapoi decât peste *cel puțin* o oră, tânără doamnă. Ai înțeles?

Ford trebui să-și reprime un zâmbet. Erau manipulați groaznic de o fată care avea jumătate din vârsta lor.

– Haide, îi spuse el Tarei luând-o de mână. Hai să facem o plimbare rapidă!

– Dar tu abia te-ai întors.

– Aș putea naviga o zi întreagă. Și, în plus, după cum zicea Mia, e minunat să fii în larg. O oră, Tara. Hai să ne plimbăm o oră!

– Am treabă.

– Mereu ai. O trase încet și cu blândețe lângă el. Ți-e frică? o întrebă el în șoaptă apropiindu-și gura de urechea ei.

– Firește că nu!

– O oră, repetă el, apoi, cu un braț în jurul taliei sale, o împinse spre barcă.

Mia zâmbea fericită.

– Trebuie să plec, spuse ea și o luă la fugă spre han.

Tara își întinse gâtul pentru a o urmări cu privirea.

– Fata asta o să fie un avocat extraordinar.

– Fără îndoială.

Tara se răsuci și se uită la Ford cu o privire preocupată.

– Îmi fac griji că îi dăm speranțe false. Va fi dezamăgită.

– Chiar trebuie să încetezi să te mai frământi pentru lucruri pe care nu le poți controla. De fapt, pur și simplu nu te mai gândi la nimic. În următoarea oră, singura ta treabă va fi să trăiești momentul. Este o zi superbă și... Îi zâmbi... nici compania nu e prea rea.

Ea ezită, iar el îi îndepărtă cu delicatețe o șuviță de păr de pe față.

– Care-i problema? Tot n-ai încredere în tine când ești în preajma mea?

Ea tresări, ceea ce îi confirmă că exact despre asta era vorba, iar el râse.

– O oră, Tara. Atâta tot! În ce mari belele putem intra într-o oră?

Ea îl privi cu o neîncredere fățișă.

– Glumești?

Ford afișă cel mai inocent zâmbet din repertoriul lui. Ea nu se lăsă păcălită, dar încuviință din cap.

– Bine, rosti ea împungându-l cu un deget în piept. Dar fără prostii.

– Ce înțelegi prin „prostii"?

– Nu ne dezbrăcăm.

– Of, la naiba! rosti el. S-a ales praful de striptease-ul pe care îl plănuisem.

Îi făcu semn să intre prima în cockpit, însă ea ezită și îl măsură cu o privire întrebătoare.

– Te pricepi la asta? întrebă ea.

– La navigat?

– Nu. Tara râse. Un sunet superb. La *striptease*.

El simți un rânjet larg apărându-i pe buze.

– De fapt, sunt maestru.

Ea ridică o sprânceană, iar el râse.

– Tara Daniels, flirtezi cu mine?

– Ei bine, iată un lucru la care n-am fost bună niciodată.

capitolul 21

Te-ai maturizat dacă ai învățat să râzi... de tine.

Tara Daniels

Zece minute mai târziu, barca lui Ford zbura peste valuri. Soarele îi bătea în spate, iar vântul, în față. Tara n-ar fi putut să-și reprime rânjetul de pe chip nici dacă ar fi făcut eforturi.

– Mmm, rosti Ford. Îmi place expresia ta.

O trase între timonă și trupul lui mare, susținând-o cu ușurință.

Ea se lipi de el.

– Bine, dar ține minte – *fără* prostii, spuse ea. Doar ne plimbăm cu barca.

– Doar ne plimbăm. Mâinile lui le puseră pe ale ei pe timonă, apoi coborâră pe coapsele ei în timp ce el își frecă obrazul de al ei, iar apoi o sărută pe gât. Îmi place să te văd zâmbind. Și văd asta tot mai des. Cred că Lucky Harbor îți face bine.

Tara se temea că așa era.

– Recunoaște, rosti el plimbându-și mâinile în sus și-n jos pe trupul ei, abia atingându-i din lateral sânii.

Ea își dori mai mult.

– Ce să recunosc? întrebă ea cu voce slabă.

– Că te afli exact unde vrei să fii. Încetini barca și o răsuci pe Tara cu fața spre el. Aici, în Lucky Harbor.

– Am rămas pentru că surorile mele au avut nevoie de mine, spuse ea. A fost nevoie de mine la han.

– Poate, dar amândoi știm că, în trecut, așa ceva nu te-ar fi reținut aici.

Ceea ce însemna, desigur, că, în trecut, se gândise numai la propriile nevoi. Tara reflectă câteva clipe la acel adevăr și suspină. Putea să treacă peste asta sau putea să fie cinstită.

– Am vrut să rămân, recunoscu ea.

Ford îi scoase ochelarii de soare. Ochii lui aveau o privire intensă, iar ea își închipui că și ai ei erau la fel.

– De ce? întrebă el.

Din nou, ar fi putut trece peste asta sau i-ar fi putut spune adevărul.

– Pentru că se alesese praful de viața mea și, de fapt, nu aveam la ce să mă întorc.

– Și?

– Și... „La naiba!" Pentru că îmi place să aparțin de ceva. Îmi *place* să fiu cu surorile mele chiar și când ne certăm.

Un zâmbet foarte mic apăru la colțurile gurii lui.

– Și?

Ea îl privi fix, simțindu-se puțin... expusă.

– Nu începe să fie puțin cam prea profund pentru tine?

– Profund?

– Da. Faptul că încerci să scoți toate astea de la mine, că îmi pui întrebări importante legate de viață. Nu așa te porți de obicei când suntem singuri.

Ford o privi lung fără să spună nimic.

– Vreau să faci ceva pentru mine, rosti el în cele din urmă.

Ea clătină din cap.

– O, nu! Ți-am spus deja – fără prostii.

Tara se aşteptă ca el să zâmbească, în schimb văzu o foarte rară licărire de furie în ochii lui.

- Nu-ţi imagina că toţi bărbaţii sunt la fel ca fostul tău soţ sau ca tatăl tău, rosti el.

- Amândoi sunt oameni buni, îi aminti ea.

- Da, dar prin natura vieţii pe care o duc sunt şi egoişti, şi neglijenţi.

- Slujbele lor i-au făcut aşa, spuse ea luându-le apărarea. Amândoi au călătorit mult, erau plecaţi mai tot timpul din cauza slujbelor.

- Este vorba despre alegeri. Eu sunt altfel, Tara. Şi nu trebuie să uiţi asta. Şi poate chiar să ne mai acorzi o şansă. Una reală.

Ea îşi simţi brusc inima bătând gata să-i sară din piept.

- Am mai încercat.

- Ar trebui să încercăm din nou.

O, Doamne! Chiar dorea asta.

- Ai regreta, şopti ea.

Colţurile gurii lui se arcuiră uşor.

- Nu regret niciodată când e vorba de tine.

- Trebuie să mă întorc.

- Au trecut abia 15 minute. Îmi mai datorezi 45. Având în vedere cât munceşti, aş fi crezut că o să te bucuri de o plimbare.

Ea îl privi corectând puţin direcţia pentru a străbate cu uşurinţă valurile.

- Sunt obişnuită să muncesc mult.

- Şi nu prea obişnuită cu distracţia, rosti el.

- Nu. Tara admiră orizontul vast şi senin. Superb! Dar ai dreptate, mă bucur de plimbare. Îmi asigură porţia de distracţie pentru o săptămână întreagă.

Ford o cuprinse cu un braţ şi o trase aproape de el, atingându-i tâmpla cu buzele.

- Fac pariu că am putea găsi ceva chiar mai bun pentru tine.

- Ca pe vremuri?

- Dacă vrei.

Ea își dădu capul pe spate, se uită în ochii lui și, văzând în ei și căldură, și ironie, simți cum i se strânge stomacul.

– Nu mai sunt fetișcana de-atunci, îl avertiză ea. Cea care trăia doar ca să fie cu tine și ca să se distreze în fiecare noapte.

– Știu. Te-ai maturizat. Ai devenit o femeie deșteaptă, fantastică. Însă faci numai ce trebuie, nu ce vrei, nu-ți îngădui să te distrezi destul.

– *Fără* prostii! îi reaminti ea cu o voce mult prea nesigură pentru a se convinge pe ea, darămite pe el.

Ford zâmbi doar.

– Și dacă tu vei începe?

– Nu voi începe, spuse ea mult mai convinsă decât se simțea.

El încă părea amuzat, iar ea nu-l putea învinovăți pentru asta. Se dovedise adesea foarte slabă când venea vorba de el. Mult prea slabă. Apoi îl privi cum manevra barca, părând foarte sigur de sine și făcând totul cu lejeritate. Stătea cu picioarele depărtate, încordat pentru a face față vântului care îl biciuia. Soarele îi aurea pielea bronzată și i se reflecta în ochelarii de soare. Purta un tricou pe care scria „USA" și pantaloni bleumarin care îi treceau de genunchi și care, în timp ce se mișca, se mulau pe fiecare linie și mușchi cu o asemenea grație, încât era greu de crezut că era atât de mare.

– Fixezi vela? o întrebă el.

Ea fu mândră că era în stare să se aplece și să lege strâns pânza. Tocmai făcuse treaba pe jumătate când un val lovi barca și o udă din cap până în picioare, făcând-o să se sufoce.

Ford rânji.

– Trebuia să te ferești.

Tara își îngustă ochii.

– Ai idee cât timp mi-a luat, în dimineața asta, să-mi aranjez părul? Îl stoarse de apă, dar era prea târziu. Simțea că i se încrețise. Ție ți-e simplu, te speli, te scuturi și asta-i tot, arăți perfect. Dar uită-te la mine!

Amândoi se uitară la ea. Bluza subțire îi era leoarcă, mulându-se pe ea ca o a doua piele. Ford zâmbise în timpul micii ei tirade încheiate cu o fluturare a mâinii. Zâmbetul amuzat fu apoi înlocuit de ceva mai întunecat, mai înfometat, iar el lăsă timona și porni spre ea.

– A, nu, nici să nu te gândești! Tara se dădu îndărăt un pas și întinse un deget spre el. Rămâi acolo. Sau...

Ford continuă să se apropie.

– Sau ce?

– Se vor întâmpla lucruri, spuse ea proptindu-și o palmă pe pieptul lui. Cu noi dezbrăcați. Lucruri grozave, dar *nu*. Clătină din cap. „Ține-te tare!" Ford, eu am reușit să uit de asta. Vorbesc serios.

El întinse mâinile spre ea. Tara încercă să se dea înapoi, dar nu avu unde.

– Bine, poate că n-am reușit să uit *de tot*, recunoscu ea, dar între noi există această atracție – și nu-i vina nimănui. Trebuie doar să ne ținem tari, *Ford!* icni ea când el o înșfăcă și o lipi de trupul lui cald și dur.

Râsul lui puternic o învălui și îl simți ca o atingere, ca un sărut.

– Oprește-te! rosti ea cu glas slab. Mă enervezi.

El își înclină capul și își frecă obrazul de al ei.

– Ador când te enervezi. Ochii îți fulgeră și spui lucruri pe care nu le gândești cu adevărat.

– Acum, ești și tu ud leoarcă. Îți dai seama de asta?

– Mmm, cred că tu ești cea udă. Își legănă trupul spre al ei. Spune-mi cât de udă ești. Încet. În mare detaliu.

– Ești imposibil!

– Și incorigibil, rosti el. Și după cum ai zis, ud. Poate că ar trebui să mă dezbrac.

„O, da!"

– *Nu!* Dar își petrecu brațele pe după gâtul lui. Ce tot ai cu dezbrăcatul? Se cuibări la pieptul lui. Dumnezeule, era atât de slabă! Cât timp a mai rămas?

El își dădu capul pe spate și râse.

– 30 de minute.

Ea suspină.

– Probabil c-aș avea nevoie doar de vreo 10 sau 15.

El încă rânjea.

– Asta înseamnă că tu începi?

Ea se uită în ochii lui. Dumnezeule, cât îi lipsiseră toate astea. Distracția. Tachinările. Râsul. Vorbitul...

El!

– Dacă spun da, o să folosești asta împotriva mea?

– Da, o asigură Ford. O s-o folosesc împotriva ta în fiecare secundă din minutele care ne-au mai rămas.

El aruncă ancora și o trase sub punte, împingând-o către patul lui.

De parcă Tara avea nevoie să fie întinsă. Practic, alerga. Se trânti pe patul lui și se întinse pe spate privind cum Ford își trase încet peste cap tricoul ud. Desfăcu șnurul șortului și îl lăsă să alunece de pe șolduri, alăturându-se tricoului de pe podea.

Ea se pomeni gemând în timp ce îl măsura din priviri, centimetru cu centimetru fantastic, și erau *mulți* centimetri fantastici.

– Îmi plac hainele tale severe, pedante.

Astea fiind spuse, o dezbrăcă imediat de ele, până când rămase doar în bikini de dantelă de culoarea piersicii. Se lăsă în genunchi lângă pat și îi aruncă un zâmbet de băiat rău. O apucă de glezne cu câte o mână, începu să-i sărute gambele, apoi continuă lent cu picioarele.

Când ajunse la coapse, ea deja se zvârcolea.

El își băgă degetele mari sub dantela de pe șoldurile ei și îi trase bikinii pe picioare, mângâind cu un deget ce dezvăluise.

– Frumos, rosti el cu voce mătăsoasă, apoi își înclină capul și făcu magia lui obișnuită.

Și după cum se dovedi, ea nu avu nevoie de 15 minute. Ci doar de cinci.

– Vino în mine, îi ceru Tara când putu respira din nou.

Se ridică în capul oaselor și încercă să-l tragă peste ea.

Însă el nu putea fi clintit.

Sau zorit.

– Șșșt! făcu el și refuză să o pătrundă.

La naiba! În schimb, își puse o mână pe pieptul ei și o împinse înapoi pe pat. Înainte ca ea să apuce a fi nemulțumită de asta, limba lui îi mângâie din nou pielea umedă.

– O, Doamne! șopti ea.

Mâinile îi erau încleștate în părul lui, dar ei nu-i păsa. Se gândi să-l tragă pentru a ajunge față în față, dar el făcea ceva atât de fantastic cu gura lui talentată, încât ea îl ținu lipit de trupul ei, simțind că moare.

– Vreau! Dumnezeule, Ford, vreau...

– Orice, îi promise el, dar nu vorbea serios – diabolic om! – pentru că o tot ținea în pragul extazului, tachinând-o până ajunse o epavă care gâfâia, implora, se zvârcolea și îi striga numele.

– Ford, la naiba!

Cuvintele ei nu avură nici un rezultat.

– N-o să înnebunesc. O să mă răzbun, îl avertiză ea, și fie din cauza amenințării, fie pentru că se decisese să aibă milă de ea, Ford ceda.

Ea avu un alt orgasm, prelung și puternic, și abia dacă mai era pe planeta Pământ când el scoase un prezervativ dintr-un sertar de lângă pat. Într-o clipită, și-l puse și intră din nou în ea, umplând-o complet.

– Dumnezeule! rosti el cu voce joasă și răgușită, cu capul aplecat lângă al ei. De fiecare dată. Mă ucizi de fiecare dată.

Se împinse din nou în ea, apoi din nou, făcând-o să se agațe de el și să țipe.

El rămase nemișcat.

– E prea mult?

– E foarte bine. Își înfipse degetele în fundul lui. Și dacă nu începi să te miști, o să te bat, îți jur!

Râzând în surdină, el o sărută. Își strecură un braț sub trupul ei pentru a o așeza mai bine, dar ea se săturase să-l lase pe el la conducere. Se săturase să-i permită a-i stârni toate aceste sentimente brutale, pământești, îngrozitoare. Era rândul *ei* să conducă spectacolul, așa că, recunoscătoare pentru toate lecțiile de yoga primite de la Chloe, care îi întăriseră trupul și spiritul, se răsuci și ajunse deasupra lui.

El gemu când ea îi încălecă șoldurile, ținându-l captiv în ea. Iar apoi gemu din nou când ea începu să se miște ritmic, ochii ei închizându-se de pura plăcere a frecării.

– Tara, Dumnezeule! Dumnezeule, a atât de bine!

Atât de al naibii de bine!

Ea își împleti degetele cu ale lui și îi ridică brațele deasupra capului. Era vremea să-i administreze leacul. Aplecându-se peste el, își trecu limba peste buza lui de jos.

– Mmm, făcu el și preluă imediat controlul sărutului, unindu-și limba cu a ei, torturând-o cu fiecare mângâiere.

Ea se răzbună începând să-și rotească șoldurile, atrăgându-l și mai mult în ea, și se simți satisfăcută când el îi șopti cu voce tremurată numele. La fiecare mișcare a lui răspundea cu o împingere a ei, până când deveni o luptă pentru deținerea controlului. Simți fluturarea din partea de jos a pântecului ei, fierbințeala care i se iscă în degetele de la picioare care începu să-i urce în corp.

Era clar că pierdea...

De parcă i-ar fi cunoscut trupul mai bine decât ea, Ford își desprinse mâinile din ale ei, o apucă de șolduri și stabili un ritm care îi făcu pe amândoi să se cutremure. Surprinsă de brutalitatea și de extazul finalului, ea își înălță capul și se uită la el.

El îi întâlni privirea. De fapt, nu-și luase privirea de la ea cât se purtaseră unul pe altul spre culmi. Ea explodă prima, prăbușindu-se la pieptul lui, gâfâind în căutarea aerului în vreme ce el o urmă.

– Doamne Sfinte! murmură el puțin mai târziu. Avea ochii închiși și încerca să-și recapete suflul, tot trupul fiindu-i relaxat, cu excepția mâinii încleștate posesiv pe fundul ei. O să ne ucidem unul pe altul.

Era foarte posibil.

Ea își îngropă fața în gâtul lui.

– Bine, acum chiar trebuie să plec, spuse ea, dar nu se clinti.

Nu putu.

El își lipi buzele de tâmpla ei.

– Mai avem câteva minute...

Degetele lui se strecurară între coapsele ei.

Tot trupul i se cutremură, dar ea clătină din cap.

El suspină şi se ridică, plesnind-o uşurel peste fund când se dădu jos din pat, îndreptându-se apoi cu un mers relaxat spre micuţa baie.

Ea se pomeni pur şi simplu şezând şi privindu-l. În cele din urmă, îşi reveni, se ridică şi se înfăşură într-un cearşaf. Hainele îi erau împrăştiate prin cabină.

- Te-a apucat pudoarea?

Ea se întoarse şi îl zări traversând - cu fundul gol - cabina şi îndreptându-se spre ea.

- Mi-e... rece, spuse ea făcându-l să râdă uşurel.

- Tara, ţi-am văzut fiecare centimetru al trupului. Nu-i nevoie să-l ascunzi.

- Da, dar e foarte multă lumină.

El rânji şi trase cearşaful de pe ea.

- Mie îmi place aşa cum e.

Ea se strădui să rămână acoperită.

- Sigur că îţi place, tu eşti perfect.

Ochii lui se îmblânziră deoarece câştigase bătălia, iar el azvârli cearşaful pe jos.

- Şi tu eşti.

capitolul 22

Moartea este ereditară. A grijă să te bucuri de fiecare zi înainte să te înhaţe.

Tara Daniels

Tara tocmai ieşea din port când Chloe îşi opri scuterul Vespa.

- Ia te uită, spuse Chloe dându-şi jos casca, iarăşi străluceşti!

Tara o ignoră, deschise uşa casei şi încremeni brusc.

Maddie şedea pe mica lor canapea din living, privindu-l cu gura căscată pe Jax şi cu lacrimile şiroindu-i pe obraji.

Jax stătea în genunchi lângă ea şi o ţinea de mână.

– O, Doamne! rosti Tara ducându-și mâna la piept. Ce s-a întâmplat, ce-i în neregulă?

Chloe veni lângă Tara, văzu scena și imediat își strecură mâna în a Tarei. Tara i-o strânse pentru a o liniști, deși își simțea inima în stomac. Nici măcar una dintre ele nu mai era în stare să suporte o altă criză.

Jax își aplecă fruntea pe genunchiul lui Maddie. Umerii i se zguduiau, iar Tarei i se tăie respirația.

– Spuneți-ne, șopti Chloe strângând degetele Tarei atât de tare, încât aproape că i le frânse. Poate că vă putem ajuta...

Jax scoase un sunet. „Nu de durere", constată Tara și își îngustă ochii.

Râdea.

Își ridică fața, se uită cu blândețe în ochii lui Maddie și îi mângâie obrajii, ștergându-i lacrimile.

– Ar fi trebuit să știu că o să facem asta în public. Să consultăm aplicația Magic Eight sau să votăm?

Maddie râse printre lacrimi.

– A, nu, e prea târziu pentru asta... Am spus deja da.

Ridică mâna.

Care era trasă în jos de un diamant scânteietor.

– Oh! țipă Chloe și începu să țopăie. Și eu votez da, iar asta înseamnă majoritate. Majoritatea dictează!

– De parcă eu aș fi votat nu, rosti Tara, iar Chloe se duse s-o îmbrățișeze pe Maddie. Ne cerem scuze că v-am întrerupt.

– De fapt, zise Maddie, terminasem cu cererea în căsătorie. Acum, urma să... Se îmbujoră. negociem niște condiții.

– Care?

Maddie și Jax își zâmbiră părând atât de excitați, încât Tara își simți sprâncenele ridicându-i-se până în creștet.

– Aha! Chloe rânji. Urma s-o faceți aici, pe canapea. O înșfăcă pe Tara de braț și o trase înapoi spre ușa din față. Noi de fapt nici n-am trecut pe-aici. Vedeți-vă de treabă!

– Acum, nu mai putem, spuse Maddie râzând. Voi o să știți.

– Da, rosti Chloe. Şi nici n-o să ne mai aşezăm vreodată pe canapeaua aia, domnişoară care-ţi ataci iubitul în pod.

– Hei! ripostă Maddie încă roşie ca sfecla. Ce, Tara nu era în cămară cu cei doi bărbaţi ai ei?

Tara suspină.

– Nu-i adevărat! spuse ea adresându-i-se lui Jax, care asculta cu mare atenţie. Eu şi Logan n-am mai fost împreună de peste doi ani.

Chloe rânji către Maddie.

– Observi că de Ford n-a zis că n-au fost împreună. E clar că se culcă cu el. Adică uită-te la ea! *Încă* străluceşte. Sexul este grozav pentru piele. Aş vrea să pot inventa o loţiune pentru ten care să-i confere aceeaşi strălucire. Aş face o avere.

Maddie studie chipul Tarei şi rânji şi ea.

– O, da, *categoric* se culcă cu Ford!

Jax păru îndurerat.

– OK, încetaţi cu asta. Mă face să-mi imaginez lucruri.

Maddie râse şi îl îmbrăţişă.

– Iubitule, o să te fac să-ţi imaginezi altceva.

Îi şopti ceva la ureche, apoi, cu delicateţe, dar fermă, îşi dădu surorile afară din casă şi încuie uşa în urma lor.

În după-amiaza aceea, Ford era la bar, terminând inventarul lunar. Jax îl ajuta de obicei, însă de data aceasta apăru abia după ce el terminase treaba.

– Mersi pentru ajutor, mormăi Ford, apoi remarcă rânjetul larg şi tâmp de pe chipul lui Jax. Ce-i?

– O să vezi, rosti Jax criptic şi se duse în biroul din spate ca să se ocupe de acte.

Localul tocmai se umplea când Maddie apăru având pe faţă un rânjet la fel de tâmp ca al lui Jax.

– Un singur bărbat te poate face să zâmbeşti astfel, spuse Ford.

Maddie râse, ceva ce cândva se întâmpla foarte rar.

– Sau chipsurile de cartofi.

Ford îi zâmbi.

– Ce vrei să bei, frumoaso?

– O, nu ştiu...

Își puse mâna pe bar, aproape orbindu-l cu diamantul.

– Dumnezeule, ai nevoie de ochelari de soare pentru a te uita la chestia asta. Și cu toate că mai văzuse inelul – Jax i-l arătase cu o zi în urmă –, Ford o îmbrățișă cu putere, îi ridică mâna și surâse. E greu să refuzi un astfel de inel.

– Poate că e greu să mă refuzi pe mine. Jax veni din spate aducând o tavă cu pahare curate. Se uită la Maddie, care își admira inelul și zâmbea cu gura până la urechi. Puse paharele jos și sări peste bar ca s-o îmbrățișeze. Bună, nevestico!

– Încă nu-ți sunt, zise ea râzând și se lipi de el. Mai întâi, trebuie să mă duci la altar.

– O să te duc.

Jax se aplecă spre urechea ei, îi șopti ceva care o făcu să se înroșească, apoi o sărută.

Și o sărută.

– Luați-vă o cameră, spuse Ford și îi împinse la o parte din calea lui, buzele lor fiind încă lipite.

Cei doi dispărură câteva minute mai târziu, iar Ford se gândi că va avea noroc dacă Jax apărea din nou cândva a doua zi. Nu era nici o problemă – nici el, nici Jax nu erau programați să se ocupe de bar în seara aceea. Dar fiindcă și Sawyer avea o întâlnire, Ford se pomeni singur, neavând nici un plan pentru seara aceea. Pe vremuri, și-ar fi găsit o belea în care să intre.

Sau o femeie.

Acum, nu-l atrăgea nici o variantă. Așa că se urcă în mașină și se pomeni la han. Carlos era în curte, spălând cu furtunul o cratiță mare înnegrită.

– Ce s-a-ntâmplat? întrebă Ford.

Tara a ars tocana.

Asta era atât de ciudat, încât îi trebuiră câteva clipe să priceapă.

– Serios?

– Mai devreme. A zis că a fost neatentă. Iar acum, e și nervoasă. Chloe se uită în jur pentru a se asigura că erau singuri. Dacă nu ai vreun motiv întemeiat să intri, mai bine n-ai face-o. Nu te supăra, dar ai tendința de a înrăutăți lucrurile.

Ford avea impresia că deja le înrăutățise, că poate tocana se arsese cât fuseseră ei pe mare.

– Trebuie să prepare cina pentru oaspeți? Aș putea să mă duc să cumpăr ceva.

– Nu, pregătește niște burgeri speciali chiar acum. Pune în carne niște brânză cu adevărat împuțită și niște condimente și zice că sunt *gourmet*. Mi-a spus că, dacă mai strâmb o dată din nas, o să mi-l pună ea la locul lui. Carlos zâmbi, lucru pe care îl făcea rar, motivul fiind că, după cum știau amândoi, Tara abia dacă putea ajunge la nasul lui. Mia o ajută.

Când puștiul rosti numele Miei, în vocea lui apăru o tonalitate pe care Ford o recunoscu foarte bine. Carlos era complet și fără posibilitate de scăpare la degetul mic al fiicei lui.

Intrară împreună în bucătărie, simțind mirosul tocanei arse înainte de a trece pragul. Un ventilator era pornit, iar două lumânări parfumate erau aprinse, dar degeaba! Încăperea arăta ca după o explozie în *Hell's Kitchen*. Blaturile erau ticsite cu ustensile de gătit și diverse ingrediente, iar Tara stătea nervoasă lângă aragaz, cu o spatulă în mână. Când îl zări pe Ford, ochii i se îngustară, iar mâna i se încleștă pe spatulă de parcă abia s-ar fi stăpânit să nu-l plesnească cu ea.

– Tu! rosti ea.

– Eu, recunoscu el pe un ton neutru.

Cu câteva ore în urmă, fusese goală în patul lui și îi șoptise numele gâfâind. Acum, redevenise Magnolia de oțel.

– Scumpule, spuse Tara cu un pur accent sudic nervos. Trebuie să pleci cât mai departe.

Cu câteva săptămâni în urmă, el ar fi înțeles din asta că nu dorea să-i vadă fața pe o rază de o mie de kilometri. Acum însă, știa adevărul. El îi distrăgea atenția. Dar asta nu-l deranja.

– Am venit să văd dacă te pot ajuta cu ceva.

– Cred că știu cum să fac burgeri, spuse ea pe un ton blajin. Dar binecuvântată fie-ți inima!

Cu alte cuvinte, cară-te și mori!

Carlos se uită cu subînțeles la el. Se întoarse spre Mia și schimbară o privire care nu era prea greu de interpretat de către nimeni care fusese cândva un adolescent excitat.

– Deci... trebuie să mă duc în oraș, ca să iau corespondența și să umplu rezervorul cu propan, spuse Carlos pe un ton neutru.

– A, te ajut! zise Mia repede.

Amatori!

– Nu! rostiră Ford și Tara într-un glas.

Carlos suspină și ieși pe ușa din spate. Mia îi aruncă Tarei o privire plină de iritare adolescentină, apoi luă cele două vaze cu flori pe care tocmai le aranjase și ieși pe ușa dublă, ducându-se să le pună în camerele din față.

După plecarea ei, Tara clătină din cap.

– De ce nu ți se spune că a crește un adolescent este ca și cum ai încerca să bați în cuie jeleu pe un afurisit de copac?

Ford râse încetișor.

– Probabil pentru că întreaga rasă ar dispărea.

– El se uită după ea, se necăji Tara. Mult. Se uită la ea așa cum...

Riscându-și gâtul, Ford se duse în spatele ei și o luă în brațe.

– Așa cum mă uit eu la tine? îi șopti el la ureche, făcându-i plăcere faptul că ea întâi tremură, apoi îl împinse la o parte.

– Încetează! rosti ea.

– Nu asta spuneai mai devreme, ci: „O, Ford! Mai tare, Ford..."

Își încheie fraza cu un icnet, fiindcă ea îi trase un cot în stomac.

– Am lucruri mult mai importante de făcut decât să retrăiesc mica noastră... Se pare că nu găsi un cuvânt satisfăcător pentru ce făcuseră fiindcă închise gura și trase adânc aer pe nas. Avem o problemă mai mare.

– N-aș spune că ceva din ce s-a întâmplat astăzi între noi a fost o problemă, zise Ford și o sărută pe obraz.

Ea îl împinse iarăşi, starea ei de spirit fiind clar schimbată de discuţia despre adolescenţi.

– Avem o misiune, Ford. Se numeşte: „Ai grijă ca fiica să rămână complet îmbrăcată"

El se strâmbă.

– Nu, vorbesc serios. Băiatul îşi ia foarte în serios treaba aici, iar eu apreciez foarte mult asta. Dar mai ia şi altceva foarte în serios, şi anume pe fiica noastră. Auzi ce spun?

– Scumpo, în clipa asta *toată lumea* te aude.

Tara clătină din cap.

– Nu se poate întâmpla asta, Ford. Nu cât timp e în grija mea. Întinse degetul spre el. A noastră!

El îşi ridică o sprânceană.

– Nu vezi ironia din toată povestea asta?

– Fireşte că o văd! Dar nu dau doi bani pe ironie!

Ford îi luă cu mare grijă arma – spatula – şi o cuprinse din nou în braţe pentru a o împiedica să devină violentă. Ţinând-o strâns lipită de el, îşi sprijini obrazul pe părul ei. Nu se putu abţine.

– Chiar dacă cineva şi-ar fi dat osteneala să ne despartă, n-ar fi reuşit. Am fi găsit o cale să fim împreună.

– Poate că nu.

– Am fi găsit o cale, repetă el. Eu eram foarte hotărât.

Tara suspină.

– Deşteptule! Eu aş fi putut să nu mă mai ţin de fundul tău.

– Îţi plăcea fundul meu.

– Da, recunoscu ea. E adevărat, deşi nici măcar nu e cea mai bună parte a ta... Of, *rahat!* Adulmecă, apoi adulmecă din nou şi se răsuci spre aragaz. Fir-ar să fie, iar am făcut-o! Iarăşi, am ars mâncarea!

Eliberându-se din braţele lui, stinse aragazul şi privi îngrozită burgerii carbonizaţi.

Auziră paşi care alergau, apoi uşa se deschise brusc.

– Foc! Foc, *foc!* ţipă Chloe cu inhalatorul într-o mână şi cu extinctorul în cealaltă. Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Am crezut că iarăşi a luat foc hanul!

Tara se prăbuşi buimacă pe un scaun.

– N-am mai ars niciodată mâncarea. Și totuși, am ars ultimele trei feluri pe care am încercat să le fac. Îi privi șocată pe amândoi. Ce-i în neregulă cu mine?

Nici Ford, nici Chloe nu erau atât de proști, încât să răspundă la întrebare. Ford îi oferi Tarei un pahar mare cu vin, apoi se îndreptă spre frigider. În mai puțin de trei minute, aprinse din nou aragazul, întinse unt pe pâinea proaspătă făcută de Tara și felie niște brânză cheddar ca să facă sendvișuri cu brânză la grătar.

– Nu pot servi niște simple sendvișuri cu brânză la grătar, protestă Tara bând din vin.

– Nu sunt simple sendvișuri cu brânză la grătar, spuse el. Sunt sendvișurile Chillax cu brânză la grătar ale lui Jax. Este singurul fel pe care fraierul a știut să-l facă până la 24 de ani. Dar e o rețetă a naibii de bună.

– Dregi lucrurile pentru mine, rosti ea.

– Încerc.

– Ți-ai făcut un obicei din asta, din a mă ajuta.

În ochii ei era ceva nou, ceva ce Ford nu prea putea defini, dar spera din suflet că însemna că, în sfârșit, ea începea să-l vadă așa cum era.

În întregime.

capitolul 23

Iubirea este atunci când cineva te pune pe un piedestal, dar te prinde în brațe atunci când cazi de pe el.

Tara Daniels

Vara își intră complet în drepturi, cu turiștii dând năvală și cu zile lungi, fierbinți și leneșe urmate de nopți lungi, fierbinți și leneșe.

În fiecare miercuri seară aveau loc concerte pe chei, iar Ford avea grijă să fie instalat acolo un stand al barului The Love Shack. Îl angajase pe Carlos să se ocupe de asta, iar când sosi, se așteptă ca puștiul să muncească din greu.

În schimb, Ford îl găsi ocupat până peste cap cu înghiţirea limbii Miei.

Fiindcă nici unul din ei nu-l zări apropiindu-se – la urma urmelor, erau foarte ocupaţi –, Ford îşi drese glasul.

Nimic. Şi-l drese din nou, adăugând o notă de iritare majoră, iar cei doi adolescenţi se despărţiră într-un final.

– Bună, rosti Mia cu răsuflarea tăiată, trecându-şi o mână peste buzele umede. Noi tocmai...

Ford ridică o sprânceană curios să audă cum va sfârşi ea propoziţia. În schimb, Mia tăcu.

– Vă verificaţi unul altuia amigdalele? o întrebă el.

Mia se strâmbă, iar Carlos o apucă de o mână. O dovadă de alinare şi de solidaritate, iar cu toate că umerii îi erau puţin gârboviţi, rămase ferm lângă ea. Ford îl privi fix, iar Carlos, deşi se foi puţin, îi susţinu privirea.

– Este vina mea, spuse Mia repede. Nu a lui.

– Ba nu, zise Carlos. E a mea. Domnule.

Ford îşi frecă faţa cu o mână. Domnule. Hristoase, asta chiar îl făcea să se simtă bătrân!

Mia păşi în faţa lui Carlos. De fapt, încercă, fiindcă puştiul n-o lăsă.

– Mă pot săruta cu cine vreau, rosti ea, vaga duritate de oţel din vocea ei amintindu-i de Tara.

Ford îi privi chipul sincer şi frumos. Nimeni nu mai arăta atât de tânăr la 17 ani.

– Mia...

– Ştiu că tu eşti tatăl meu, dar eu deja am un tată.

Intimidarea zbură pe fereastră. La fel şi vântul din pânzele lui.

– Da, ştiu.

Mia se uită la el cu acei ochi „mai mari decât viaţa", cei din cauza cărora fusese chinuit la nesfârşit de „dacă"

– Iar Carlos este un băiat bun, spuse ea ridicându-şi privirea spre puştiul care încă o ţinea de mână şi zâmbindu-i.

Carlos nu-i zâmbi, dar ochii lui nu părăsiră chipul ei.

Ford suspină.

– Ştiu şi asta.

– Şi la fel şi eu, rosti ea. Sunt un copil bun.

– Miracolul meu personal, zise Ford cu convingere.

Mia ezită de parcă nu s-ar fi așteptat ca el să fie atât de conciliant.

– Atunci, poți avea încredere în mine că știu să-mi trăiesc viața. Știi și asta, nu? Și știi și că trebuie să mă lași să fac propriile greșeli, da?

– Da, dar asta nu înseamnă că mi-e mai ușor. Mia... Ford încercă să găsească cuvintele potrivite. Ai idee de câte ori am sperat că te voi întâlni. Că te voi cunoaște?

– Nu.

– În fiecare zi. Absolut în fiecare zi.

Ochii ei se îmblânziră.

– Da?

– Da!

Ochii i se umplură cu lacrimi, iar ea dădu drumul mâinii lui Carlos. Se apropie de Ford, își petrecu brațele pe după talia lui și îl îmbrățișă.

– Deci n-ai nimic împotrivă ca, după ce mă întorc din Spania, să trec pe-aici din când în când?

Ford îi dădu la o parte o șuviță din părul ei frumos.

– Dacă nu vii tu, o să vin eu la tine.

Zâmbetul înlăcrimat al Miei îi încălzi și cele mai ascunse cotloane ale inimii.

– Dar tot vreau să mă sărut cu angajatul tău, spuse ea.

Carlos se crispă. Mia îi aruncă un zâmbet strălucitor adolescentului, iar gura lui se arcui de parcă nu s-ar fi putut abține să n-o iubească.

Ford cunoștea sentimentul.

– Trebuie să plec, rosti Mia. I-am promis Tarei că ne vedem la ora cinci. Se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta pe Ford pe obraz, privindu-l drept în ochi. Promite-mi că n-o să faci vreo prostie părintească, bine? șopti ea. Cum ar fi să-l pui pe fugă pe iubitul meu.

Carlos se crispă din nou, probabil gândindu-se la reputația lui de tip dur și la cât de repede Mia îl lăsase fără ea. Totuși, puștiul nu zise nimic în timp ce o privi pe Mia îndepărtându-se grațioasă. Abia după ce ea dispăru din raza lor vizuală, Carlos își întoarse capul și îl privi precaut pe Ford.

– Ai ceva de spus?

– Ar ajuta la ceva?

– Nu. Instalează standul. Ne așteptăm să vină o mulțime de lume în seara asta.

Carlos ezită, încă încordat în așteptarea mâniei părintești.

– Asta-i tot?

Ford nu era tocmai pregătit pentru așa ceva, deși ar fi trebuit să fie. Trecuse de la a nu avea nici un copil la a avea o adolescentă plină de hormoni, așa că se simțea puțin cam depășit.

– Deocamdată, vreau să-ți faci treaba, dar mai târziu e posibil s-o încasezi.

Carlos se apucă de lucru atât de repede, încât pe Ford îl apucă amețeala.

Afacerile de pe chei erau înfloritoare. Tara era pe acolo pe undeva, împreună cu surorile ei, făcând reclamă hanului.

Ford și-o putea imagina pe sandalele ei cu platformă, elegantă și sofisticată, și stăpână pe sine, adică invers de cum era când se zvârcolea sub el. Se gândi la asta câteva minute, apoi își dădu seama că nu era cu nimic mai bun decât Carlos.

După-amiaza târzie era foarte fierbinte. Oceanul era limpede și azuriu, cu mici valuri înspumate iscate de briza slabă, în vreme ce soarele cobora încet spre orizont. În spatele lui, Carlos încă muncea grăbit, aruncând din când în când priviri îngrijorate spre Ford.

– *Ce-i?* întrebă Ford în cele din urmă.

– O să mă concediezi? Pentru că aș prefera asta decât s-o încasez, domnule.

– Mai spune-mi o dată „domnule" și chiar că o s-o încasezi.

– Deci ne-am împăcat?

– La naiba, nu! Te-am prins cu mâinile pe fiică-mea. Vreau să-ți zic că, dacă măcar te vei mai gândi s-o atingi din nou, o să am grijă să nu ți se găsească niciodată cadavrul.

Carlos păli puțin, iar Ford suspină din nou.

– Dar nu pot face asta.

Puștiul dădu din cap. Da, era încântat că Ford nu putea face asta.

– De ce?

– Pentru că Mia s-ar supăra pe mine și abia a intrat în viața mea. Și pentru că și eu am avut 17 ani cândva și am fost incredibil de prost și de egoist. Mult mai mult decât tine. Ford făcu o pauză. Uite ce e, îmi dau seama că tu ai o idilă de-o vară, dar Mia...

– Nu!

Ford își ridică o sprânceană auzind seriozitatea și vehemența din acea unică silabă.

– Nu?

– Nu, nu o consider doar o idilă de-o vară.

– Atunci, unde crezi că va ajunge relația voastră? Fiindcă știi că ea pleacă în Spania, la sfârșitul verii. Pentru un an întreg. Asta-i o viață de om pentru un tip de vârsta ta. Nu vreau ca ea să sufere.

– N-o s-o fac să sufere. O iubesc.

Ford se uită în ochii negri ai lui Carlos. Indiferent ce știa la 17 ani despre iubire, Carlos vorbea serios. Rahat!

– În regulă. Iată alt plan de joc. Dacă o mai atingi...

– N-o să-mi găsească niciodată cadavrul?

– Pur și simplu să nu te mai atingi de ea. Deloc. Niciodată. Ford suspină. Într-o zi, o să ai și tu o fiică, iar atunci vei înțelege.

– De fapt, înțeleg și acum. Dar doamna Daniels?

– Ce-i cu ea?

– N-oi avea eu 44 de ani sau câți or fi, spuse Carlos, dar ea este o doamnă tare drăguță. *Ea* de ce-ar putea fi rănită?

Ford fu atât de surprins, încât aproape că nu-și găsi cuvintele.

– *34!* Iar eu nu intenționez s-o rănesc pe Tara. Niciodată!

– Atunci...

– O să țin la ea toată viața! rosti Ford.

Carlos păru șocat.

Dar nu la fel de şocat ca Ford. Îşi frecă maxilarul.

- Hm. Nu m-am aşteptat la asta.

Carlos clătină din cap.

- S-ar fi aşteptat cineva?

Tara oferea din nou brioşe. Iniţial, Mia făcuse asta, dar dorise să se plimbe prin staţiune, aşa că Tara îi preluase sarcina.

- Brioşe „Plăcere dublă cu coacăze", rostea ea întinzându-le spre oameni, dar fără a încetini pentru a începe o conversaţie.

Asta până când cineva veni din spate, o cuprinse cu două braţe puternice, apoi luă câte o brioşă cu fiecare mână.

Logan.

Muşcă dintr-o brioşă.

- Mmm, te pricepi de minune! Hei, mâine vin nişte fotografi de la *People*. Am ajuns pe lista celor 100 cei mai sexy bărbaţi. Barmanul tău a reuşit vreodată asta?

Ea îi aruncă o privire urâtă, iar el râse.

- Ştii, chiar îmi era dor de expresia ta „nu mă face să te pocnesc". În sfârşit, cei de la *People* o să aducă nişte fotomodele în bikini care să se tolănească pe o maşină şi să se pozeze împreună cu mine. Mă gândeam că poate ai vrea să le iei locul.

- O, aş vrea, spuse Tara în glumă. Doar că iadul încă n-a îngheţat.

El rânji.

- În regulă, atunci bănuiesc că va trebui să mă descurc cu fotomodelele.

- Mda, fac pariu că va fi foarte dificil.

Logan o trase uşurel de păr.

- Încă mai am speranţe pentru mine, Tara. Pentru noi.

Dar „pentru mine" fusese înainte de „pentru noi", aşa cum ar fi fost întotdeauna. Logan era un tip bun, dar nu tipul bun potrivit pentru ea. Tara ştia asta. Într-un fel, ştiuse asta întotdeauna.

- Logan...

- Scuză-mă, iubito! Mă cheamă admiratoarele.

Ea îl privi îndepărtându-se și apoi înconjurat de un grup de femei printre care se aflau Sandy și Cindy.

Râzând involuntar, Tara se răsuci și dădu cu ochii de Chloe.

– Vrei o pauză? întrebă Chloe întinzând mâna ca să-i ia coșul cu brioșe.

– Da, rosti Tara, dar cum de te-ai hotărât să mă ajuți, că n-ai astfel de obiceiuri?

Chloe o ignoră și oferi câteva brioșe cu un zâmbet prietenos pe care Tara nu l-ar fi putut imita nici pentru a-și salva viața.

Sawyer se apropie prin mulțime. Era îmbrăcat în uniformă și vorbea la mobil când Chloe îi aținu calea.

– O brioșă, domnule polițist?

El se opri și își coborî privirea spre ea, iar Tara își ținu respirația. Cei doi nu prea se potriveau în nici o privință. Sawyer avea 1,83 metri și era nu doar puțin intimidant, dar mignona Chloe îi zâmbi cu dulceață, de parcă n-ar fi fost un ghimpe în coasta lui chiar din clipa în care pusese piciorul în oraș.

– Sunt brioșe „Plăcere dublă cu coacăze". Ia două și împătrește-ți plăcerea! Domnule *polițist*.

El nu-și luă privirea de la chipul lui Chloe.

– Tu le-ai făcut?

Ea râse.

– De ce? Te temi?

– Depinde. Răspunde-mi la întrebare!

– A, rosti Chloe, crezi că le-am otrăvit.

– Poate, doar pe cele pe care le-ai păstrat pentru mine.

Chloe îl privi încet din cap până în picioare, apoi în sens invers.

– Ar fi un sacrilegiu.

Tara aproape că se sufocă.

Sawyer nu avu nici o reacție, cu excepția faptului că își scoase lent ochelarii de soare.

– Ce pui la cale?

Ea întinse mâna și alungă o scamă invizibilă de pe pectoralul lui.

– Dacă trebuie să-ţi spun, murmură ea, înseamnă că mă ramolesc.

Privirea lui Sawyer o susţinu pe a ei. Aflată la un metru şi jumătate distanţă, Tara simţi valul de fierbinţeală izbucnit între ei, care aproape că o făcu să se retragă un pas. Habar n-avea de ce Chloe se juca acum cu el, de ce îl zgândărea, şi avea şi mai puţin habar de ce Sawyer îşi punea mintea cu ea. Însă între ei exista o tensiune şocant de mare, pe care ea n-o mai remarcase.

Tensiune sexuală.

Radioul lui Sawyer pârâi. Cu ochii aţintiţi în ai lui Chloe, nu se clinti.

– Trebuie să pleci, rosti Chloe pe un ton neutru, de parcă nimic nu se întâmplase. Îi dădu câteva brioşe. Ai grijă de tine, ai înţeles?

Sawyer o mai privi câteva clipe, clar perplex şi suspicios în privinţa neaşteptatei ei drăgălăşenii – sărmanul tip!

– Tu, spuse el în cele din urmă, eşti o pacoste!

Chloe zâmbi şi dădu din cap.

– Da. Da, sunt. Să nu uiţi asta! Pa!

Îşi strecură braţul pe sub al Tarei şi o luă de-acolo.

– Ce-a fost *asta*? şopti Tara.

– Am împărţit câteva brioşe.

– Mă refer la motivul pentru care l-ai zăpăcit de cap pe sărmanul om.

Chloe ridică dintr-un umăr.

– Este o situaţie de compromis.

Tara îi aruncă o privire.

– Adică?

– Adică poate că nu i-am zăpăcit doar capul.

Fără a lămuri acea declaraţie criptică, continuă să le ofere brioşe trecătorilor.

– Chloe...

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Atunci, putem vorbi despre motivul pentru care mă ajuţi? întrebă Tara.

– Da' ce, surorile nu se pot ajuta între ele?

– În cazul tău, probabil că vrei ceva.

– Ei bine, nu vreau, spuse Chloe părând rănită.

Rahat!

– Bine, a fost urât din partea mea, recunoscu Tara. Îmi cer scuze!

Chloe rânji.

– Uau, Maddie are dreptate. Ești mult mai amabilă acum, de când te culci cu Ford. Eu nu băgasem de seamă. De fapt, vreau ceva. Vreau să-mi iau liber diseară, ca să mă duc să fac escaladă. Asta dacă mă trezești mâine-dimineață devreme, fiindcă ofer o zi de spa în Seattle, la Four Seasons.

Îi zâmbi tipului care se opri lângă ea și îi dădu o brioșă. Era Tucker, fratele geamăn al lui Lance.

– Plecăm într-o jumătate de oră, zise el.

– O să fim arestați din nou? întrebă Chloe plină de speranță.

Tucker râse.

– Nu, de data asta chiar aveam permisiunea să urcăm pe Butte. Mă duc să pregătesc echipamentul, cât se mai ocupă Lance de stand. Jamie și Todd vin și ei.

Tara se abținu să facă vreun comentariu negativ. Îi adora pe Lance și pe Tucker, dar nu și pe Todd, vărul lui Jamie. Când era prin preajmă, exista tendința să se întâmple lucruri rele.

– Ei bine, rosti Chloe fără a-și face griji, ar trebui să te ajut.

Se uită la Tara, care încuviință din cap, apoi îi înapoie coșul și plecă.

– Fii atentă! spuse Tara în urma ei, știind că, firește, nu va fi.

Își coborî privirea spre coș și se simți singură. Ambele ei surori aveau și alte persoane în viața lor. Tara nu înțelesese acest lucru până atunci. Era o scăpare din partea ei. Fusese atât de ocupată încercând să facă în așa fel, încât hanul să aibă succes și totodată să nu se piardă pe sine de această dată, încât nu reușise să-și facă prea mulți prieteni în Lucky Harbor.

Bine, asta nu era tocmai adevărat. Își petrecuse mult timp cu o persoană anume – prea mult timp.

Cu Ford, desigur. De fiecare dată, ajungea la Ford.

Își dădu seama că, tot gândindu-se, ajunsese la standul lui. N-ar fi trebuit s-o mire, fiindcă doar cu el părea să știe exact cine era.

Și cine nu era.

Însă la bar era Jax, nu Ford, iar ea își spuse că era o prostie să fie dezamăgită.

- Ce-ai dori să bei? o întrebă Jax cu un zâmbet prietenos.

- O, eu...

Nu venise să bea ceva. Venise să-l vadă puțin pe bărbatul la care nu putea înceta să se gândească. Se uită la chipurile nepăsătoare din jur.

Jax ridică o sprânceană.

- Vrei un indiciu?

Tara simți un fior la ceafă și închise ochii.

- E chiar în spatele meu, nu-i așa?

- Da.

Suspinând, se răsuci și dădu cu ochii de Ford. Părea să se simtă confortabil și relaxat cu o șapcă a celor de la Mariners, cu pantaloni cargo și cu un tricou pe care scria: „SAIL FAST, LIVE SLOW"[1].

Îi aruncă un zâmbet leneș, care îi încălzi Tarei părți din trup care nu aveau nevoie să fie încălzite.

- Bună, rosti ea pe un ton neutru. „Uau, ia te uită ce stăpână pe sine era! Ce calmă!" Ei bine, zise ea retrăgându-se, vă doresc vânzare bună în seara asta.

Nelăsându-se păcălit, Ford se postă în calea ei.

- Pleci undeva?

- Muncesc.

- Serios? Fiindcă mi s-a părut că mă căutai.

La naiba!

- De ce aș face asta?

El râse încetișor, râsul care mereu o făcea să se cutremure.

- Pentru că mă dorești foarte tare.

Dumnezeule! Tara se uită în jur pentru a se asigura că Jax nu-i auzea, dar el se întorsese cu spatele și aranja sticlele.

- Te-am avut deja, șopti ea.

[1] Navighează rapid, trăiește lent (n.tr.)

– Da, rosti Ford, și din acest motiv mă vrei *foarte* tare. Hai să ne plimbăm!

Fără a aștepta ca ea să-l refuze, îi luă coșul din mâini și îl puse în spatele barului. Își puse o mână jos pe spinarea ei și o conduse prin mulțime, pretutindeni în jurul lor auzindu-se muzică și râsete. Roata Ferris se învârtea încet, descriind tură după tură.

La fel ca viața ei.

– Carlos crede că o iubește pe Mia, știai?

– Da. Dar sunt prea tineri pentru iubire.

Gura lui Ford se arcui ușor.

– Ideea asta te-ar fi enervat la 17 ani.

Adevărat. Tara își masă tâmplele.

– Bine, o să accept faptul că ei par să fie mai deștepți decât eram noi. Părinții ei adoptivi au făcut o treabă foarte bună.

– Da.

Tăcură amândoi cât trecură pe lângă roata mare, iar Tara știu că amândoi se gândeau: „Slavă Domnului că părinții adoptivi ai Miei au făcut o treabă atât de grozavă!" Tara le era recunoscătoare, extrem de recunoscătoare.

– Dar tu știai că Sawyer și Chloe își dau târcoale ca doi tigri într-o cușcă?

– De fapt, doar Sawyer e tigrul din cușcă. Chloe este în centrul arenei și mânuiește biciul, jucându-se cu el.

– Îmi pare rău!

Ford clătină din cap.

– Sawyer e băiat mare.

Încetiniră în fața standului cu înghețată, unde se făcea o degustare. Lance stătea în spatele tejghelei și oferea mostre din toate sortimentele pe care le aveau.

– De care doriți? îi întrebă el.

Tara arătă spre cea de ciocolată și caramel, care i se topi în gură.

– Dacă ți-a plăcut aia, încearc-o pe asta. Lance îi întinse o altă linguriță minusculă. Este de ciocolată neagră belgiană.

– O, Doamne! Gemu când înghiți înghețata cu gust dumnezeiesc. Dar aia cu ce este? întrebă ea arătând spre alt sortiment, care părea tot cu ciocolată.

– Ciocolată E. De la extaz. Ai grijă cu ea, o avertiză Lance și îi făcu cu ochiul lui Ford. Se spune că-i păcat pur.

Tara o gustă și gemu din nou. Niciodată în viața ei nu mai gustase ceva atât de delicios.

– Vrei un cornet cu înghețată din asta? întrebă Lance.

Îi fu greu să se decidă. Toate erau atât de incredibil de bune, încât habar n-avea ce să aleagă.

– Stai, n-am gustat-o pe cea de caramel cu unt de ciocolată, murmură ea, iar Lance îi oferi răbdător o altă linguriță minusculă.

Tocmai suspina încântată când îl simți pe Ford apropiindu-se în spatele ei, buzele lui atingându-i urechea.

– Dacă mai gemi o singură dată, o avertiză el șoptind răgușit, te târăsc în cel mai apropiat cotlon întunecat de pe chei. Și, Tara? Respirația lui fierbinte atinse pielea Tarei, făcând-o să tremure. Când voi termina cu tine, nu vei mai ști nici cum te cheamă.

Ea nici în clipa aceea nu mai știa cum o cheamă.

– Asta-i o amenințare revoltătoare, izbuti ea să spună.

– Da, iar dacă ai foarte mare noroc, voi aștepta până când vom fi singuri pentru a o pune în practică.

Ea se răsuci spre el exact când el întinse mâna ca să ia mostra pe care i-o oferise Lance lui. Ochi în ochi, Ford linse încet lingurița.

Tara simți că îi vibrează coapsele.

– Comandă-ți înghețata, rosti el și mai linse o dată lingurița.

Mai târziu, nu reuși să-și aducă aminte ce comandase. Nu-și aminti decât că Ford o ținuse de mână când se întorseseră prin mulțime, iar prin venele ei bubuiseră nevoia și foamea, și dorința, nu sângele.

Printr-un acord tacit, se îndreptară către mașina lui.

Se duseră în port și urcară pe barca lui în tăcere.

Luna era doar o șuviță îngustă pe apă, lovindu-se tăcută de barcă în timp ce ei se întoarseră unul spre altul.

capitolul 24

Pentru fiecare acțiune există o critică egală și opusă. Ignor-o!

Tara Daniels

Exista doar strălucirea slabă a pătrarului lunii pe apă. Noaptea era tăcută - cu excepția respirației grele și a gemetelor joase ale Tarei.

Sunetele preferate ale lui Ford.

Erau întinși pe patul lui. În timp ce Tara se pierdea sub atingerea lui, el o duse încet în pragul nebuniei, privind-o încântat cum își pierdea mințile.

Nu doar ea trecea prin asta.

Ca întotdeauna când era cu ea, și el era complet dat peste cap, redus la esență. Din prima zi când ea se întorsese în Lucky Harbor, fusese exact cum își amintea el, ceva ce nu uitase niciodată în toți acei ani.

Privirea lui rătăci pe trupul ei superb, prelung, cu forme rotunde, și întins în patul lui pentru a fi admirat de el, iar el simți că-l durea inima de bucurie.

Ea deschise ochii.

- Te uiți la mine...

- Cum te-ai uitat tu la înghețată, mai devreme? o întrebă zâmbind. Da, așa este. Mi-e foame de tine, Tara.

Ea se întinse și își ridică brațele deasupra capului, dându-i fără vorbe permisiunea de a gusta ce dorea. Era ceva ce el își dorise de mult timp să facă - s-o mănânce din cap până în picioare și invers, până când ea îl chema în trupul ei. Iarăși și iarăși. Începu de la gâtul ei, gustându-i fiecare centimetru, mușcându-i ușor anumite locuri, oprindu-se și insistând când ea gemea sau se foia.

- Ești atât de dulce, murmură el cu gura lipită de pielea ei. Atât de dulce!

Când ajunse la buricul ei, ea deja își încleștase pumnii în așternuturi și îi murmura numele într-o incantație, o rugăciune, un avertisment să se grăbească naibii.

Asta îl făcu să râdă.

– Stai cuminte, Tara, şi primeşte ce-ţi ofer. „Primeşte-mă pe mine!" Lasă-mi conducerea! O să capeţi ce-ţi doreşti, îţi promit!

– Eu... O, Doamne! izbuti ea să rostească atunci când el o trase spre gura lui şi o sărută cu delicateţe, mâinile lui strecurându-se sub fundul ei sexy, pentru a o ţine nemişcată. Nu te opri! îi ceru ea.

Încă încerca să fie ea la manşă.

– Te rog, o corectă el. Nu te opri, *te rog*...

Ea îşi băgă degetele în părul lui, încleştându-le aproape dureros, ţinându-l în ea, făcându-l să râdă din nou.

– Spune! insistă el.

– Nu te opri, te rog! rosti ea făcând tot posibilul să-l lase chel.

– Vezi? murmură el. E a naibii de dulce!

Şi nu se opri. Nu până nu-l rugă ea.

Frumos!

După aceea, Tara adormi ghemuită lângă Ford, cu o mână îndoită sub bărbie şi cu cealaltă întinsă peste pieptul lui.

El zăcu relaxat şi inert, ascultându-i respiraţia, nedorind să se mişte. Nedorind ca ea să se trezească şi să-şi aducă aminte că încerca să nu rămână cu el. Pentru că atunci s-ar fi ridicat din pat, s-ar fi îmbrăcat şi ar fi plecat.

Se pricepea la asta.

Iar el se pricepea să o lase să plece.

Şi numai el era vinovat de asta. Genele proaste, copilăria nefericită – toate erau pretexte, iar el ştia asta. Şi nu mai ţineau.

Întoarcerea Tarei în Lucky Harbor ţinuse de circumstanţe. La fel şi rămânerea ei în oraş. Nimeni nu putea susţine că nu mai era nimic între ei. Era poate chiar mai profund decât înainte, dar ea nu dorea o relaţie cu el, iar el nu o putea învinovăţi.

Se arsese o dată.

El ştia asta. Pricepuse asta. La naiba, el fusese unul dintre cei care o făcuseră să sufere. Până în clipa aceea, fusese dispus să-i lase tot răgazul de care avea nevoie, fiindcă adevărul era că şi el avea nevoie de timp. Avea

nevoie de timp pentru a-și lămuri propriile greșeli din trecut. Timp pentru a înțelege că dorea să se implice în relația asta pe termen lung.

Pentru că ea îl făcea să fie ce era. Îl făcea să râdă. Îl făcea să simtă. În făcea să gândească. Îl făcea fericit.

Îl făcea... totul.

Dar cu acel totul îl făcea și vulnerabil. De o vulnerabilitate care îl speria de moarte. La fel de temător ca și ea.

Dumnezeule, chiar nu voia să fie așa!

Tara suspină profund și se răsuci desprinzându-se de el.

– Nu! spuse el.

Ea și înălță capul surprinsă.

– Nu ce?

El trase adânc aer în piept.

– Nu pleca. Rămâi aici peste noapte!

Ea zâmbi cu blândețe, iar el, văzând lumina din ochii ei, își dădu seama că vorbele lui însemnaseră ceva pentru ea, că spusese ceva important. Era un pas în direcția cea bună – asta puțin spus –, iar el îi zâmbi la rându-i.

Dar ea tot se dădu jos din pat.

– Nu pot rămâne în noaptea asta. Trebuie să am grijă de han. Își puse rochia, se aplecă peste pat și îl sărută. Noapte bună, Ford!

Apoi plecă și, în timp ce se îndepărta pe punte, el îi auzi tocurile răsunând în acord cu singurul alt sunet pe care-l putea auzi – bubuitul propriei inimi.

În regulă, o fi plecat puțin cam brusc, dar ea îl sărutase prima. Își spuse că era alt pas în direcția cea bună și zâmbi singur în întuneric.

În dimineața următoare, Tara se dădu jos din pat, făcu un duș și se hotărî să le pregătească oaspeților cel mai fantastic mic dejun de care avuseseră parte vreodată. Nu avea să mai ardă nimic. Însă în primul rând, se duse s-o trezească pe Chloe, după cum îi ceruse ea, dar patul surorii sale era gol. Tara nu o auzise întorcându-se de la escaladă, dar probabil că deja era în bucătăria hanului, făcând dezordine acolo.

Resemnată, Tara se duse în han şi intră în bucătărie pregătită să se enerveze.

Dar bucătăria era goală. Hm! Tara o sună pe Chloe pe mobil, dar intră mesageria vocală. Apoi o sună pe Maddie.

- Alo? se auzi vocea adormită a lui Maddie. Cine a murit?

- Este Chloe cu tine, la Jax?

- Patul lui ar fi puţin cam aglomerat dacă ar fi aici. De ce?

- Cred că nu a venit acasă noaptea trecută.

- De la escaladă? Rahat! Părând mult mai trează acum, Maddie puse întrebarea la care Tara se gândea deja. Crezi că e iarăşi la închisoare?

- Nu-i exclus.

- Ajung în 15 minute.

- Nu, spuse Tara. Aseară ai avut ultima tură aici. Mă ocup eu de asta.

- Scumpo, oricum veneam să te ajut să serveşti micul dejun. Sosesc într-un sfert de oră.

- Bine, rosti Tara recunoscătoare să aibă pe cineva care să-şi facă griji împreună cu ea. Mersi! Vrei să-l suni tu pe Sawyer sau îl sun eu?

- De ce să-l sunaţi pe Sawyer? întrebă Sawyer intrând pe uşa din spate şi umplând bucătăria cu trupul lui mare.

Purta uniforma şi arăta foarte bine. Se duse direct la cafetieră.

Tara îi dădu un pahar de unică folosinţă.

- Mersi! Colţurile gurii lui se ridicară vag, schiţând un zâmbet de băiat rău în timp ce se sprijini de blat, cu paharul în mână. Ce s-a întâmplat? întrebă el din nou.

Tara se gândi să nu-i spună nimic. La urma urmelor, de fiecare dată când Chloe intrase într-un necaz sau altul, Sawyer fusese silit să-l rezolve.

Dar dacă nu-i zicea, iar surorii ei i se întâmplase ceva... Suspină.

- Chloe n-a ajuns acasă noaptea trecută.

El nici măcar nu clipi, dar totuşi ea desluşi o expresie nouă la el, care îi spuse că nu era încântat să audă asta.

- Şi trebuia să vină?

- Da.

– A fost cu grupul de alpiniști de pe Butte?

– Posibil, rosti Tara îngrijorată. De ce?

– Pentru că, azi-dimineață, l-am arestat pe unul dintre ei.

O, Doamne!

– Pe cine, de ce?

– Pe Todd Fitzgerald. Pentru beție în public.

Todd. Desigur! Tara suspină, iar Sawyer se desprinse de blat.

– O să dau niște telefoane.

Ea știu că asta însemna să sune la secție, la spital... la morgă. Dar înainte ca el să ajungă la ușă, Chloe intră – cu părul vâlvoi, roșie la față, purtând hainele din ziua precedentă și cu încălțările în mâini.

Sawyer o privi impasibil.

– Nu începeți! rosti ea și trecu pe lângă el.

Șchiopătând.

El o cercetă cu atenție.

– Ești teafără?

Ea se răsuci spre el.

– Eu sunt mereu teafără!

Urmă o tăcere ciudată între ei doi. Mereu apărea. Tara habar n-avea ce să înțeleagă din asta sau cum s-o ajute.

– N-ai de făcut nici o treabă de șerif? îl întrebă Chloe.

Sawyer clătină scurt din cap, gest care exprimă clar enervarea, apoi se îndreptă spre ușă. Tara îi aruncă lui Chloe o privire plină de reproș pentru mojicia ei, iar Chloe își dădu ochii peste cap.

– Sawyer! spuse ea pe un ton ezitant și spăsit.

El deschise ușa.

– Mă bucur că ai ajuns cu bine acasă.

– Am fost pe Butte, rosti ea către spinarea lui mare și încordată. Am rămas fără benzină și a trebuit să așteptăm până dimineața ca să facem autostopul.

El se uită la ea.

– Petrecerile sunt interzise acolo.

– Am rămas fără benzină, repetă ea.

– Și v-ați pierdut telefoanele mobile?

Chloe suspină teatral.

– Eu l-am uitat acasă, bine? Iar Lance nu are telefon mobil.

Sawyer se uită în ochii ei.

– Aţi fost cu Todd?

– O vreme.

– El avea telefon.

– De unde ştii? întrebă ea.

– Pentru că acum doarme în hainele lui până îşi plăteşte cauţiunea, după ce se trezeşte din beţie.

– L-ai arestat? Serios?

Sawyer rămase neimpresionat şi neclintit.

– Azi-dimineaţă la ora 5 a intrat împleticindu-se într-un magazin alimentar, a dărâmat trei standuri şi a urinat pe cel cu reviste. Clătină din cap. Iar tu şi Lance o căutaţi cu lumânarea. Dacă i se făcea rău acolo?

– Trebuia să facă asta, Sawyer. Nu e treaba mea să-l dădăcesc, să-i spun ce poate şi ce nu poate să facă.

– Dumnezeule, Chloe, fibroza lui chistică nu-i o simplă răceală de vară!

– Şi tu crezi că el nu ştie asta?

– Dar tu? întrebă el. Inhalatorul îşi face mereu treaba? Nu prea cred. Să nu-mi spui că niciodată n-ai ajuns la Urgenţe din cauza unei crize de astm în timp ce făceai alpinism.

– *Nu s-a întâmplat nimic!* insistă Chloe. Aşa că nu pricep de ce eşti atât de nervos.

– Nu sunt nervos. Faţa lui era impasibilă. Faţa de poliţist. Asta ar presupune să existe nişte sentimente între noi.

Chloe se uită în ochii lui o clipă îndelungată.

– Atunci m-am înşelat, spuse ea în cele din urmă.

Sawyer o privi şi el fix, apoi înjură în surdină şi ieşi fără un alt cuvânt. După ce uşa se închise în urma lui cu o furie tăcută, Chloe oftă.

– Vai, zise Tara încet, dar chiar n-a fost deloc tensiune între voi!

– Nu începe şi tu.

Chloe se duse direct la frigider şi scoase un rest de plăcintă cu mere. Nu-s mama ta.

– Aţi fost doar tu, Tucker, Lance şi Todd pe munte? întrebă Tara.

– Nu. Lance a adus o gaşcă de prieteni şi am dat din una în alta.

Deci Sawyer avea dreptate. *Fusese* o petrecere.

– Credeam că nu poți face sex fără să ajungi la spital.

– Nimeni n-a făcut sex. În orice caz, eu n-am făcut. Chloe oftă. Băieții din orașul ăsta sunt niște proști.

– Sawyer nu-i prost.

– Și nici băiat nu-i.

Tara o privi pe Chloe înfulecând plăcinta de parcă nu mâncase de o săptămână.

– Atunci, ce este?

– La naiba, Tara, chiar trebuie să-ți vorbesc despre păsări și albine? Nu poți să afli și tu detaliile de pe internet, cum fac toți puștii în ziua de azi?

Tara râse, iar Chloe se relaxă puțin.

– Chiar nu vreau să vorbesc despre asta, spuse ea.

– Ceva uzual când e vorba despre surorile mele, rosti Tara.

– Cum? întrebă Chloe. Regreți asta? Tocmai tu, cea mai secretoasă dintre noi? Fără să aștepte un răspuns, își duse farfuria la chiuvetă și se îndreptă spre ușă. Am plecat!

După ce rămase singură, Tara suspină.

– Da. Chiar regret.

Alungându-și acest gând, începu să scoată ingredientele necesare pentru a face o tavă cu „Bună dimineața, soare!", o adaptare a rețetei Miei. Tocmai rădea brânză când ușa din spate și cea care dădea spre coridor se deschiseră simultan.

Logan intră pe una, iar Ford, pe cealaltă.

Instantaneu, nivelul de testosteron începu să crească, atingând viteza maximă în două secunde, în vreme ce bărbații se priveau pe deasupra capului Tarei.

– Ei bine, iată-i pe cei doi tovarăși de pahar! rosti Tara pe un ton sec. Să vă pregătesc ceva de băut, băieți?

– Eu am venit ca să te ajut, spuse Logan. Având în vedere că tot arzi mâncarea.

– Și cu ce o s-o ajuți? întrebă Ford. Știi să gătești?

– Nu, dar o pot ajuta foarte bine, zise Logan zâmbindu-i fermecător Tarei.

– *Eu* știu să gătesc.

Ochii lui Logan se îngustară, iar Tara simți că începea o altă competiție. Aflase de concursul abdomenelor de oțel care avusese loc la The Love Shack. O parte din

ea încă nu putea crede, iar o altă parte își dorea să fi văzut cu ochii ei.

– Bine, știți ceva? Puse o pungă goală în mâinile lui Logan și îi împinse spre ușă trupul musculos și cald. Am nevoie de niște mere. Trebuie culese câteva.

Părând mare și rău, și foarte plin de el, Ford se sprijini zâmbind de blat.

– A, nu! Tara îl împinse pe urmele lui Logan. Și tu. Și jucați-vă frumos! Închise ușa în urma lor, băgă tava în cuptor, se răsuci și întâlni privirea amuzată a Miei.

– Am venit să mă asigur că n-ai necazuri, spuse adolescenta.

– Ei bine, partea cu necazurile s-a rezolvat. În afară de asta, totul e ca de obicei. Am o viață destul de plictisitoare.

– Da. Mia râse. În regulă, hai să încercăm să nu ardem micul dejun în dimineața asta.

– Jur că sunt o bucătăreasă bună! rosti Tara simțind nevoia ca fiica ei s-o considere bună la ceva. Îi arătă Miei cum se prepară aluatul pentru pâine. Nu durează mult să se facă, iar apoi putem să... Tara se întrerupse și se uită cu atenție pe fereastră. O, pentru numele lui Dumnezeu!

Logan și Ford goliseră fiecare câte un copac – Logan, cu ajutorul unei scări – și adunaseră merele în grămezi. Grămezi mari.

Erau mai multe mere decât îi trebuiau pentru toată luna următoare.

Nu că făceau asta pentru *ea*. Nu, se întreceau din nou.

Mia i se alătură la fereastră și ridică o sprânceană – un alt talent pe care îl moștenise de la taică-său. Împreună, îi priviră pe cei doi culegând mere.

– Și tu crezi că viața ta e plictisitoare! murmură Mia.

– Te culci cu ea, îi repetă posomorât Logan lui Ford, de undeva din măr.

Din cauza brațului rănit, urcase mai încet în copac.

Ford, putând să se folosească de ambele brațe, nu avusese nevoie de o scară ca să se suie în copacul alăturat.

– Asta nu-i nimic nou, îi spuse el lui Logan. Scrie pe Facebook.

– Doamne! Ar trebui să te ucid. Sau să mă sinucid. Ar fi mai puțin dureros să mor.

– Nu suferi cu adevărat, rosti Ford dezgustat. E vorba doar despre nenorocitul tău de orgoliu. Urăști să pierzi.

– Râde ciob de oală spartă, murmură Logan.

Bine, o fi fost asta adevărat, dar pentru Ford nu era vorba doar despre a câștiga. Era vorba despre Tara, o femeie fără de care nu putea trăi. Se trase pe creanga de alături și culese alte trei mere perfecte, pe care le lăsă să cadă. Privi în jos. Da, grămada lui era mai mare decât a lui Logan. Exact când se gândea la asta cu mare satisfacție, un măr îi șuieră pe la ureche, atât de aproape, încât îi zbârli părul.

– Hei...

Logan îi zâmbi cu răutate și aruncă altul. Pe acela Ford îl observă venind, așa că se feri și alunecă.

– Rahat...

Doar atât apucă să spună înainte de a-și pierde punctul de sprijin, calmul și echilibrul – toate deodată.

Și căzu din copac.

capitolul 25

Familiile sunt precum caramelul – mult mai interesante cu câteva adaosuri deosebite.

Tara Daniels

Când Ford deschise ochii, constată că zăcea pe spate, privind cerul.

– Doamne, Dumnezeule! se auzi o voce îngrozită din copacul alăturat. Ce-i, nu ești în stare să te ții de o creangă?

– M-ai lovit în frunte, spuse Ford. Cu un măr.

– Și mai ai pretenția că ești sportiv!

Logan cobora din copac cât de repede putea, ferindu-și un braț și înjurând colorat.

Ford se rugă să cadă şi el, dar asta nu se întâmplă. A naibii karma!

– Nici măcar nu te-am lovit foarte tare, murmura Logan. Nu mă aşteptam să cazi ca o fetiţă!

– E foarte frumos, spuse Ford având mare grijă să *nu* se mişte, să mă insulţi când sunt la pământ.

– Hei, tu eşti cel care tot repetă la nesfârşit că eu nu sunt sportiv.

Asta era adevărat. Nu avea nici o scuză.

Ba da, avea. Gelozia.

– Tot ce spun este că un pilot de curse nu are de ce să fie într-o formă fizică la fel de bună precum un marinar, să zicem...

– Dumnezeule, iarăşi ai început? Şi de ce zaci acolo? Sper că nu eşti rănit! Ai de gând să profiţi de asta, nu-i aşa? O să te alegi cu o partidă de sex pe tema asta, sunt convins. Cât de rău te-ai lovit?

Ford suspină.

– Mă străduiesc din răsputeri să *nu* mă gândesc la asta.

Logan înjură din nou şi sări pe pământ.

– Mă mir să te văd mişcându-te atât de repede, rosti Ford. Pentru cineva care îşi câştigă pâinea stând cu fundul pe scaun.

– Ba nu... Pe toţi dracii, *taci!* Logan se lăsă pe vine lângă Ford, pentru a-i cercata trupul, iar ochii i se lărgiră când ajunseră la picioare. La naiba!

– Nu! Nu-mi spune!

Ştia deja. Simţea piciorul arzându-i de la degete până la vintre. Şi nu erau doar câteva flăcări, ci un foc care îl ardea până la os, făcându-l să-i vină să ţipe. Dar fiindcă *nu* era fetiţă, după cum îl acuzase Logan, refuză să scoată chiar şi cel mai mic sunet. Dar să transpire era îngăduit. Fiindcă transpira din belşug. Şi probabil că avea şi să vomite.

Apoi auzi un bâzâit care îi spuse că asta era. Viaţa i se sfârşea chiar în clipa aceea...

– *Albine!*

Logan se ridică brusc şi începu să ţopăie şi să alerge în cercuri, fluturându-şi braţele.

– S-au adunat la sucul merelor lovite, îi spuse Ford. Ignoră-le și, Dumnezeule, *dă-i o mână de ajutor tipului pe care l-ai făcut să cadă din copac!*

Însă Logan își continuă dansul cu albinele și de fapt era destul de amuzant de privit.

– Omule, dacă ai sta nemișcat...

– Sunt alergic! țipă Logan.

– Glumești, nu?

– La naiba! Au! Logan își plesni clavicula. M-au înțepat, m-au înțepat!

Ford vru să-l întrebe pe Logan cine era acum o fetiță, dar i se păru că ar cam fi o ticăloșie. Și mai fu și faptul că Ford începu brusc să se simtă ciudat, cam amețit...

Auzi pași venind în fugă, picioare lovind pământul în timp ce se apropiau de el. Ford închise ochii în vreme ce durerea cumplită începu să i se îndrepte spre creier. Da, sigur avea să vomite.

– Ford, șopti Tara. O, Doamne! Piciorul tău!

El o simți lăsându-se în genunchi și se gândi în treacăt că ar fi vrut să ajungă în poziția aceea din cu totul alt motiv.

– E mort?

Întrebarea fusese pusă de Chloe, iar Ford pufni în râs.

– Încă nu, o asigură el.

Tara își scoase repede mobilul, tastă 112 și se uită urât la Chloe.

– Ce-i? întrebă Chloe cu inocență. Uite ce e, unele surori te ajută la mutat, dar o soră *adevărată* te ajută să muți un cadavru. Îl bătu pe Ford pe umăr. Mă bucur că nu e cazul, Uriașule!

– Și eu, murmură el.

– Ajutor! se auzi o șoaptă.

Toți se uitară la Logan. Ședea pe jos și se ținea cu mâinile de gât. Fața îi era transpirată și roșie ca sfecla.

– Logan, nu acum! spuse Tara. Ford e rănit.

– Am fost... înțepat de o albină, izbuti el să rostească, apoi se prăbuși.

Tara icni, îl abandonă pe Ford și se târî spre Logan.

– E alergic!

„Minunat!", se gândi Ford. „Absolut fantastic!" Până și leșinat, Logan îl întrecea.

Ambulanța sosi. Tara arse din nou micul dejun. Iar în mai puțin de 30 de minute, cineva deja postase pe Facebook:

„Tara aproape că își ucide ambii bărbați!"

Mia salvă situația făcând clătite – învățase să facă la cursul de gospodărie. Îi servi pe oaspeți cu ajutorul lui Maddie, în vreme ce Tara îi însoți în ambulanță pe Ford și pe Logan.

O jumătate de oră mai târziu, Tara ședea în sala de așteptare de la spital, cu Mia într-o parte și cu Chloe în cealaltă. Maddie preluase sarcina de a se ocupa de han.

Nu primiseră vești nici despre Ford, nici despre Logan, iar Tara simțea că o lua razna.

– De ce durează atât de mult? întrebă ea pentru a zecea oară.

Chloe citea calmă o revistă *Cosmo*. Dădu pagina, se uită la tipul arătos și pe jumătate gol de acolo și mormăi aprobatoare:

– Poate că li se îndepărtează chirurgical gena care îi face să fie îndrăgostiți de tine.

Tara își îngustă ochii.

– Ce vrea să însemne asta?

– Înseamnă că *tot* nu pricep. Cum de i-ai făcut pe tipii ăștia doi să se îndrăgostească de tine? Ești morocănoasă și faci pe șefa, în plus ești pretențioasă și încăpățânată – unde mai pui că ești și puțin obsesiv-compulsivă. Făcu o pauză. Nu te supăra!

Tara se uită la Mia, care tăcea.

– Tot te mai bucuri că ți-ai găsit părinții?

Un zâmbet arcui buzele fetei.

– Uneori.

Chloe râse.

– Îmi place foarte, foarte mult de tine.

Tara îi dădu un cot, apoi se întoarse din nou spre Mia.

– Mulțumesc că m-ai ajutat cu bucătăria când s-a întâmplat asta.

– Cu plăcere! Mă întrebam ceva.

„O, Doamne! Încă o întrebare", se gândi Tara.

– Amy, chelnerița de la restaurant, mi-a zis că acolo n-ai ars niciodată nimic. Absolut niciodată.

– Adevărat, spuse Tara în timp ce Chloe pufni.

– Cum așa?

– Habar n-am.

În cele din urmă, un doctor veni să vorbească cu ele. Logan fusese tratat pentru severa reacție alergică la înțepătura de albină și avea să se facă bine. Ford avea un picior rupt și fusese sedat pentru a i-l pune la loc. Era amețit, dar și el avea să se facă bine – în șase până la opt săptămâni.

Mia intră prima să-l vadă pe Ford. În acest timp, Tara sună la han ca să vadă dacă totul era în regulă. Din spusele lui Maddie, oaspeții se simțeau bine și plecaseră să-și petreacă ziua afară. Alte două persoane se cazaseră, dar totul era în regulă.

Trăgând adânc aer în piept, Tara străbătu coridorul, oprindu-se să cumpere două baloane. Ambii bărbați din viața ei se purtaseră copilărește în ziua aceea, așa că de ce nu?

Camera lui Logan era prima. Acesta ședea pe pat și flirta cu o asistentă drăguță, care se aplecase spre el pentru a-i lua pulsul.

– Am vrut mereu să cunosc un pilot de NASCAR, spuse ea.

Tara își dădu ochii peste cap și bătu în tocul ușii.

– Deranjez?

Expresia de pe chipul asistentei zise că da, categoric deranja, dar fu suficient de profesionistă ca să clatine din cap.

– Trebuie doar să-i duc doctorului fișa, ca s-o semneze, iar apoi poate fi externat.

Îi mai aruncă o mică privire plină de alean lui Logan, după care plecă.

Logan zâmbi văzând baloanele.

– Sunt pentru mine?

- Numai unul. Tara i-l dădu şi îl sărută pe obraz. Eşti un idiot!

- Vai, mersi!

- Dar te iubesc oricum.

- Mda. Zâmbetul lui se stinse. Dar nu eşti îndrăgostită de mine.

Tara se aşeză lângă şoldul lui şi îl privi în ochi.

- Tu eşti, Logan? Îndrăgostit de mine? Spune-mi *adevărul*, rosti ea când el deschise gura. Eşti îndrăgostit de mine, cea care sunt acum?

- Ei bine, nu prea sunt de cea care eşti chiar în clipa asta, zise el gânditor. În clipa asta, eşti cam rea.

- Dar de cea care are acum o viaţă separată de a ta? Cea care acum este implicată în vieţile surorilor, care nu mai lasă totul baltă pentru a umbla prin toată lumea ca să-ţi fie principala majoretă fără a-i păsa de propria viaţă? Despre această Tara vorbesc, Logan. De această Tara eşti îndrăgostit?

Logan se uită la ea o clipă îndelungată, apoi suspină.

- Nu o cunosc pe această Tara.

- Nu, nu o cunoşti. Tara îi luă mâna. Ceea ce înseamnă că nu mă poţi iubi.

El rămase tăcut un minut.

- Nu m-am aşteptat ca noi să ajungem aşa, rosti el în cele din urmă. Duse mâna ei la gură şi îşi trecu buzele peste articulaţiile pumnului ei. Dar acum înţeleg ce îţi place la Lucky Harbor. Este un orăşel deosebit.

Nu era vorba despre oraş. Tara ştia asta acum. Era vorba despre locuitorii lui, despre relaţiile pe care şi le făcuse. Era... acasă.

- Atunci, dacă nu te întorci cu mine, spuse el după o vreme, ce planuri ai?

- O să merg mai departe.

- Mergi mai departe rămânând în Lucky Harbor?

- Da, zise ea admiţând faţă de sine că tocmai îşi dăduse seama de asta. Rămân!

- Cu Ford?

- Nu ştiu, răspunse Tara cu sinceritate.

Logan râse, iar ea deslușì în râsul lui o tristețe și o vulnerabilitate la care nu se așteptase.

- Eu știu, rosti el încet.

capitolul 26

Niciodată să nu faci ceva ce n-ai vrea să-i explici operatorului de la 112.

Tara Daniels

Tara ieși din camera de spital a lui Logan și se duse să se ocupe de cealaltă problemă presantă. Când auzi vocea Miei, încetini pasul. Privi pe furiș de după ușă și o zări pe Mia șezând pe un scaun lângă patul lui Ford.

Din Ford, nu-i văzu decât picioarele, unul fiind în ghips. Rămânând ascunsă, Tara zâmbi fără să vrea. Jucau cărți. Blackjack.

- Dă-mi! rosti Ford.

Mia îi dădu o carte.

- Dă-mi! spuse Ford.

Mia îi dădu încă una.

- Dă-mi!

- Hm, zise Mia pe un ton ezitant. Ai 36.

Ford privi cu ochi împăienjeniți cărțile.

- Ești sigură?

- Uau! Mia chicoti. Cred că ți-au dat niște medicamente cam tari, nu-i așa, tati?

Ford încremeni și o privi fix.

- Tocmai mi-ai...

- Da, rosti Mia încetișor. Ți pe pare ciudat?

- Da. Îi zâmbi năucit. Absolut cel mai bun fel de ciudat. Probabil că mi-ai putea afla toate secretele acum. Sunt și dat gata, și drogat. Aș cânta ca un canar.

Mia râmji.

- Ce fel de secrete ai?

- Grave, sinistre.

- Cum ar fi?

– Cum ar fi că urmăresc *Hell's Kitchen*. Şşşt! rosti el ducându-şi un deget la buze şi aproape scoţându-şi un ochi. Şi schimb încuietorile la bar doar pentru a-l zăpăci pe Jax. A, şi o scot din minţi pe Tara pentru că-mi place când se enervează.

Mia râse.

– Chiar că eşti drogat. Fă-mă să înţeleg de ce voi nu sunteţi împreună din nou.

– Eu şi Jax? Este logodit cu altcineva acum, aşa că...

– Ştii că mă refer la Tara, zise ea încă râzând.

Ford îşi privi cărţile de parcă i-ar fi putut oferi răspunsul.

– Haide, nu este o întrebare chiar atât de grea.

– Ba da, este. Şi nu ţi-am spus deja asta?

– De fapt, nu, rosti Mia. Nu mi-ai spus niciodată. Tara mi-a zis. Cumva. Dar tu nu.

Stând în pragul uşii, pe jumătate ascunsă de perdeaua care asigura intimitatea pacientului, Tara îşi acoperi gura cu degetele pentru a evita să-i întrerupă.

– Este complicat, rosti Ford în cele din urmă. Dar e un răspuns neadevărat, iar eu mi-am promis că, dacă voi avea şansa să te cunosc, nu te voi minţi niciodată.

Tara îşi dădu seama că el se gândise la asta – să o cunoască pe Mia, să fie cu ea. Se gândise la asta şi şi-o dorise.

Îi era ruşine că ea încercase să *nu* facă asta, altminteri vinovăţia ar fi ucis-o cu mult timp în urmă.

– Mă bucur pentru că am un detector de minciuni foarte precis, spuse Mia.

Ford zâmbi cu jumătate de gură în vreme ce luă mâna adolescentei.

– Ai moştenit asta de la Tara, ştii? Ai luat multe de la ea. Tăria interioară, hotărârea, inteligenţa. De fapt, tot ce ai mai bun ai moştenit de la ea, nu de la mine.

Tara îşi apăsă inima cu mâna liberă.

– Până la urmă, îmi spui? întrebă Mia încetişor. Îmi povesteşti despre voi doi, cum a fost atunci? Dacă tot eşti drogat şi toate alea...

Ford suspină îndelung.

– Eu nu am fost destul de bun pentru ea, Mia.

Tarei i se tăie respirația. Dintre toate lucrurile pe care se așteptase ca el să le spună, ăsta nu fusese pe lista ei.

– Ți-a zis ea asta? întrebă Mia. Că nu ești destul de bun pentru ea?

Cu un nod în gât, Tara se gândi că nu era adevărat. El fusese minunat. Exact ce avusese ea nevoie. Ea fusese neexperimentată, dar el nu profitase de ea. Iar adevărul era că ea îl dorise la fel de tare pe cât o dorise el pe ea. Când rămăsese însărcinată, se simțise mai mult decât vinovat.

Nu fusese vina lui. În orice caz, nu în întregime. Fuseseră *amândoi* în patul lui, iar după ce el îi arătase cât de bine se puteau simți trupurile lor împreună, ea nu-și mai dorise să facă nimic altceva cu el.

– Nu, rosti Ford, nu a spus niciodată asta.

– Probabil, pentru că nu gândea asta, zise Mia.

Ford ridică din umeri, iar Tara, cu mâinile încă la gură și la inimă, clătină din cap. Ea nu considerase că el nu fusese destul de bun pentru ea. Niciodată! Văzuse dincolo de asprimea lui, de exteriorul dur, îl văzuse pe băiatul grijuliu și tandru de dedesubt.

– Relația noastră nu avea cum să reziste, spuse Ford. Oricât de mult mi-am dorit, așa cum n-aș fi putut să am grijă de tine, n-aș fi putut să am grijă nici de ea. Adevărul este că ea era făcută pentru lucruri mai bune decât să rămână captivă cu mine în acest mic oraș pe care îl ura.

– Dar iubirea? întrebă Mia. Dacă vă iubeați...

– Amândoi aveam 17 ani, rosti Ford cu blândețe. Nu știam ce-i iubirea adevărată.

Mia scoase un sunet dezaprobator. Vehement dezaprobator. Încă ascunsă, Tara încuviință din cap. Poate că ea ar fi zis că se iubiseră măcar puțin, dar nu dorea să-l judece. Era ultima persoană care avea dreptul să-l judece.

– Bine, spuse Mia. Deci Tara a plecat, iar tu... ce-ai făcut? Ai lăsat-o pur și simplu să plece?

Părea atât de dezamăgită, încât Ford râse încetișor, deloc amuzat.

– Dumnezeule, ai moştenit atât de multe de la ea! Făcu o pauză. Da, am lăsat-o să plece. Nu a fost încântată de asta. După ce s-a întors în Lucky Harbor, i-au trebuit şase luni până să stea de vorbă cu mine.

– A fost supărată pe tine pentru că ai lăsat-o să plece?

– O, da! Şi am meritat asta.

– Dar ai făcut-o din dragoste! rosti Mia pe un ton teatral. Ai crezut că merita ceva mai bun.

– N-a fost doar altruism din partea mea, recunoscu el. Aveam tendinţa să aleg calea uşoară. Iar Tara nu cunoaşte semnificaţia cuvântului „uşor".

Tara avu impresia că el păruse... mândru. Mândru de ea.

– Dar acum? vru Mia să ştie. Amândoi sunteţi mai în vârstă şi vă aflaţi în acelaşi loc, aşa că finalul ar putea fi altul, nu-i aşa?

Durerea deveni mai profundă, răspândindu-se în tot pieptul Tarei în timp ce o asistentă trecu pe lângă ea şi intră în salon.

– În regulă, domnule Walker, spuse ea. Aţi primit permisiunea să plecaţi şi aţi fost externat. Puteţi pleca dacă are cine să vă ajute să ajungeţi acasă.

Tara intră şi ea în salon şi ridică o mână.

– Îl duc eu.

Ford se uită în ochii ei.

– Sawyer ar putea...

– A fost copacul meu, rosti ea ciudat de refractară la ideea de a lăsa pe altcineva să-l ajute. Măcar atât pot face.

Cu piciorul întins, Ford ocupă toată bancheta maşinii Tarei, lăsându-i locul din faţă lui Logan, care îl ocupă încântat.

Sawyer le luă pe Mia şi pe Chloe. Se oferi să-l ia şi pe Ford, dar Tara încă nu era dispusă să se despartă de el şi se folosi de pretextul că deja era instalat în maşina ei. Se aşeză la volan şi, nervoasă din pricina faptului că şi Logan, şi Ford o priveau, luă primul viraj puţin cam din scurt, aproape făcându-l pe Ford să cadă de pe banchetă.

Logan rânji şi îl privi pe Ford în oglinda retrovizoare.

– Trebuie să te înclini în viraje, marinarule. Învață să-ți folosești corpul.

Ford scrâșni din dinți.

– Știu foarte bine să-mi folosesc corpul.

– Și eu la fel. Spune-i, Tara!

Tara se uită urât la Logan.

– Nu mă face să opresc mașina. Pentru că o s-o fac.

Logan ridică nepăsător din umeri. Tara se abătu din drum pentru a-l lăsa pe el mai întâi. Când opri în fața cabanei de pe plajă, el se afundă și mai mult în scaun.

– *Hei!* De ce trebuie să mă lași pe mine primul?

– Pentru că pe tine este cel mai probabil să te strangulez, spuse ea.

Auzind asta, Ford încetă să se mai încrunte pe banchetă și se așeză puțin mai drept.

– Bine, spuse Logan. Dar trebuie să mă conduci înăuntru.

– De ce?

– Poate că mă apucă amețeala de la medicamente.

– Te amețește cortizonul?

El își ridică bărbia.

– Da, află că mă amețește. Mi-e și un pic greață. Știi că aproape am murit.

Tara suspină, băgă maneta schimbătorului în punctul mort și îl privi pe Ford în oglinda retrovizoare.

– Stai aici!

– Mda, murmură el. De parcă aș putea să sar din mașină și s-o iau la fugă.

Logan rânji diabolic.

Ford îi arătă degetul mijlociu.

– Să mergem, i se adresă Tara nervoasă fostului soț. Poartă-te frumos, îi zise lui Ford.

Expresia de pe chipul lui îi spuse că n-ar trebui să conteze pe asta. Îl conduse pe Logan pe verandă. Sandy îl aștepta acolo, drăguță și plină de viață.

– O, sărmanul de tine! rosti ea ridicându-se și venind alături de Logan. Am auzit ce-ai pățit. Te simți bine?

Desigur, Logan exageră.

– E bine, o vreme am fost în stare critică. Se cutremură. Dar o să supraviețuiesc.

Sandy începu să-l cocoloșească.

– Dă-mi voie să te ajut să intri!

– Bună idee, spuse Logan lăsându-și capul pe umărul ei. Să fii cât pe ce să mori din cauza șocului anafilactic este epuizant.

Tara își dădu atât de energic ochii peste cap, încât aproape că-i săriră din orbite.

Fără a-i da atenție Tarei, Sandy îl cuprinse cu un braț pe Logan.

– Chiar te simți bine acum? Ce pot face pentru tine? Poți să-mi ceri orice.

– O, scumpo, e atât de drăguț din partea ta, dar zău că nu-i nevoie să-ți faci griji pentru sărmanul de mine.

– Nu fi prostuț! exclamă Sandy. Ai nevoie să fii îngrijit cu dragoste.

– Poate că ai dreptate, murmură Logan sprijinindu-se și mai mult de ea și suspinând satisfăcut.

Tara clătină din cap.

– Presupun că ești pe mâini bune, zise ea pe un ton sec.

– Da, rosti Sandy. Mă ocup eu de el.

Tara se întoarse la mașină și se uită la Ford.

– Acasă sau pe barcă?

– Acasă, rosti el morocănos, cu obrazul înnegrit de barba de-o zi și cu pleoapele pe jumătate coborâte. Nu pot manevra suficient de bine pentru a mă descurca pe barcă.

După 15 minute, Tara îl instalase pe pacientul numărul doi pe canapea, cu piciorul ridicat pe măsuța de cafea. Cârjele, apa, snackurile și telecomanda îi erau la îndemână. De asemenea, îi dăduse și două analgezice.

El arăta cumplit, iar ea simți că se topește.

– Cât de rău te doare?

El nu răspunse. Ea se duse în spatele lui și începu să-i maseze umerii.

– E mai bine?

El mârâi afirmativ, iar ea continuă până când încordarea dispăru, iar el se relaxă în cele din urmă.

– Mersi, rosti el ursuz.

Ea nu dorea să-și ia mâinile de pe mușchii lui superbi, însă avea limitele ei, iar să salte pe oasele lui când el luase medicamente tari și suferea era una dintre ele.

Probabil.

– O să te obișnuiești cu cârjele, spuse ea sperând că era adevărat. Dar până atunci, o să facem cu schimbul pentru a ne asigura că ai tot ce-ți trebuie.

– Am tot ce-mi trebuie. O prinse de mână când ea încercă să se îndepărteze. Asistenta mea personală.

Ea râse.

– De un Halloween, m-am costumat în asistentă, dar ar trebui să știi că, în viața reală, nu sunt prea pricepută.

– Fac pariu că ai fost o asistentă foarte sexy. Ochii îi deveniră puțin sticloși când se gândi la asta. Tu într-o mică uniformă albă foarte, foarte scurtă, cu ciorapi albi cu dantelă pe coapse și o tanga devastator de mică. Ba nu, fără tanga. Da, fără tanga.

– Văd că te-ai gândit ceva la asta, zise ea amuzată.

Și puțin excitată de faptul că era subiectul fanteziilor lui.

– Am o imaginație foarte bogată. Se uită la ea și chipul îi deveni foarte serios când rosti: Astăzi, când am crezut că voi muri, ceva mi-a fost foarte clar.

– Ford, ai căzut din copac și ți-ai rupt piciorul. Nu ai fost deloc în pericol de moarte.

– Aș fi putut să mor, insistă el.

– Ți-am dat cumva prea multe pastile euforice? întrebă ea verificând sticluța. Poate că asistenta a vrut să spună să-ți dau abia dimineață doza următoare.

Clătinând din cap, sorbi îndelung din sucul lui.

El zâmbi.

– Te iubesc, să știi. Probabil că ar trebui să te măriți cu mine.

Tara inhală sucul pe nas, se înecă, încercă să-și recapete respirația și îl privi cu gura căscată.

– Te simți bine?

– O să-mi revin, izbuti ea să rostească cu glasul întretăiat. După ce o să-mi dispară durerea cumplită din

brațul stâng. Trase anevoie aer în piept. Ce mi-ai spus mai înainte?

– De data asta, vreau să fac ce trebuie cu tine, spuse el. Vreau să ne căsătorim. M-am săturat de Facebook-ul ăla tâmpit, de Logan, de prostia de a nu ști ce-i între noi și de finaluri nefericite. Vreau să fim doar noi doi și o hârtie care să facă asta să fie oficial.

Ea se mai holbă la el câteva clipe, apoi luă din nou flaconul cu pastile.

– Bine, serios. *Ce naiba ți-am dat?*

Cu o lentoare înșelătoare, Ford o apucă de mână și o trase deasupra lui.

– Ai grijă, icni ea. Piciorul tău...

– N-are nimic. Fiindcă n-ai chef să discuți despre căsătorie, poți face altceva.

– Ce?

– Sărută-mă și vindecă-mă!

Era nebun. *Ea* era nebună.

– Ford...

– Te rog, soră Daniels!

Ea suspină, apoi îi cuprinse obrajii în mâini. Era tras la față de durere. Era frumos.

Se aplecă și îl sărută cu delicatețe pe un obraz asprit de barbă, apoi pe celălalt, însă el întoarse capul și îi găsi buzele, sărutând-o apăsat și profund.

– E mai bine? întrebă ea cu răsuflarea întretăiată, după câteva clipe lungi.

– Nu, rosti el foarte solemn. Mai vreau!

– Ford, în legătură cu...

„Cererea în căsătorie. Chiar vorbise serios? Își amintea măcar ce spusese?" Se uită în ochii lui și habar n-avu cum să redeschidă subiectul.

– Când m-ai...?

În geanta ei, telefonul mobil începu să sune insistent.

– Poate că Logan a fost înțepat din nou, spuse Ford plin de speranță în timp ce Tara scoase telefonul.

– Bună, zise Chloe după ce Tara răspunse. Oaspeții noștri vor să știe dacă te pot plăti ca să faci un coș pentru cină fiindcă vor să admire apusul la un picnic.

Tara stătea în picioare între canapea și măsuța de cafea, cu picioarele lipite de piciorul teafăr al lui Ford.

– Ăăă... Aproape că făcu infarct când o mână mare și caldă îi cuprinse din spate gamba. Desigur. Dar...

Degetele calde și hotărâte ale lui Ford începură să urce, iar creierul ei se încețoșă.

– Vor și vin, spuse Chloe. Avem ce îți trebuie pentru ei?

Palma lui Ford cuprinse fundul Tarei. Și îl strânse.

– Ăăă... făcu ea închizând ochii când Ford gemu încetișor.

– Știu că este un moment prost, rosti Chloe înțelegătoare. Și că ești ocupată.

De fapt, Ford era ocupat. Își strecurase degetele sub chiloții ei, iar Tara tremură când încercă să-i îndepărteze mâna neastâmpărată.

Dar mâna neastâmpărată nu putu fi îndepărtată.

– Închide! spuse Ford.

– Șșșt!

– Hei! Chloe părea insultată. Eu doar îți transmit o informație.

– Nu vorbeam cu tine. Tara își mușcă buza pentru a-și reprima geamătul provocat de faptul că Ford își strecurase piciorul teafăr între ale ei, despărțindu-i-le. O, Doamne!

– Ce naiba faci acolo! întrebă Chloe suspicioasă. Se aude de parcă ai alerga la un maraton.

– O să pregătesc cina, izbuti Tara să spună. Mai e ceva?

– Da, multe, șopti Ford. Mai întâi, închide!

– Ei bine, rosti Chloe nebănuitoare la urechea ei, am impresia că acesta o să fie un moment important pentru oaspeții noștri, așa că m-am gândit că aș putea adăuga un coșuleț drăguț cu unele dintre produsele mele de...

Ford o ciupi pe Tara de partea din spate a coapsei, pentru a-i atrage atenția.

Izbuti.

Ea îi dădu un ghiont în piept pentru a-l potoli, dar omul era hotărât. O smucitură rapidă, iar chiloții ei aterizară pe dușumea.

În orice caz, era plin de resurse.

– Piciorul tău, şuieră ea, apoi îşi înăbuşi geamătul când el o mângâie delicat chiar în zona zero.

– N-o să-mi folosesc piciorul, spuse el.

Dumnezeule mare!

– ... *alooooo?* rosti Chloe. Când te întorci? În vocea ei era ceva nou. Şi suspiciune, dar şi o mare doză de amuzament. După ce te ocupi de Ford?

– Da. *Nu!* Trebuie să închid, spuse Tara disperată să închidă telefonul înainte să ajungă pe mâna lui Ford. Deja ajunsese pe jumătate. O să sosesc la timp pentru a pregăti cina.

– Bine, dar te avertizez – Maddie o să vină acolo pentru a-i aduce lui Ford nişte lucruri care să-l ajute să se descurce mai bine pe cont propriu. Iar Jax e cu ea.

– Bine, trebuie să închid.

Tara puse telefonul pe masă şi încercă să-şi amintească de ce asta era o idee proastă. Nu reuşi să găsească nici un motiv.

– Maddie vine încoace.

– Nu vine. Cât ai fost în bucătărie, l-am sunat pe Jax şi i-am zis că n-am nevoie de nimic. Vocea îi era îngroşată de excitare. Dar tu, tu o să vii, Tara. Şi o să-ţi placă la nebunie!

– Ford! Nu putem... *tu* nu poţi.

Clătină din cap sperând că el o să înţeleagă motivul. Dar lui nici nu-i trecu prin minte. Scoase un prezervativ de Dumnezeu ştie unde şi o trase călare pe el. Purta şortul de baschet pe care Sawyer i-l adusese la spital, care oferea un acces uşor. Dintr-o singură zvâcnire a coapselor, intră în ea, trimiţând-o spre culmile extazului. Murmură ceva la urechea ei, ceva dulce şi sexy, dar ea nu auzi din cauza propriului sânge clocotitor în timp ce el o ducea spre orgasm.

– Ai grijă ce faci cu piciorul, gâfâi ea.

– Nu piciorul meu ar trebui să te preocupe.

O, Doamne! El avea dreptate. În timp ce ajunse la punctul culminant, simţind cum inima şi sufletul i se

spulberă în tandem, se auzi strigându-i numele. Însă piciorul lui era ultimul lucru la care se gândea.

capitolul 27

Este frustrant când cunoști toate răspunsurile, dar nimeni nu se osteneşte să-ți pună întrebările.

Tara Daniels

Faptul că o atingea pe Tara împiedica durerea din piciorul lui Ford să-i afecteze circuitele creierului. În el nu era loc decât pentru o senzație o dată, iar foamea de ea învinsese.

Pentru el era foarte bine aşa. Ea îl făcea să-i fie bine. Nu se mai sătura de ea. Habar n-avea cum de era atât de norocos s-o aibă acolo, dar, fiindcă îşi făcuse un obicei din a nu-şi pune întrebări în privința diverselor lucruri, pur şi simplu accepta faptul ca atare. Accepta că ea îşi făcuse din nou loc în inima lui şi că se simțea acolo ca acasă.

De data asta, pentru totdeauna. Ştia măcar atâta lucru.

Amândoi încă respirau anevoie, transpirați şi cu trupurile împletite. El îi mângâie spinarea, iar ea practic toarse. Îşi auzea telefonul vibrând în buzunarul şortului, dar, având brațele pline cu femeia lui caldă şi satisfăcută, puțin îi păsa.

- Te simți bine? murmură Tara.

- Am terminat cu atâta forță, încât mi s-au dat ochii peste cap. Mă simt atât de bine, că nu-mi vine să cred.

- Mă refeream la piciorul tău. Se desprinse din brațele lui. Dar mă bucur să aflu cum te simți.

- Adică?

- Că eşti turtit de sexul grozav, spuse ea căutându-şi hainele. Sau poate că de medicamente.

- Nu, sunt destul de sigur că e opera ta, zise el cu blândețe. Şi nu-mi place să contrazic o doamnă atât de superbă şi de goală, dar a fost mai mult decât sex.

Cineva bătu la uşă. Tara îşi strânse rochia la piept şi privi pe furiş pe geam.

– *Sawyer!* şopti ea aplecându-se să-şi ia lenjeria şi oferindu-i lui Ford o privelişte clasa întâi.

– Deci, rosti el întărindu-i-se din nou, bănuiesc că întrebarea este cât de mai mult decât sex a fost?

Ea se opri din încheiatul nasturilor rochiei.

– Poftim?

– Dacă mă întrebi pe mine, aş zice că a fost *mult* mai mult decât sex. Dar probabil că „mult" nu este un cuvânt suficient.

Tara se holbă la el.

– Şi poate că noi doi avem definiţii diferite pentru „mult".

– E o dilemă, fu el de acord. Poate că ar trebui să-mi explici folosind cuvintele tale.

– Acum? Cu Sawyer la uşă?

– Ar fi grozav, spuse el uşurat, ridicându-şi şortul şi aranjându-se din moment ce se părea că nu avea să fie şi o rundă a doua.

Al naibii Sawyer!

– Aş avea nevoie de mai mult timp decât avem la dispoziţie, rosti Tara.

– Serios? Nu puteai să spui pur şi simplu: „Ford, e enorm mai mult decât sex, mersi de întrebare"?

Ea îşi băgă picioarele în sandale.

– Te-ai lovit şi la cap când ai căzut?

El o prinse cu cârja şi o trase lângă el pe canapea, ignorând următoarea bătaie în uşă a lui Sawyer.

– Nu te mai aştepta să te las să pleci!

Ea îl privi întrebătoare.

– Dar ce să fac în schimb?

El se gândi că era o întrebare întemeiată.

– Ce-ar fi să ne oferim unul altuia tot ce putem şi să nu dăm vina unul pe altul pentru ce nu putem?

– Chestia asta n-a ţinut prima dată.

– Pentru că tu ai plecat fără să te uiţi în urmă.

– Am avut o problemă, dacă îţi aminteşti. Eram însărcinată.

– *Noi* am avut o problemă, spuse el.

Sawyer bătu din nou la ușă, mai puțin politicos de data aceasta.

– Ignoră-l, rosti Ford.

– Foarte bine. Pentru că...

Ușa din față se deschise, iar Sawyer apăru enervat în prag.

– În regulă. Când trăiești, îi spuse el lui Ford, răspunzi naibii la telefon și deschizi naibii ușa. Îi văzu pe cei doi pe canapea, nas în nas, Ford pe jumătate îmbrăcat, iar Tara neobișnuit de răvășită. Vreți să vă las puțin singuri?

– Nu, rosti Tara.

– Ba da, spuse Ford apucând-o cu fermitate pe Tara, astfel încât ea să nu poată pleca, fiindcă, dacă ar fi trebuit s-o ia la fugă după ea, ar fi pierdut, iar asta ar fi fost jenant.

Fără un cuvânt, Sawyer dispăru în bucătărie, iar ei îl auziră scotocind prin dulapuri, fără îndoială plănuind să-l lase pe Ford fără mâncare.

Ford se uită la Tara.

– Atunci, rămâi și luptă, zise Ford. Pentru noi.

Ea îl privi cu un amestec de teamă și speranță.

– Dând tot ce pot și fără să te învinovățesc pe tine pentru ce nu pot? întrebă ea cu glas slab.

– Exact!

Îi plăcu expresia de pe chipul ei fiindcă spunea că era tentată s-o facă.

– Îmi place să analizez lucrurile, îl avertiză ea. Obsesiv. Gândesc prea mult.

– Nu! rosti el pe un ton sobru. Tu?

– Vorbesc serios.

El zâmbi.

– Da, știu. Uite ce e, sunt sigur că-ți voi da destule de analizat și care să te obsedeze. Hai să începem acum! Am anumite părți care trebuie analizate obsesiv.

– Sawyer e în bucătărie! șuieră ea.

– N-o să audă. Ford căscă luptându-se cu îngreunarea bruscă a pleoapelor. Sau se va preface că nu aude.

– Medicamentele te fac să-ți fie somn.

Părea îngrijorată.

– Ba nu.

Ba da, dar lui nu-i păsa. O dorea din nou. Iar apoi, din nou. Poate că avea să facă ea toată treaba de data asta, doar de data asta. El îi datora acest lucru. N-avea nimic împotrivă.

– Ford, am ascultat ce i-ai spus Miei la spital.

– Știu. Ți-am văzut tocurile pe sub perdea. Deci știi că îmi place să schimb încuietorile ca să-l enervez pe Jax.

– Și că tu crezi că n-ai fost destul de bun pentru mine. Și că eram făcută pentru lucruri mai bune decât să rămân captivă cu tine, într-un oraș pe care-l uram. Vocea îi tremură. Eu n-am simțit niciodată asta, Ford. Niciodată! Clătină din cap. Erai foarte important pentru mine. Erai cel mai bun prieten. Doar că eu n-am știut cum să fiu cea mai bună prietenă *a ta*. N-am știut cum să mă dăruiesc. Am învățat asta abia mult mai târziu. Când m-am măritat cu Logan, *încă* nu știam și am căzut în extrema cealaltă, oferind prea mult. Abia acum descopăr care-i fericita cale de mijloc.

El se simți copleșit de tandrețe.

– Știu, rosti el cu blândețe. Iar în ultima vreme, ai părut mai fericită decât te-am văzut vreodată.

– Da. Datorită ție.

– Mie?

Tara zâmbi.

– Ție. Îl sărută, apoi se ridică și își strânse părul într-un coc complicat. Trebuie să plec. Niște oaspeți de la han vor să le pregătesc un coș pentru picnic.

Se întoarse iarăși spre el, iar el o văzu din nou aranjată și stăpână pe sine – rece și calmă, și superbă.

A lui!

Spera!

– Ford?

– Hmm? făcu el. O simți apropiindu-se și zâmbi. Miroși grozav.

– Te iubesc, șopti ea.

Sentimentele explodară în el, iar Ford închise ochii o secundă, pentru a aprofunda cele auzite. O auzea

mișcându-se prin cameră de parcă era la ea acasă. Îi plăcea asta. Mult! Îi plăcea s-o privească. Dar își dădu seama că nu se uita la ea. Că avea pleoapele coborâte.

Cum? Până să reușească să-și deschidă ochii, rămăsese singur.

- Tara?

- Nu chiar. Dar pot să imit un accent sudist, să fiu nervos și să fac pe șeful, dacă vrei.

Sawyer.

Ford se uită în jur. Încă era pe canapea. Sawyer stătea tolănit într-un fotoliu, mâncând chipsuri și uitându-se la televizor, cu picioarele cocoțate pe brațul canapelei, lângă fața lui Ford.

Ford i le dădu jos.

- Ce s-a-ntâmplat?

- Ai avut nevoie de o pauză, spuse Sawyer.

- Tara?

- A plecat. Sawyer își înclină capul. Nu prea ești în formă.

Rahat! Tara plecase, iar Ford nu era sigur dacă ea chiar zisese ce dorise el să audă - și își dorise de foarte mult timp să audă asta - sau visase el.

- Chiar a spus...?

- Ce să spună?

„Te iubesc..."

- Nimic. Las-o baltă!

- În orice caz, te-a giugiulit temeinic când te-a sărutat de rămas-bun. Nu-ți amintești?

- Nu.

Sawyer dădu din umeri și ridică punga pentru a-și turna ultimele firimituri în gură.

- Paguba ta. Dacă pe mine m-ar giugiuli o astfel de femeie, mi-aș aminti.

Tara se întoarse la han. Deși avea impresia că lipsise toată ziua, în realitate nu fusese plecată decât patru ore, socotind din clipa în care se uitase pe fereastră și îl văzuse pe Ford căzând din copac.

Îşi dorea să nu mai simtă niciodată că inima îi stă atât de dureros în loc. Goana până la el păruse să dureze o veşnicie, iar când îi văzuse piciorul şi durerea crezuse că va muri.

Se gândi însă cum îl lăsase - satisfăcut şi relaxat, fără să simtă vreo durere - şi se simţi puţin mai bine. La han, o găsi pe Chloe în camera cu pereţi de sticlă, aplicându-le oaspeţilor tratamente faciale. Tara rămase preţ de un minut în pragul uşii, privind-o pe sora ei mai mică la lucru - Chloe părea şi surprinzător de profesionistă, şi foarte drăguţă. Îi făcea pe toţi să râdă şi să zâmbească, şi să se simtă complet relaxaţi, într-un mod în care Tara n-ar fi reuşit niciodată.

- Întindeţi-vă şi relaxaţi-vă, le spuse Chloe oaspeţilor, apoi se apropie sprintenă de Tara şi o împinse în coridor.

- Hei, zise Tara, miroase bine acolo.

- Este amestecul de terci de ovăz şi miere din masca facială. Miroase delicios când este caldă. Nu te panica - îmi dau seama că hanul n-are licenţă pentru spa, dar nu iau bani pentru asta, e gratis. O s-o rog pe Maddie să se ocupe de licenţă înainte de a mă gândi să cer bani cuiva.

- Nu asta doream să spun.

- În regulă, ce voiai să zici? Spune-mi! Sau vrei să facem economie de timp? Da, eu ţi-am furat smântâna cu multă grăsime, dar am înlocuit-o azi-dimineaţă. Face ca masca să fie fină.

- Nu mă deranjează, rosti Tara.

Însă Chloe se pornise.

- Şi da, bine, eu am mâncat ultima porţie de plăcintă cu mere. Nu-s mama ta! Dar... Afişă zâmbetul de pocheristă. Tu faci sex, sex *grozav* după cum arăţi, aşa că, sincere să fim, n-ai nevoie de plăcintă, nu-i aşa? Şi, oricum, am făcut negrese în schimb. Poţi să le adaugi în coşul pentru picnic.

Tara se simţi puţin ameţită de schimbările rapide de subiect, nemaivorbind de faptul că această Chloe -

o Chloe care nu era leneșă, care era responsabilă – reprezenta o surpriză plăcută.

– Chiar ai făcut negrese?

– Bine, n-am făcut. Mia le-a făcut. Fata asta *categoric* a moștenit talentul lui Ford în bucătărie. Chloe aștepta o fracțiune de secundă, suficient pentru ca Tara să se încrunte înainte de a râde ușurel. Și al tău, desigur. În sfârșit, soțul e alergic la o grămadă de legume, știai asta? Așa că, în loc de ulei vegetal, Mia a folosit sos de mere, imaginează-ți! Iar negresele au ieșit *fantastic*. Dacă n-aș fi văzut cu ochii mei că le-a făcut ea, aș fi jurat că le-ai făcut tu.

Tara clătină din cap. Era amețită de-a binelea.

– Chloe...

– Da, da, țipă la mine pentru toate astea mai târziu, bine? Trebuie să mă întorc acolo.

– Nu, scumpo, nu înțelegi. O luă pe Chloe de mână. Nu sunt supărată deloc. Glumești? În timpul tău liber, mi-ai făcut treaba, m-ai ajutat, iar pe deasupra, faci din han un spa. Mi-ai salvat viața!

Chloe își îngustă ochii.

– Ai luat cumva din analgezicele lui Ford?

– Poftim? Nu!

– Ești sigură?

– Da! Chloe, încerc să-ți spun că sunt impresionată. Și că poate am fost puțin cam aspră când am zis că n-o să te maturizezi niciodată. N-ar fi trebuit să spun asta.

Chloe își arcui o sprânceană.

– Da, laudă-mă! Aproape – *aproape*, nu de tot –, ai recunoscut că te-ai înșelat în privința mea?

– Ascultă, știu că am fost dură cu tine...

– Te-ai înșelat, rosti Chloe pe un ton sec. Spune-o!

Tara suspină.

– Bine. Ai dreptate. M-am *înșelat*.

– Uau! Și nici măcar nu te-ai bâlbâit spunând-o. Chloe rânji. Acum, dacă ți-ai scoate bățul ăla din fund și ai recunoaște că ești preocupată până peste cap de iubire, am putea cu toții să ne simțim bine.

– Încă mai lucrez la relația cu Mia.

– Mă refeream la Ford. Chloe se aplecă spre ea şi îi adulmecă gâtul. Miroşi a el, ştii?

Tara simţi cum i se încing obrajii.

– Cred că ar trebui să te întorci la oaspeţi.

Râzând uşurel, cu un aer atotştiutor, Chloe intră în camera cu pereţi de sticlă.

Tara suspină şi se duse în bucătărie ca să pregătească mâncarea pentru picnic. Intenţiona să facă rulouri cu şuncă, brânză brie, verdeţuri şi nuci. Avea să le numească „Delicii cu porcuşori învârtiţi".

Mia intră şi începu să toace în tăcere verdeţurile şi nucile. Tara se simţi cuprinsă de mândrie şi de afecţiune. Lucrau foarte bine în echipă. Zâmbi, apoi simţi cum zâmbetul îi încremeneşte pe buze când văzu expresia de pe chipul Miei.

– Ai plâns!

– Nu. Exact când rosti cuvântul, ochii Miei se umplură de lacrimi. N-am plâns.

Şi izbucni în lacrimi.

Rahat! La naiba! Tara luă cu mare blândeţe cuţitul dintre degetele Miei în timp ce adolescenta bălmăji ceva printre şiroaiele de lacrimi. Singurele cuvinte pe care Tara le desluşi fură: „măgar idiot", „îşi imaginează că el ştie cum e mai bine" şi „o să-l omor"

Tara împinse cuţitul cât mai departe de ele şi îşi riscă şi inima, şi mătasea rochiei îmbrăţişând-o strâns pe Mia.

Mia se prăbuşi la pieptul ei.

– A... a spus că, după ce vara se va termina, iar eu mă voi duce în Spania, n-o să ne mai vedem. *Niciodată!*

A! Carlos!

– Ei bine, Spania este foarte departe şi costă mult să ajungi acolo, dar sunt sigură că, după ce o să te întorci în Seattle, o să vă...

– Nu, nu-i vorba de distanţă. Zice că mă trage în jos. Că trebuie să plec şi să fac o facultate. Crede că nu este realist să ne aşteptăm... Zice că-i mai uşor să ne despărţim definitiv acum. Că e ca şi cum am smulge un leucoplast.

– Iar tu ai spus...?

– Am spus că asta-i cea mai mare *prostie* pe care am auzit-o vreodată. Că e un mare laș. Că, dacă m-ar iubi, n-ar conta cât de departe aș fi – am face ca relația să meargă.

„O, Dumnezeule, ce ironie!" se gândi Tara.

– Poate că încearcă să te protejeze. Poate că vrea să se asigure că o să capeți tot ce meriți de la viață. Și singura modalitate pe care a găsit-o pentru a avea grijă ca ție să-ți fie bine este să se despartă de tine.

– Ei bine, asta-i o prostie! țipă Mia. Pot să obțin și singură ce vreau de la viață. Nu-i treaba lui s-o facă el pentru mine sau să ia decizii în locul meu.

Tara își îmbrățișă fata, care se abandonă în brațele ei, hohotind cu disperarea adolescenței. Dumnezeu știa că și Tara plânsese destul când avusese vârsta ei, dar totuși situația ei fusese diferită.

Oarecum.

Se gândi la Carlos, care încerca s-o protejeze pe Mia, și simți cum i se strânge inima. Era impresionată de altruismul lui...

Apoi închise ochii, iar inima aproape că încetă să-i bată. În camera de spital a lui Ford, când trăsese cu urechea la conversația dintre el și Mia, auzise că motivele pe care el le dăduse pentru despărțirea lor fuseseră legate de binele Tarei.

O făcuse pentru a o proteja pe *ea*.

Răspunsul lui fusese ca un pumnal înfipt în pântecul Tarei. Răspunsul lui altruist. Ea îl acuzase că o lăsase să plece pentru că nu-i păsase suficient, dar lucrurile nu stătuseră deloc așa. El o lăsase să plece deoarece considerase că ea merita mai mult.

Ce-i spusese el Miei? Că ea nu mai stătuse într-un oraș mic, că era obișnuită cu mai mult... Dumnezeule! Toate motivele pentru care ea plecase din Lucky Harbor fuseseră legate de ea.

„Era făcută pentru lucruri mai bune decât să rămână captivă cu mine", spusese Ford.

Carlos făcea același lucru, punând capăt unei relații pe care o dorea cu disperare și făcând asta pentru a-i oferi Miei viața pe care credea că o merita. Dar, considerând

că ea merita mai mult, nu-şi dădea seama că şi el merita mai mult.

Se gândi la Ford şi simţi o durere fizică. Legată de prezent. Pentru că nu mai aveau 17 ani, iar ea putea decide ce dorea, ce merita.

Ce meritau amândoi.

„Ce-ar fi să ne oferim unul altuia tot ce putem şi să nu dăm vina unul pe altul pentru ce nu putem?" spusese el. Ea presupusese că se referise la el, că nu dorea ca ea să-l învinovăţească pentru ce nu-i putea oferi.

Dar îşi dădu seama că el se referise la ea. El nu o învinovăţea pentru ce nu-i putea oferi.

Tara aşteptă până când hohotele Miei se transformară în suspine, apoi îi oferi un prosop de bucătărie ca să-şi şteargă faţa.

– Mi s-a scurs rimelul? întrebă Mia ridicându-şi spre Tara ochii, care ajunseseră să semene cu ai unui raton. Cum arăt?

Tara îi luă prosopul şi o şterse sub ochi.

– Eşti frumoasă!

Se auzi o bătaie în uşa din spate. Carlos apăru îmbrăcat în blugii lui lălâi şi cu un tricou strâmt, cu piercingurile sclipind şi având în mâini o ladă cu suc de merişor.

– Jax m-a trimis să vă aduc asta de la bar. Ei au primit de două ori mai mult decât au comandat. S-a gândit că v-ar fi de folos. Se uită la Mia şi se posomorî. Ai plâns!

– Da, rosti Mia. Asta se întâmplă când mă părăseşte un prost.

Încă ţinând lada cu suc, el se strâmbă nefericit.

Tara îl trase pe Carlos în bucătărie.

– Te rog, pune asta în cămară. Se răsuci spre Mia. Va avea nevoie de ajutorul tău.

Mia păru surprinsă.

– Dar zilele trecute, ziceai că n-am ce să caut singură cu el în cămară decât peste cadavrul tău.

– Ai trei minute, îi spuse Tara. Iar dacă nu ieşi de-acolo exact aşa cum eşti acum, o să fie un cadavru, însă nu al meu. N-ai decât să accepţi sau nu.

Mia se uită la Carlos.

– Accept, zise ea încet.

Tara se uită la Carlos, care aşteptă ca Mia să intre prima, apoi o privi pe Tara.

– Întotdeauna există o modalitate de a face lucrurile să meargă, îi spuse ea cu voce joasă. Dacă îţi doreşti suficient de mult.

El încuviinţă din cap şi o urmă pe Mia în cămară.

Tara se uită prin bucătăria goală, dar în care era un haos total şi îşi dădu seama că, pentru prima dată, nu simţea panica şi teama pe care i le provoca de obicei harababura. În schimb, se simţea...

Acasă.

Ieşi pe uşa din spate şi inhală adânc aerul sărat. Se aplecă şi smulse o buruiană enervantă din stratul cu flori. Apoi se uită la ceas. Cele trei minute se scurseseră. Intră, se îndreptă spre cămară şi bătu la uşă.

Nu primi nici un răspuns. La naiba! Dacă le dai adolescenţilor un deget, îţi iau toată mâna. Ar fi trebuit să ştie, că doar făcuse asta de mii de ori în adolescenţă. De *milioane* de ori.

– Hei, rosti ea bătând mai tare, n-am glumit în legătură cu cadavrul!

– E-n regulă, mami!

Tara se răsuci, simţind că se sufocă la auzul cuvântului „mami".

Mia şi Carlos apărură în prag, ţinându-se de mână.

– O! şopti ea abia reuşind să vorbească. Mi-ai spus „mami"!

– Da. E-n regulă?

– E infinit mai mult decât în regulă! izbuti Tara să zică. V-aţi rezolvat problemele?

– Nu, rosti Mia încet, uitându-se la Carlos.

El o privi fără să zâmbească, dar cu ochii plini de afecţiune.

– Am decis să ne bucurăm de restul verii, spuse Mia fără să-şi ia privirea de la el. Vom lua lucrurile pe rând. Voi pleca, apoi mă voi întoarce... ridică dintr-un umăr. Vom vedea.

– Sună foarte matur, reuşi Tara să zică şi aproape că îşi pierdu controlul când văzu expresia de pe chipul lui Carlos în timp ce o privea pe Mia.

Se străduia din răsputeri să fie rece. Calm. Stăpân pe sine. Recunoscu stilul.

Însă el suferea, iar pe ea o duru sufletul pentru el. El dorise să smulgă leucoplastul şi pentru el, şi pentru Mia. Însă acceptase să aştepte, deşi ştia că durerea tot avea să vină. Foarte probabil, nu credea în finaluri fericite pentru el. Dar era în regulă. Tara avea sentimentul că Mia credea suficient pentru amândoi.

– Ce-ar fi să-mi daţi o mână de ajutor? le ceru.

Tăiară. Tocară. Sotară. Amestecară. Până să fie gata mâncarea, Tara era roşie la faţă şi transpirată, lucru pe care îl află fiindcă Mia o sili să se privească într-o lingură.

Mia râniea.

– Arăţi...

Tara se privi în lingură.

– Dezastruos. Un dezastru total.

– Eu cred că eşti frumoasă, rosti Mia.

În după-amiaza aceea, înregistră primele ei succese adevărate chiar acolo, în bucătărie, atât în privinţa mâncării, cât şi a fiicei sale, iar ea îşi dădu seama că ambele reuşite se datorau iubirii.

Dacă gătea cu drag, lucrurile ieşeau bine.

Oare şi dacă trăia cu drag... se întâmpla la fel? Cu dragoste, putea fi o bucătăreasă, o mamă, o soră şi o iubită desăvârşită.

Putea fi orice îşi dorea.

Putea avea orice îşi dorea.

Dumnezeule, chiar putea! Se uită la Mia.

– Trebuie să lipsesc câteva minute. Ştiţi să folosiţi telefonul?

– Desigur! Iar Maddie şi Chloe sunt aici.

Tara îşi înşfăcă cheile şi fugi afară. Trebuia să se ducă la Ford, trebuia să-i spună tot ce înţelesese, dar dădu cu ochii de el în curte, făcând eforturi să coboare din camioneta lui Sawyer.

capitolul 28

N-ai trăit până n-ai iubit.

Tara Daniels

Văzându-l pe Ford coborând neîndemânatic din camionetă, Tara simți că se sufocă de îngrijorare și dădu fuga spre el.

El o opri cu o clătinare violentă din cap.

- Mda, nu te deranja, îi spuse Sawyer pe deasupra capotei. Îl apucă istericalele dacă încerci să-l ajuți.

Tara îl privi cu atenție pe Ford. Era palid, asudat și instabil pe picioare. La naiba!

- Ar trebui să fii în casă. Nu să-ți forțezi piciorul.

- Intru imediat, rosti el.

- Ford, te rog, zise ea. Așteaptă, lasă-mă să...

- De fapt, rosti el, m-am săturat să aștept. M-am săturat să fac lucrurile cum e mai ușor, m-am săturat să le las să decurgă de la sine.

Inima ei se strânse.

- Ce vrei să zici?

- Vreau să zic că e prea important ca să ratez din nou. *Tu* ești prea importantă! Gemând încetișor din pricina efortului, se sprijini de camionetă cu ochii întunecați și cu maxilarele încleștate. Și eu te iubesc, Tara!

Ea încetă să respire, iar el încremeni.

- Ai spus că mă iubești, nu? O, Doamne, nu-mi spune că mi s-a năzărit din pricina medicamentelor!

Ea scoase un sunet care era pe jumătate hohot de râs, pe jumătate hohot de plâns și clătină din cap în semn de negare.

El o privi fix.

- Bine, lămurește-l pe sărmanul drogat ce înseamnă acel nu - adică nu mi s-a năzărit sau nu mi-ai spus?

Ea înghiți în sec emoționată și rosti cuvintele pe care mai devreme izbutise să le șoptească doar pentru că-l crezuse adormit.

- Am spus-o!

– Bine. Pentru că şi eu te iubesc. Cred că te-am iubit întotdeauna. Şi te voi iubi mereu.

Una dintre cârje căzu cu zgomot pe pământ. El dădu să se aplece după ea, dar se opri brusc, devenind din palid verde.

– Ford!

Tara ajunse într-o clipită lângă el, în vreme ce Sawyer dădu ocol maşinii şi încercă să-l susţină din partea cealaltă.

– Nu! rosti Ford respingându-i pe amândoi. Lăsaţi-mă o clipă! Cred că... La naiba! Cred că o să leşin.

– Gata, mi-a ajuns! spuse Tara şi îi făcu semn cu capul lui Sawyer. Intri în clipa asta!

– Ador când faci pe şefa, murmură Ford. Mai ales în pat. Putem face asta din nou, cât de curând?

– Tu nu mă asculţi când fac pe şefa, spuse ea susţinându-l.

– Dacă te dezbraci, voi încerca. Jur!

Sawyer păru profund îndurerat.

– Alo, sunt şi eu aici!

Când încercară să-l conducă pe Ford spre han, acesta se propti în călcâie.

De fapt, în călcâi.

– Nu! scrâşni Ford. Încă nu. Sawyer...

– Dă-mi voie să ghicesc. Vrei să vă las puţin singuri.

– Da.

– Ford, te doare, rosti Tara şi suspină când Sawyer cedă şi porni spre verandă.

– Analgezicele m-au dat gata, anunţă Ford.

– Ştiu, de aceea...

– Trebuie să fac asta, Tara. Pentru asta am venit aici.

– Ai venit aici ca să-mi spui ceva? spuse ea.

– Da. De fapt, încerc să-ţi *cer* ceva. Data trecută când am făcut-o, nu m-ai luat în serios pentru că eram ameţit de medicamente. De data asta, nu sunt, Tara.

În ochii lui se desluşea durerea, dar şi căldura, şi afecţiunea, şi iubirea.

– Ştiu asta pentru că m-am uitat la ceas, zise el. Am aşteptat.

Înainte ca ea să apuce să rostească un cuvânt măcar, surorile ei, Mia și Carlos ieșiră din han. La fel și cei doi oaspeți cu coșul de picnic. Toată lumea se adună pe verandă, lângă Sawyer.

Ford se uită la ei și înjură în surdină.

- A, nu! rosti Tara ignorând audiența. M-am săturat să aștept. Și tu ai spus asta. Cere-mă odată!

El păru surprins că ea izbutise să-i urmărească logica incoerentă.

- Acum?

- *Acum!*

- Ți-am cerut să te măriți cu mine când eram singuri, iar tu ai presupus că am luat-o razna și nu mi-ai răspuns. Iar acum, vrei să te cer în timp ce toată lumea se holbează...?

Făcu o pauză și privi spre verandă.

Toți cei de-acolo îi făcură cu mâna.

Clătinând din cap, Ford le făcu și el cu mâna.

- Nici măcar nu-i cunosc pe unii dintre oamenii aceia, dar cei pe care îi cunosc probabil că o să mă ironizeze tot restul vieții mele. Și, Dumnezeule, Chloe filmează scena?

Chloe avea telefonul îndreptat spre ei.

- Pentru Facebook! strigă ea.

Tara se întoarse cu spatele la ei.

- Fă-o odată!

El se holbă la ea.

- Chiar că ești cea mai încăpățânată femeie de pe planetă!

- Da, da, mă străduiesc. *Cere-mă!*

- Tare îți place să le spui oamenilor ce să facă! Știi asta?

- Da, dar, ca să fim sinceri, mă pricep la asta. Ford...

- Și nici n-ai răbdare, o dojeni el. Mă întrerupi tocmai când încerc să enumăr motivele pentru care te iubesc.

Ea tresări.

- Ești... Vrei să spui că mă iubești pentru că sunt încăpățânată, că fac pe șefa și că n-am răbdare?

- Ei bine, eu aș zice că ești pervers de inflexibilă și încăpățânată ca un catâr, dar da. Și îmi place și accentul

tău de frumusețe sudistă, și faptul că vorbești singură când gătești. Și faptul că ai impresia că ești rece, calmă și stăpână pe tine când, de fapt, pentru cine este atent, totul ți se citește în ochi, iar de obicei nu ești deloc rece, calmă și stăpână pe tine.

Ei i se tăie respirația.

- Da, rosti el încetișor, îți cunosc toate secretele. Și îmi plac. Își lipi buzele de tâmpla ei. Te iubesc, Tara! Iubește-mă și tu! Mărită-te cu mine!

Ea își lipi fruntea de a lui și simți cum toate cioburile inimii se unesc la loc.

- Da! rosti ea, iar mulțimea de pe verandă izbucni în ovații.

- Eu am făcut asta! le spuse Mia cu mândrie lui Maddie și lui Chloe, arătând spre Ford și Tara, care se îmbrățișau.

Ford îi zâmbi și își coborî privirea spre Tara.

- Am chiar și un inel, zise el. Îl am de când mi-ai oferit un pahar cu ceai rece cu ocazia reuniunii cucoanelor de la Asociația grădinilor. Ridică dintr-un umăr. Am tot sperat. Este pe barca mea, rosti el și îi făcu cu ochiul.

Ea râse.

- Încerci să mă ademenești în bârlogul tău?

- Da. Reușesc?

Ea se gândi la asta o clipă.

- Va fi greu.

El își coborî vocea și replică doar pentru urechile ei:

- Îți promit asta!

- Vreau să zic că sunt destul de dificilă, Ford.

- Da, fu el de acord și închise ochii când ea își petrecu brațele pe după talia lui, iar el o sărută pe obraz. Dar, cu siguranță, ai un gust bun.

Suspinând, Tara întoarse capul și își lipi obrazul de pieptul lui. El o cuprinse în brațe și o strânse, dar de fapt ea era cea care îl susținea.

- Cât crezi că mai rezişti până te prăbușești? îl întrebă ea.

- Poate vreo zece secunde.

– Sawyer! strigă ea fără să-și ia privirea de la noul ei logodnic, care îi cuprinse chipul în mâini și o privi adânc în ochi.

– De data asta, *pentru totdeauna!* rosti el în timp ce Sawyer se repezi spre ei.

Tara suspină fericită.

– Știi ce înseamnă asta, da?

– M-am săturat să ghicesc, zise el. Spune-mi!

– Înseamnă că tu ești al meu, rosti ea. Și că eu sunt a ta. Nu ne mai despărțim. De data asta, vom face ca totul să fie bine.

Zâmbetul lui fu lent și relaxat, și doar pentru ea.

– În sfârșit, va fi bine!

Bună dimineața, Soare!

Ingrediente:

- un strat de găluște de cartofi
- un strat de șuncă sau de cârnați tăiați cubulețe (sau slăninuță, orice vă place)
- un strat de brânză cheddar (din belșug, fiindcă nu există niciodată prea multă brânză la micul dejun)

Amestecați următoarele și turnați-le deasupra:

- 6 ouă bătute;
- ½ linguriță sare (sau mai multă, dacă nu se uită nimeni);
- ½ linguriță piper;
- ½ linguriță muștar uscat;
- ½ cană ceapă tocată;
- 3 căni de lapte;
- două linguriițe de sos Worcestershire.

Peste toate astea, adăugați ½ cană de unt topit. Șșșt, să nu spuneți nimănui...

Lăsați tava neacoperită o oră, în cuptorul încins la 180 de grade.